DEBBIE MACOMBER

încă o şansă

16 Lighthouse Road
Debbie Macomber
16 Lighthouse Road © 2001 Debbie Macomber
Toate drepturile rezervate inclusiv acela
de reproducere în întregime sau parţial în orice formă.
Ediţie publicată prin înţelegere cu Harlequin Books S.A.
Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi
întâmplările sunt fie produsul imaginaţiei autoarei, fie sunt folosite

Lira şi CăTţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

încă o şansă
Debbie Macomber

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MACOMBER, DEBBIE
încă o şansă / Debbie Macomber;
trad.: Dara Vargan - Bucureşti: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-1730-9 I. Vargan, Dara (trad.)
821.111(73)-31=135. 1

DEBBIE MACOMBER

încă o şansă

Traducere din limba engleză
Dara Vargan

În amintirea Ritei Adler,
26 decembrie 1950 – 12 decembrie 2000.
Nu te vom uita niciodată.

cuvânt înainte

Dragi prieteni,

Bine aţi venit la Cedar Cove, în statul Washington. Sper că o să vă facă plăcere să-i cunoaşteţi pe noii mei prieteni. Şi mai sper că alături de Olivia, Grace, Char- lotte, Cecilia, Jack, Ian şi Seth vă veţi simţi la fel de bine ca alături de vecinii voştri. Veţi vedea, sunt chiar vecinii mei. Mă rog, nu tocmai. Cedar Cove seamănă cu oraşul meu natal, Port Orchard, Washington, dar personajele şi poveştile lor sunt în întregime imaginare. Cu toate acestea, cei care cunosc Port Orchard s-ar putea să recunoască unele clădiri, străzi sau evenimente. Biblioteca, noua primărie şi chiar concursurile de imitare a pescăruşilor fac parte din viaţa de zi cu zi a orăşelului.

După ce am situat povestiri în Alaska, Texas şi Da- kota de Nord, am primit zeci de scrisori prin care mi se cerea să introduc şi alte state în cărţile mele. Pe când încercam să mă hotărăsc, mi-am dat seama cât de mult sunt ataşată de regiunea Washington. Fiecare orăşel pe care l-am inventat, indiferent că este în Texas sau în Alaska, poartă în el o parte din viaţa pe care o duc alături de familia mea aici, în Port Orchard. Seria Cedar Cove este, astfel, o recunoaştere oficială a acestei surse de inspiraţie.

înainte să mă întrebaţi, vă voi spune cu sinceritate că nu ştiu care va fi numărul volumelor din această serie. Probabil atât cât este necesar pentru a vă istorisi toate poveştile. Ca de fiecare dată, sper ca, atunci când deschideţi un volum, primul sau al zecelea, să vă simţiţi imediat

Obişnuiţi'Vă cu o întreagă comunitate de noi prieteni. Vă promit că abia aşteaptă să faceţi cunoştinţă!

voastre. Mă puteţi contacta la P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366 sau pe website-ul meu www.debbiemacom- ber.com

capitolul 1

Cecilia Randall auzise de oameni care, dacă şi-ar fi putut pune o dorinţă, ar fi ales să-şi retrăiască viaţa. Nu era cazul ei. Din contră, s-ar fi lipsit bucuroasă de douăsprezece luni din cei 22 de ani pe care îi trăise. Ultimele douăsprezece luni.

In ianuarie, la scurt timp după intrarea în noul an, îl întâlnise pe Ian Jacob Randall, ofiţer pe submarin. Se îndrăgostise de el şi făcuse ceva complet iresponsabil - rămăsese gravidă. Apoi complicase întreaga situaţie mă- ritându-se cu el.

De la această a treia greşeală, erorile de judecată începuseră să se rostogolească. Nu fusese neapărat proastă, cât naivă şi îndrăgostită şi - cel mai rău dintre toate - romantică. Marina militară şi viaţa o lecuiseră destul de repede.

Fetiţa se născuse prematur, pe când Ian era pe mare, fiind clar de la început că avea probleme cu inima. Micuţa Allison Mărie îşi dăduse sufletul înainte de revenirea soţului ei. Cecilia se regăsise singură, în ploaia nemiloasă a regiunii Pacificului de nord-vest, în timp ce micul sicriu cu trupul neînsufleţit era coborât în pământul rece, noroios. Fusese obligată să ia decizii de viaţă şi de moarte fără sfaturi din partea familiei şi fără susţinerea soţului ei.

Mama Ceciliei locuia pe Coasta de Est, iar o furtună o împiedicase să ajungă în statul Washington. Tatăl ei o susţinea pe cât putea - ridicol de puţin. Ideea sa despre „a fi alături de cineva" se rezuma la o carte poştală şi câteva rânduri de condoleanţe. Cecilia petrecuse zile şi nopţi nenumărate la căpătâiul pătuţului gol al bebeluşului, alternând între reprize de plâns şi

Cecilia nu era obişnuită cu străinii. Le respinsese ajutorul şi prietenia. Cum se afla de puţin timp în Cedar Cove, nu apucase nici să-şi facă prieteni din comunitate. Prin urmare, îşi purtase singură pe umeri suferinţa.

Ian se întorsese cu întârziere, dând vina pe birocraţia militară. încercase să-i explice, dar Cecilia era sătulă de tot şi de toate. Pentru ea nu exista decât o singură realitate: fiica ei era moartă. Ian nu ştia şi nici nu putea înţelege prin ce trecuse în lipsa lui. îşi efectua serviciul pe un submarin nuclear, ceea ce impunea reducerea comunicaţiilor la telegrame standard de cincizeci de cuvinte. Chiar şi aşa, întrucât la momentul respectiv se afla sub calota polară, contactul era imposibil. îşi pusese toată durerea în aceste scurte mesaje, nepăsându-i că erau citite atent de personalul marinei. Comandantul lui Ian considerase nepotrivit să-i transmită informaţia înainte de încheierea turului de zece zile. „Nu am ştiut", repetase insistent Ian. Sigur, nu putea fi învinovăţit. Dar ea îl judeca. Deşi era nedrept, Cecilia nu putea să-l ierte.

Acum, tot ce-şi dorea era să scape. Să scape din acea căsnicie, din mlaştina emoţională a vinovăţiei şi regretelor, să *fugă.* Cea mai simplă formă de evadare era divorţul de Ian.

în timp ce aştepta în faţa sălii de judecată, se simţea tot mai hotărâtă să pună capăt căsătoriei. Cu o lovitură scurtă de ciocănel, magistratul putea pune capăt coşmarului pe care îl trăise în ultimul an. Până la urmă, avea să uite până şi faptul că îl cunoscuse pe Ian Randall.

Allan Harris, avocatul Ceciliei, intră în holul tribunalului din Kitsap County şi o căută cu privirea. Când o zări, ridică mâna în semn de salut, după care veni să se aşeze lângă ea pe banca tare, din lemn.

-Spune-mi încă o dată ce-o să se întâmple, îi ceru, simţind nevoia să se asigure că viaţa ei avea să revină măcar la ceva apropiat de ceea ce

primi orice număr, între unu şi cincizeci, apoi ne aştep- tăm rândul.

Cecilia dădu din cap, sperând că nu avea să fie blocată la tribunal toată ziua. De parcă n-ar fi fost destul de rău că se găsea acolo, Ian nu-şi făcuse încă apariţia, deşi prezenţa lui era obligatorie. Poate că se întâlnise pe undeva cu avocatul lui şi discutau strategii - deşi nu se aştepta ca el să conteste divorţul.

- Sper că nu vor fi probleme, da?

Palmele îi erau umede şi o sudoare rece îi curgea pe frunte. Nu voia decât să se termine odată şi să-şi vadă de viaţa ei, dar nu credea că acest lucru este posibil înainte de introducerea divorţului.

- Nu cred că vor apărea complicaţii, mai ales că aţi acceptat împărţirea tuturor datoriilor. In ciuda contractului prenupţial pe care l-aţi semnat, zise el şi se încruntă uşor.

Cecilia simţi un nod în stomac şi îşi strânse poşeta în mâini. „In curând'[1], îşi aminti, în curând acele uşi aveau s-o îndrepte către o nouă viaţă.

-Este un contract... oarecum neobişnuit, murmură avocatul.

Privind retrospectiv, contractul fusese încă o greşeală din lista celor comise în ultimul an, dar una ce putea fi rectificată lesne, după părerea avocatului. Atunci când îl semnase, i se păruse perfect logic; intr-un efort de a-şi demonstra sinceritatea, ajunseseră la ideea că soţul care solicita divorţul urma să plătească nu numai cheltuielile de judecată, ci şi datoriile acumulate în cursul căsătoriei. Putea fi considerată o clauză punitivă sau de descurajare. In orice caz, nu funcţionase, iar acum nu era decât o altă bătaie de cap ce se cerea rezolvată.

Cecilia se învinovăţea pentru că insistase să aibă ceva scris. Dorise să se convingă că Ian nu o lua de soţie doar din obligaţie. Da, sarcina fusese cu totul neprevăzută, însă ar fi preferat să-şi

copilul lor sortit pieirii şi că nu-şi dorea nimic mai mult decât s-o ia de nevastă.

Avea zece ani când părinţii ei divorţaseră, iar lumea ei de copil se prăbuşise; refuzase să aplice acelaşi tratament propriei progenituri. In mintea ei, căsătoria era veşnică, aşadar ar fi vrut să încheie un angajament pe viaţă. Cât de naivă fusese, îşi dădea seama acum. Cât de sentimentală. Cât de *romantică.*

Ian nu dorea altceva, dar, la fel ca alte promisiuni din ultimul an, şi aceasta se dovedise iluzorie. Cecilia *avusese nevoie* să-l creadă, să creadă în puterea de neînfrânt a iubirii, să creadă că dragostea urma s-o apere de astfel de suferinţe.

Până la urmă, orbită de elocvenţa unui soţ care afişa un devotament neabătut şi de speranţa unui viitor fericit, acceptase căsătoria, cu o singură condiţie: contractul.

întrucât unirea lor urma să se confunde cu viaţa însăşi, imaginaseră o prevedere care să-i oblige să-şi respecte jurămintele. Sau aşa crezuseră... înainte de ceremonie, redactaseră singuri contractul şi îl legalizaseră la notar. Cecilia uitase de document până la întâlnirea cu Allan Harris, care o întrebase imediat dacă semnaseră ceva înainte de căsătorie. Cu siguranţă, nu era un document standard, dar Allan considerase necesar să obţină anularea în justiţie.

Mariajul ei n-ar fi trebuit să se termine aşa, dar după decesul copilului totul se dusese de râpă. Pierderea erodase dramul de iubire ce existase între ei. Copiii nu trebuie să moară înaintea părinţilor, nici chiar cei născuţi prematur. Orice sentiment al corectitudinii, al dreptăţii dispăruse din lumea Ceciliei. Căsătoria ce ar fi trebuit să o susţină devenise o sursă de vinovăţie şi de suferinţă. Experienţa o învăţase că era *singură,* iar statutul ei legal trebuia să reflecte această realitate.

Posomorâtă, se gândi că nu mai avea rost să-şi

Probabil că da. Altfel, ce să caute la tribunal? Jurăminte încălcate, contracte rupte...

- Suntem la judecătoarea Lockhart, anunţă Allan în- trerupându-i şirul observaţiilor.
- E bine?
- E corectă.
- E doar o formalitate, da?

Mai mult nu voia să ştie.

- Sigur, răspunse Allan cu un zâmbet reconfortant.

Îşi privi ceasul. Mai rămăseseră cinci minute până la
ora nouă, când urma să fie anunţată lista dosarelor, iar Ian nu se vedea nicăieri.

- Şi dacă soţul meu nu se prezintă?
- Vom cere reprogramarea.

„Ah, nu, nu încă o amânare", se rugă ea în tăcere.

- Va veni, o asigură Allan. Brad mi-a mărturisit că Ian îşi doreşte să se termine la fel de mult ca tine.

„ Simţi cum nodul din stomac i se strângea mai tare. Îşi alungă nervozitatea spunându-şi că asta era partea uşoară. Trecuse deja de partea grea - durerea şi doliul, dezamăgirea unei căsnicii eşuate. Audierea nu era decât o formalitate, aşa spusese Allan. Odată ce se anula contractul, divorţul amiabil era ca şi pronunţat, iar acest coşmar rămânea în urma ei.

Chiar în acel moment apăru Ian. Cecilia îi simţi prezenţa înainte de a-1 vedea, aşa că se întoarse brusc în direcţia intrării. Preţ de o clipă se priviră în ochi, înainte de a-şi întoarce capetele stânjeniţi.

Uşile sălii de judecată se deschiseră aproape simultan cu sosirea lui. Mulţimea se ridicase şi se scurgea înăuntru cu un entuziasm greu de explicat. Allan păşi alături de clienta sa prin uşile de mahon. Ian şi avocatul său intrară imediat după ei şi se aşezară în partea opusă a sălii.

Grefierul începu să citească fără întârziere lista de nume, ca şi cum ar fi făcut prezenţa. După

Atât Allan Harris, cât şi Brad Dumas răspunseră.

Cecilia nu desluşi ce număr le fusese alocat. Allan se aşeză lângă ea şi scrise treizeci pe un blocnotes galben.

- Treizeci? murmură, şocată la gândul că urmau două' zeci şi nouă de audieri până la a ei.

- Nu te speria, va merge repede, spuse avocatul dând nonşalant din cap. Cred că scăpăm înainte de ora unsprezece. Depinde de alte decizii ce urmează a fi luate.

- Trebuie să stau aici?

- Nu, nu în sală. Puteţi aştepta afară, dacă preferaţi.

Prefera. Intr-un atac de claustrofobie, se ridică şi se
repezi către holul aproape golit, rostogolindu-se practic afară din sala de judecată.

După doi paşi în foaier se opri brusc, evitând în ultima clipă coliziunea cu Ian. îngheţară amândoi, holbân- du-se unul la altul. Cecilia nu ştia ce să spună, iar Ian părea a avea aceeaşi problemă. Arăta bine în uniformă, amintindu-i de prima lor întâlnire. Era înalt, bine făcut, şi avea cei mai fermecători ochi albaştri pe care îi văzuse ea vreodată. îşi spuse că, dacă ar fi supravieţuit, Allison Mărie ar fi moştenit ochii tatălui ei.

- Aproape s-a terminat, spuse Ian pe un ton coborât, lipsit de emoţie.

-Da, răspunse ea. Nu te-am urmărit aici, se simţi obligată să adauge după o scurtă pauză. Dorea ca el să o ştie.

- Mi-am dat seama.

- Simţeam că zidurile se prăbuşesc peste mine.

Fără vreun comentariu, Ian se lăsă să cadă pe una
dintre băncile din lemn ce se înşirau pe lângă

-Şi mie, dar era necesar, spuse ea, temându-se că Ian i-ar fi putut interpreta regretul ca pe o invitaţie la împăcare.

- Sunt perfect de acord.

Se ridică în picioare, drept ca un catarg, şi îşi încrucişa braţele pe piept, privind ostentativ în altă direcţie.

Era o situaţie jenantă, dar şi ea se putea preface că nu-1 vedea. Pe nesimţite, îşi găsi o poziţie mai comodă, sprijinindu-se de spătar. Urma o aşteptare lungă.

- Ei, salutare! înţeleg că eşti nou pe aici, zise Char- lotte Jefferson când intră în mica rezervă de la Centrul de recuperare Cedar Cove.

Bătrânul îi aruncă o privire ceţoasă din scaunul său cu rotile. In pofida ravagiilor bolii şi ale vârstei - avea nouăzeci de ani, aflase Charlotte - era limpede că fusese un bărbat chipeş odinioară.

-Nu trebuie să-mi răspunzi, continuă ea. Ştiu că ai avut un atac. Nu vreau decât să mă prezint, sunt Charlotte Jefferson şi am trecut să văd dacă îţi pot fi cumva de ajutor.

Bătrânul îşi ridică privirea pentru a o întâlni pe a ei şi, cu mare efort, clătină din cap.

- Nu e nevoie să te prezinţi. Am citit pe uşă că eşti Thomas Harding. Făcu o pauză. Janet Lester, asistenta socială de aici, mi-a vorbit despre tine acum câteva zile. Întotdeauna mi-a plăcut numele Thomas, îmi închipui că prietenii îţi spun Tom, continuă ea să sporovăiască.

Un surâs şters îi confirmă intuiţia.

- Ştiam eu că am dreptate. Una dintre cele mai bune prietene ale mele a locuit aici ani de zile, veneam să o văd în fiecare joi. Mă obişnuisem atât de tare, încât după ce Barbara a plecat la Domnul, am continuat. Janet mi-a spus săptămâna trecută că abia ai ajuns, aşa că am venit să facem cunoştinţă. Charlotte nu voia să pară pisăloagă, dar înţelegea ce înseamnă să fii singur, într-un oraş străin unde nu cunoşti pe nimeni.

El clătină din cap şi, cu un deget tremurător, îi indică fotoliul din faţa sa.

-Aha, vrei să mă aşez.

Bătrânul reuşi să schiţeze un zâmbet cam strâmb.

- Ei bine, nu trebuie să-mi spui de două ori. Mă dor picioarele. Se aşeză în fotoliu şi, scoţându-şi un pantof, începu să-şi maseze uşor degetele.

Tom o privea cu vădit interes.

-Presupun că vrei să ştii mai multe despre Cedar Cove, şi nu te condamn. Slavă Domnului că ai fost transferat aici. Janet mi-a spus că asta a fost prima ta opţiune, dar ai fost trimis la centrul acela din Seattle. Am auzit ce s-a întâmplat *acolo.* Este pur şi simplu revoltător.

Janet îi povestise că instituţia respectivă fusese închisă pentru o serie de deficienţe grave. Pacienţii, majoritatea fără aparţinători, fuseseră trimişi la diferite alte centre de îngrijire din Washington.

- Sunt atât de bucuroasă că eşti aici, la Cedar Cove. E un orăşel minunat, Tom.

Ii accentuă prenumele, deoarece voia ca bărbatul să se simtă *acceptat* ca persoană în toată puterea cuvântului. Trecuse prin experienţa unui centru de proastă calitate, unde fusese tratat fără compasiune şi fără a i se respecta demnitatea. Janet îi povestise că personalul de acolo era pur şi simplu neglijent, ceea ce o şocase profund. Era de neînţeles. Cum puteai fi crud cu o persoană ca Tom? Cum îl puteai lăsa să zacă într-un pat murdar, fără să-i adresezi niciodată un cuvânt...

- De aici ai vedere la port. Suntem foarte mândri de faleza noastră. în timpul verii se organizează un festival simpatic, iar în fiecare sâmbătă parcarea de lângă bibliotecă se transformă în piaţă pentru fermierii din împrejurimi. Din când în când, pescarii acostează în port şi îşi vând marfa. Crede-mă, Tom, nu există ceva mai bun decât creveţii proaspeţi din Hood Canal.

Ezită puţin, dar, cum pacientul părea să o

Clyde, din zona Yakima, aflată în partea de est a statului, stabilindu-ne aici după cel de-al Doilea Război Mondial. Pe vremea aceea, Cedar Cove avea singura intersecţie semaforizată din regiune. Asta era acum cincizeci de ani. Cincizeci de ani. Nici nu ştiu când a trecut timpul... Cedar Cove s-a schimbat în unele privinţe, iar în altele a rămas la fel. O mulţime de locuitori lucrează la şantierul naval Bremerton, la fel ca în anii patruzeci. Firește, marina militară influenţează puternic economia oraşului.

Probabil că Tom înţelesese şi sigur atâta lucru, căci şantierul era foarte vizibil de cealaltă parte a micului golf. Linia coastei era marcată de portavioane uriaşe şi de submarine diesel. Cele nucleare erau adăpostite la baza specializată de la Bangor. In zilele noroase, flotila gri se confunda cu cerul.

Tom îşi duse brusc mâna dreaptă la inimă.

- Ai fost militar? îl întrebă ea.

Bătrânul înclină din cap abia perceptibil.

- Dumnezeu să-ţi dea sănătate! Se spune despre noi că suntem cea mai puternică generaţie, că am supravieţuit Marii Crize şi războiului, şi ştii ce cred eu? Chiar aşa este. Tinerii din ziua de azi nu mai ştiu ce înseamnă sacrificiul, au obţinut totul prea uşor, dar, în fine, e doar părerea mea.

Ochii lui Tom se măriră, iar Charlotte putu citi în ei aprobarea. Nedorind să divagheze, luă o pauză, muşcân- du-şi buza de jos.

- Oare ce-ţi mai pot spune? murmură ea peste câteva clipe. Ei bine, suntem pasionaţi de sport. Toamna, în serile de vineri, juma' de oraş asistă la meciurile de fotbal dintre licee. In această perioadă a anului e sezonul de baschet. Acum doi ani, echipa de softball a câştigat campionatul statal. Nepotul meu mai mare, Jordan - ezită şi îşi feri privirea, emoţionată de subiect - era foarte promiţător la baseball, dar s-a înecat acum cinci-sprezece ani. Nu ştia ce anume o făcuse să-l

Tom, în ciuda propriei slăbiciuni, se aplecă spre ea, ca şi cum ar fi încercat s-o ia de mână. Era un gest înduioşător.

- îmi pare rău, nu voiam să vorbesc despre asta. Fiica mea locuieşte şi ea în Cedar Cove, continuă Charlotte cu o veselie forţată. Este judecătoare - judecătoarea Olivia Lockhart. Sunt nespus de mândră de ea. Olivia a fost un copil mic şi slab, dar s-a înălţat la adolescenţă, spre surpriza generală. Deşi are cincizeci de ani, încă mai suceşte capete pe stradă. Secretul este atitudinea, doar privind-o oamenii îşi dau seama că au de-a face cu o persoană importantă. Pentru mine va rămâne însă pentru totdeauna o fetiţă cu ochi căprui. Mă amuză foarte tare să asist la procesele prezidate de ea. Dar ce fac? Vorbesc despre mine mai mult decât despre Cedar Cove. I-ar fi fost mai uşor dacă interlocutorul ar fi pus întrebări; din păcate, Tom nu putea vorbi. Se ajunge imediat la Seattle cu feribotul, însă am rămas o comunitate rurală. Eu stau în centru, dar spre margine o mulţime de oameni cresc găini şi cai.

Tom făcu un semn din cap către ea.

- Vrei să ştii mai multe despre mine?

Zâmbetul lui o asigură că ghicise corect. Charlotte surâse, la rândul ei, puţin nervoasă. îşi ridică mâna la cap pentru a-şi netezi părul lipsit de fermitate şi complet alb, la cei şaptezeci de ani pe care îi avea. Considera că îi stătea bine. Nu avea nici un rid pe chip şi fusese întotdeauna mândră de tenul ei - o femeie putea să-şi permită puţină vanitate, nu-i aşa?

- Sunt văduvă, spuse pe un ton fără intonaţie. Clyde s-a dus de aproape douăzeci de ani. A murit prea tânăr - cancer, murmură ea coborându-şi privirea. Lucra la şantierul naval. Am avut doi copii, William şi Olivia, judecătoarea. William lucrează în domeniul energetic şi călătoreşte des, în timp ce Olivia s-a măritat şi s-a stabilit chiar aici, în Cedar Cove. Pe pereţii şcolii din centru, unde au absolvit şi copiii ei, sunt expuse pe pereţi

lui Justine, sora geamănă a lui Jordan. Sunt îngrijorată pentru ea. La douăzeci şi opt de ani umblă cu un bărbat mai în vârstă, în care nici eu, nici mama ei nu avem încredere. Nevrând să zăbovească asupra acelui subiect, Charlotte trecu la alt membru al familiei: James este fiul cel mai mic al Oliviei şi îşi face serviciul militar la marină. Când s-a înrolat a fost un şoc pentru toţi. William şi soţia lui au refuzat să aibă copii şi, câteodată, mă întreb dacă nu cumva regretă acum. Will, poate, dar nu şi Georgia.

Deşi copiii săi aveau peste cincizeci de ani, încă îşi făcea griji pentru ei.

Ochii lui Tom se închiseră încet şi se deschiseră brusc.

- Eşti obosit, exclamă Charlotte, dându-şi seama că vorbise mai mult despre rudele ei în loc să-i ofere o descriere a orăşelului.

Bătrânul clătină din cap încet, ca şi cum n-ar fi vrut ca ea să plece. Charlotte se ridică şi îi puse o mână pe umăr.

- Mă voi întoarce curând, Tom. Trebuie să te odihneşti, iar eu trebuie să ajung la tribunal. Olivia prezidează astăzi, şi mai am puţin de lucru la o păturică pentru copii. Simţind nevoia să se explice, adăugă: Tricotez cel mai bine în timpul audierilor. Săptămânalul *The Chronicle* mi-a dedicat chiar un articol acum câţiva ani, cu poză! Să mă fi văzut cum stăteam acolo, cu andrelele şi cu ghemul meu. Ceea ce-mi aminteşte să te întreb dacă vrei să aduc ziarul local ca să-ţi citesc din el. Până săptămâna asta apărea doar o ediţie, miercurea, dar s-a schimbat proprietarul, şi noul redactor-şef vrea să publice două numere pe săptămână. O veste bună, nu-i aşa?

Tom zâmbi.

-Avem un orăşel minunat. O să te simţi excelent aici, vei vedea.

In timp ce se îndrepta spre uşă, Charlotte observă că noul ei prieten nu avea un pled pentru genunchi. Doamnele de la Centrul pentru seniori

mai ales în timpul iernilor umede. Cât de tristă era situaţia acestui om, să nu aibă pe nimeni destul de apropiat încât să-i asigure un minim confort!

- Mă întorc, îi spuse din nou.

Tom aprobă din cap şi îi surâse ştrengăreşte. Fusese, fără îndoială, un tip şarmant la vremea lui.

Pe coridor, Charlotte dădu nas în nas cu Janet.

- Ai făcut cunoştinţă cu Tom Harding?

- Da. Ce om drăguţ.

- Ştiam că aşa vei spune. Eşti exact ce-i lipseşte.

- Nu are pe nimeni?

- în dosarul lui nu apare nici o rudă. Au trecut cinci ani de când a avut atacul, şi se pare că de atunci n-a primit nici o vizită. După o scurtă pauză, Janet adăugă: Pe de altă parte, nu ştiu câtă bază putem pune pe dosarul întocmit la Senior Haven.

- Cât a stat acolo?

-Nu-mi amintesc exact. Cel puţin cinci ani, după ce a fost externat de la Terapie intensivă.

-Ah, bietul om. Are nevoie de...

-Are nevoie de un prieten, îi încheie Janet propoziţia.

- Ei bine, a găsit unul.

Charlotte fusese întotdeauna vorbăreaţă. Clyde obişnuia să spună că s-ar fi putut împrieteni şi cu un zid de cărămidă. Voia să fie un compliment, iar ea îl acceptase ca atare.

Gândindu-se mai bine, hotărî să nu le ceară angajatelor de la Centrul pentru seniori să găsească un pled pentru Tom. Avea să i-1 tricoteze chiar ea. La următoarea vizită avea să-i poată oferi ceva care să-l încălzească... alături de prietenia ei.

Divorţurile erau obligaţia profesională cea mai neplăcută pentru judecătoarea Olivia Lockhart. împărţea justiţia de doi ani şi credea că le văzuse pe toate, dar, din când în când, apăreau speţe ca aceasta.

Ian şi Cecilia Randall cereau anularea unui

căsătoriei. Avocaţii se ridicară în faţa ei, alături de clienţii lor.

Olivia aruncă o privire peste document, remarcând că fusese semnat cu mai puţin de un an înainte. Nu înţelegea cum putea o căsătorie să se ducă de râpă atât de repede. Ridicând privirea, examină cuplul cu mai multă atenţie. Erau foarte tineri şi stăteau cu ochii pironiţi în pământ. Ian Randall făcea impresia tânărului responsabil care îşi servea patria, aflat pentru prima dată, probabil, departe de familie şi de casă. Perechea lui părea un copil pribeag, imposibil de slabă şi cu ochi întunecaţi, expresivi. Părul drept, castaniu, îi punea în evidenţă chipul de forma^unei inimi; vârfurile pletelor i se împrăştiau pe umeri. îşi aranja tot timpul, probabil din nervozitate, o şuviţă după ureche.

- Recunosc, n-am mai văzut aşa ceva, murmură ea după ce reciti textul de câteva rânduri.

Era destul de limpede, deşi neobişnuit. Conform contractului, soţul care cerea divorţul îşi asuma toate datoriile acumulate de cuplu.

Aparent, se răzgândiseră atât asupra acestui punct, cât şi asupra căsniciei. Olivia examină scurta listă a datoriilor pe rol şi constată că erau împărţite egal. Dacă ar fi continuat împreună, datoriile s-ar fi amplificat - ar fi apărut un credit ipotecar, cheltuieli cu maşina şi aşa mai departe. Ceea ce i-ar fi dat soţului nemulţumit un motiv de a rămâne în cuplu. în orice caz, era vorba de numai câteva mii de dolari, în total. Randall îşi asumase lichidarea creditelor bancare, iar Cecilia Randall se angaja să acopere cheltuielile curente, ce includeau o factură telefonică de trei sute de dolari şi, surprinzător, o datorie de două sute de dolari la o florărie. Costurile cele mai marf pe care hotărâseră să le împartă egal, erau legate de o înmormântare, remarcă magistratul.

-Părţile au ajuns la un acord asupra tuturor datoriilor acumulate de-a lungul căsniciei, declară Allan Harris.

- Un copil, admise Allan.

- înţeleg. Olivia simţi instantaneu cum i se strângea stomacul.

- Fiica noastră s-a născut prematur, iar inima nu i-a rezistat. Numele ei era Allison, spuse Cecilia Randall cu o voce greu audibilă.

-Allison Mărie Randall, adăugă lan.

Olivia urmări schimbul de priviri dintre soţ şi soţie. Cecilia îşi întoarse capul rapid, dar nu înainte ca judecătoarea să-i surprindă durerea, furia, suferinţa profundă. Poate că recunoscuse atât de repede aceste sentimente pentru că le trăise şi ea, odată cu dezintegrarea propriei căsnicii.

Cele două părţi continuau să-i aştepte decizia. Cum totul era în regulă şi tinerii se puseseră de acord, nu existau motive pentru întreruperea procedurii. Audierea era doar o formalitate menită să îngăduie pronunţarea divorţului.

-Văd că aţi acumulat şapte mii de dolari în numai câteva luni, o datorie destul de mare, prelungi ea aşteptarea.

- Sunt de acord, onorată instanţă, dar au existat circumstanţe speciale, interveni repede Brad Dumas.

Olivia îşi zări mama în zona rezervată publicului. Obişnuia să stea în primul rând, ocupată aproape întotdeauna cu andrelele şi cu ghemul ei. Dar acum Charlot- te nu tricota. Degetele îi rămăseseră încleştate în poală, ca şi cum şi ea ar fi înţeles că nu era o audiere obişnuită.

Olivia ezită, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Era cunoscută pentru viteza şi fermitatea cu care lua decizii. Acest cuplu avea nevoie de o mână blândă, iubitoare, care să-i ajute să-şi depăşească pierderea. Olivia ştia din propria experienţă că desfacerea căsătoriei nu va servi la mare lucru. Dacă soţii Randall insistau să finalizeze divorţul, nu putea decât să le paveze drumul cu sens unic al suferinţei şi vinovăţiei. Pe de altă parte, nu avea nici un motiv legal pentru care să refuze anularea

celor două tabere să-şi revină din şoc, se ridică şi se îndreptă către biroul ei. Auzi freamătul din sală şi un cor de voci şoptite.

Olivia îşi lăsă capul să se odihnească pe spătarul scaunului de la birou şi închise ochii. Nu-şi putea alunga din cap comparaţiile dintre ea şi Cecilia Randall. Cu cincisprezece ani în urmă, Olivia îşi pierduse fiul mai mare. Anii trecuseră, dar durerea morţii lui Jor- dan nu se estompase câtuşi de puţin. In anul de după accident întreaga ei lume se prăbuşise. Mai întâi îşi pierduse fiul, apoi soţul. Odată cu trecerea anilor, o serie de probleme mărunte se infiltraseră în căsnicia ei - nimic important, nimic copleşitor sau neobişnuit, pur şi simplu stresul tipic suferit de orice cuplu în care cei doi au cariere de succes şi copii care cer o atenţie permanentă. După moartea lui Jordan însă, stresul se multiplicase exponenţial, devenind insurmontabil, înainte ca Olivia să priceapă pe deplin ce se întâmpla, prăpastia dintre ei se adâncise. în scurt timp, ea şi Stan se regăseau în faţa unui judecător, care nu ezitase să pronunţe divorţul.

La numai trei luni după aceea, Stan şocase pe toată lumea recâsătorindu-se. Rezultase că se consola de ceva vreme cu o altă femeie, fără ştiinţa Oliviei.

Dintr-odată, cineva bătu în uşă. Peste o clipă, fără să mai aştepte răspunsul, Charlotte pătrunse în birou. Olivia îşi îndreptă spatele. Ar fi trebuit să ştie că mama ei avea să profite de oportunitate ca să-i vorbească.

- Bună, mamă.

-Nu te deranjez, nu?

Olivia negă din cap. Mama ei ştia că o putea vizita oricând.

-Ei bine, spuse aceasta trecând brusc la subiect, e trist când doi tineri vor să se despartă fără să fi avut şansa de a se cunoaşte cu adevărat.

-Mamă, ştii foarte bine că nu pot discuta cazurile aflate pe rol.

- Da, da, ştiu, dar nu mă pot abţine. Charlotte o luă spre uşă, dar se opri în prag, ca şi cum s-ar fi răzgândit. Nu cred că ţi-am spus-o vreodată, dar eu şi tatăl tău nu ne-am înţeles în primul an de căsătorie. Clyde era un om încăpăţânat, ca şi mine, de altfel.

Olivia nu ştia nimic despre asta, dar cunoştea prea bine^ caracterul acerb al mamei sale.

- în primul an n-am făcut decât să ne certăm. Apoi, înainte să mă dezmeticesc, eram însărcinată cu fratele tău şi... şi am făcut lucrurile să meargă. Am trăit mulţi ani fericiţi alături de tatăl tău. Mâinile i se strânseră pe poşetă şi pe setul de tricotat. El a fost iubirea vieţii mele.

Acestea fiind zise, Charlotte ieşi din birou şi închise fără zgomot uşa în urma ei.

Pe chipul Oliviei se întipări un surâs. Ca întotdeauna, mama ei o ajutase să ia decizia corectă, aşa că se putea întoarce în sala de judecată. Ochii mari, expresivi, ai Ceciliei fixau un punct incert în spaţiu, pe când expresia lui Ian Randall era încordată, ca şi cum ar fi aşteptat inevitabilul.

-Nu pot exclude posibilitatea ca părţile să fi încheiat acest contract având în minte exact o situaţie precum cea adusă în faţa noastră astăzi, şi anume divorţul, spuse judecătoarea. Este limpede că soţii au acordat o mare valoare căsniciei lor şi că acest considerent a stat la baza încheierii documentului. Scopul lor era tocmai evitarea rezultatului urmărit aici - un divorţ uşor. Prin urmare, nu voi respinge contractul prenupţial; chestiunea va fi abordată în cadrul procesului de divorţ. în acelaşi timp, invit insistent părţile să caute consiliere familială sau să apeleze la un mediator specializat.

Atât soţii Randall, cât şi avocaţii lor se aplecară în faţă, ca şi cum nu le venea să creadă ce auzeau. Allan Harris şi Brad Dumas începură să

-Vă rog să-mi permiteţi, onorată instanţă... Brad Du- mas interveni primul, cu mâna ridicată.

- Părţile s-au pus de acord, îl întrerupse Allan Harris. Doamna Randall a acceptat să ignore contractul pre- nupţial, asumându-şi responsabilitatea pentru o parte din cuantumul datoriilor comune.

-Ce-a spus doamna judecător? îşi întrebă Cecilia Randall avocatul, ca picată din cer.

-Onorată instanţă, am dori o clarificare, ceru Brad Dumas cu o expresie perplexă pe chip.

- Contractul rămâne valabil, declară Olivia.

- Nu anulaţi contractul prenupţial? rosti lent Allan Harris. Părea să nu mai înţeleagă nimic.

- Nu, domnule avocat, nu îl anulez, din motivele deja expuse.

Cei doi avocaţi se holbau la ea parcă negăsindu-şi cuvintele.

-E vreo problemă, domnilor? Vă rog să discutaţi cu grefierul pentru fixarea datei procesului. Cu aceste cuvinte, Olivia le făcu semn să se retragă.

-înseamnă că nu putem continua procedura de divorţ? îşi întrebă Cecilia avocatul.

- Să ştii că îmi doresc despărţirea la fel de mult ca şi tine, se răsti Ian Randall.

-Ordine în sală! Olivia lovi cu ciocănelul în masă. Dacă doresc să se certe, cei doi soţi să o facă în particular.

Cu gesturi maşinale, în stare de şoc, Allan Harris şi Brad Dumas îşi strânseră hârtiile şi servietele.

- Mai avem vreo opţiune? întrebă Cecilia în timp ce se îndreptau spre uşă.

-Am putea face apel, dar... începu avocatul.

- Dar asta ar ridica şi mai mult costurile, îl completă Ian. Brad părea încă incapabil să răspundă.

- Nu înţeleg ce se petrece, bombăni Cecilia. Chiar nu putem face *nimic*?

- Contractul va fi discutat la proces? Cât de mult ne va mai costa? întrebă Ian.

- Dar nu asta voiam, se plânse Cecilia.

-Atunci, vă sugerez să urmaţi sfatul judecătoarei şi să căutaţi asistenţă specializată sau să contactaţi un mediator.

- Nu-mi voi expune viaţa intimă în faţa unui grup de străini, declară Ian ritos, după care se îndepărtă cu paşi mari.

Brad Dumas îşi urmă clientul, nu înainte de a-i arunca Ceciliei o privire nemulţumită.

Allan Harris rămăsese pe loc, cu o expresie incredulă pe chip, deşi grefierul strigase numărul următor. Cecilia Randall întorsese capul, dar judecătoarei nu-i scăpară lacrimile ce-i umpleau ochii. Olivia simţi o mică undă de regret, însă era convinsă de justeţea deciziei pe care o luase.

- Cum s-a putut întâmpla asta? întrebă tânăra femeie.

-Nu înţeleg nici eu, mormăi avocatul ei. Este o nebunie.

-Ai dreptate, răspunse Cecilia clătinând din cap. Nimic din toate acestea n-ar fi trebuit să se întâmple, şi uite totuşi că s-au întâmplat...

capitolul 2

în acea dimineaţă de sâmbătă, Olivia mormăi nemulţumită când auzi telefonul sunând pentru a cincea oară. Fără îndoială că şi acest apel, ca şi primele patru, se datora articolului publicat de Jack Griffin. Noul redactor-şef al publicaţiei locale, *Cedar Cove Chronicle,* hotărâse, din motive numai de el ştiute, să scrie despre ea. Pusese titlul mare „Divorţ respins[41] de-a latul paginii rezervate editorialelor. Olivia suspină; toată această atenţie nejustificată îi strica sfârşitul de săptămână, şi nimic nu-i displăcea mai tare.

- Bună ziua, răspunse, cu o voce care-i reflecta iritarea.

Dacă interlocutorul avea chef să discute despre decizie, atunci greşise adresa. Primele conversaţii se încheiasem destul de abrupt

Era Justine, ce uşurare! Olivia nu mai vorbise cu fiica ei de o săptămână. înainte obişnuiau să se sune periodic. Justine se întâlnea cu un bărbat pe care Olivia în considera dubios, ceea ce crea o tensiune în relaţia dintre mamă şi fiică. în consecinţă, Justine o evita. Waren Sager era un dezvoltator imobiliar în vârstă de patruzeci şi opt de ani - cu douăzeci mai mult decât ea - care încheiase la viaţa lui mai multe afaceri suspecte. Pe Olivia o deranja mai mult omul în sine decât diferenţa de vârstă.

-Ai văzut că au scris despre tine în ziarul de dimineaţă?

Ca şi cum ar fi putut să nu vadă. *Cedar Cove Chro- nicle* trecuse la două ediţii pe săptămână, iar aceasta era chiar primul număr ce apărea sâmbăta. Poate că Grif- fin ar fi trebuit să se mulţumească cu un singur număr hebdomadar, se gândi Olivia, dacă tot nu era capabil să găsească destule subiecte interesante. Articolul de fond era dedicat în întregime proceselor judecate de ea în ziua respectivă. Fără a menţiona explicit numele familiei Randall, jurnalistul spunea că decizia ei în acel caz venise mai mult din inimă decât din cărţile de drept şi o lăuda, numind-o curajoasă şi neconvenţională. Oliviei nu-i displăceau complimentele, dar ar fi preferat mai puţină publicitate în jurul acelui caz. Deşi ea se bucura de un tratament favorabil, pe alţi magistraţi autorul nu-i menajase. Părea să aibă un dinte împotriva judecătorilor şi procurorilor şi nu se temea să-şi expună opiniile. Doar şansa îl făcuse pe Jack Griffin să aleagă sala ei de judecată în acea zi; sau poate *neşansa,* rectifică mental Olivia.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Justine. Cum se face că Griffin te place, în ciuda ideilor sale despre justiţie?

-Nici măcar nu-1 cunosc personal, încercă Olivia să eschiveze, ghicind amuzamentul din vocea fiicei sale.

- Ei bine, atunci se pare că ai un admirator, mai ales cu acel „divorţ respins**.

Olivia fusese conştientă că îşi asuma un risc atunci când luase decizia în cazul Randall. Sentimentele ei nu aveau ce căuta în sala de judecată, dar era convinsă că cei doi tineri făceau o greşeală uriaşă despărţindu-se. Nu făcuse decât să întârzie puţin lucrurile, sperând că acest răgaz le va permite să-şi rezolve problemele în loc să fugă de ele.

- Jack a scris că nu te temi să iei decizii controversate.

-Am citit deja editorialul, răspunse Olivia repede,
încercând să-şi oprească fiica din lectura întregului articol la telefon.

-Aşadar, ştii totul?

- Din păcate, da. Apoi, încercând să schimbe subiectul, o invită la prânz, pretextând că nu se mai vizitaseră de mult. Justine venise la ea de Crăciun, dar plecase imediat după ce luaseră masa şi deschiseseră cadourile. Olivia nici nu avea idee unde îşi petrecuse fiica ei Revelionul. In realitate, ştia, dar nu-i făcea nici o plăcere gândul că fusese împreună cu individul acela, Warren Saget. Vine şi bunica ta, îi spuse. Ne-am dori atât de mult să fii şi tu cu noi...

- îmi pare rău, mamă, eu şi Warren ne-am făcut alte planuri.

Ah, ar fi trebuit să ştie. Warren o ţinea din scurt pe Justine. Nu prea avea timp liber în această perioadă. Acest lucru o supăra enorm pe Olivia, dar ori de câte ori deschidea subiectul, fiica ei intra în defensivă.

-O să ne vedem curând, îi promise Justine. Acum trebuie să închid.

Olivia era pe punctul de a-i propune o zi, dar nu apucă s-o facă. Bombănind nemulţumită, îşi termină lista de cumpărături, apoi îşi luă geanta şi

Trebuia să facă mai multe opriri - la băcănie, la curăţătorie, la bibliotecă. Spera să termine cu toate până la prânz, când urma să se vadă cu mama ei. îşi dori din nou ca Justine să le fi acceptat invitaţia. Luă hainele de la curăţătorie, returnă cărţile la bibliotecă şi se duse rapid la magazinul local Safeway, de unde îşi făcea întotdeauna cumpărăturile. Din fericire, ajunsese destul de devreme pentru a scăpa de aglomeraţia de sâmbătă dimineaţa. începu cu rafturile de legume, unde se opri întrebându-se dacă merita să plătească un preţ exorbitant pentru o căpăţână de salată verde.

-Doamna judecător Lockhart. Nu mă aşteptam să vă găsesc aici,

Olivia se trezi faţă în faţă cu omul care reuşise să-i strice ziua. îl recunoscu pe bărbatul care stătea în primul rând în sala de judecată, cu un stilou într-o mână şi un blocnotes în cealaltă.

-Ce surpriză, nu cumva sunteţi chiar domnul Jack Griffin?

- Cred că n-am avut ocazia să facem cunoştinţă.

- Credeţi-mă, domnule Griffin, după ziarul de astăzi, ştiu cine sunteţi.

Erau de vârste apropiate, se gândi Olivia, cam cincizeci de ani, şi cam de aceeaşi înălţime. Era brunet, cu ceva fire albe, bărbierit proaspăt, iar chipul lui avea trăsături plăcute, regulate. Nu o impresiona ca un bărbat frumos, dar avea ceva atrăgător. Zâmbea uşor, iar privirea îi era limpede şi directă. Părea puţin dezordonat, într-un pardesiu larg şi cu o cămaşă *casual* deschisă la primii doi nasturi.

- Detectez o undă de dezaprobare? o întrebă el cu un zâmbet jucăuş.

Judecătoarea nu era sigură ce atitudine să adopte. Era supărată pe el, dar n-ar fi folosit la nimic să o arate.

-Presupun că doar vă făceaţi meseria, strecură

erau pentru ea ca îngheţata cu unt de pecan. începuse să-şi împingă căruciorul spre ieşire, când Jack o opri.

- Alături e o cafenea. Hai să stăm puţin de vorbă.

-Nu cred că este cazul, îi răspunse Olivia clătinând din cap.

Jack o urmări până în dreptul standului cu fasole verde.

-Poate că e doar imaginaţia mea, dar nu aţi vrut să vedeţi acel cuplu divorţând, nu-i aşa?

-Nu-mi discut cazurile în afara tribunalului, îi răspunse ea cu fermitate.

- E normal, răspunse ziaristul pe un ton conciliant. Dar a fost o decizie personală, nu-i aşa?

Pierzându-şi răbdarea, Olivia îl privi direct în ochi. Ca şi cum ar fi putut să admită aşa ceva în faţa unui reporter. Ar fi interpretat totul ca pe o gravă încălcare a eticii profesionale. La naiba, nu greşise cu nimic! Acţionase mânată de cele mai bune intenţii şi în limitele precise ale legii.

-Aţi pierdut un fiu? o presă el.

-încercaţi să adunaţi informaţii despre mine pentru următorul articol, domnule Oriffin? îl întrebă ea cu răceală.

- Nu, şi îmi puteţi spune Jack, răspunse bărbatul. îi arătă palmele deschise într-un gest menit să o liniştească, însă efectul nu era deloc cel scontat. Fiul meu a fost foarte aproape de moarte, continuă el.

-Aveţi obiceiul să hărţuiţi oamenii care îşi văd de treburile lor, sau faceţi o excepţie pentru mine?

- Dumneavoastră sunteţi un caz special, zise jurnalistul fără a-i lăsa timp să continue. Am înţeles asta atunci când aţi verdictul în cazul Randall. Aţi avut dreptate, să ştiţi. Toată lumea din sală şi-a dat seama că divorţul nu era soluţia pentru acei tineri. Ceea ce aţi făcut însă presupune curaj.

-Aşa cum am spus mai devreme, nu-mi discut

o anumită obrăznicie. într-un final, Olivia se hotărî să accepte invitaţia. Nu făceau decât să discute. îşi privi căruciorul, întrebându-se cât timp mai avea la dispoziţie.

- Treizeci de minute, sugeră Jack cu un zâmbet triumfător. Ne vedem acolo.

Olivia simţea că nu se putea opune. Acest om îi stârnea curiozitatea, iar comentariul lui despre cum aproape îşi pierduse fiul îi sugera că poate aveau mai multe în comun decât îşi închipuia.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, cu cumpărăturile puse în portbagaj, Olivia intra la *Java and juice,* cafeneaua de lângă Safeway. Jack o aştepta, cu mâinile în jurul unei căni de cafea cu lapte fierbinte. Alesese o masă rotundă de lângă fereastră şi se ridicase la intrarea ei. Era un gest mărunt ce dovedea bună creştere şi respect, dar nu-i spunea mai multe despre el decât ştia deja.

Se aşeză în scaunul de vizavi şi făcu un semn către chelneriţă. Ceru o cafea simplă, iar după câteva minute în faţa ei se materializase o cană groasă de ceramică. Jack aşteptă ca tânăra chelneriţă să se îndepărteze înainte de a vorbi.

-Voiam doar să ştiţi că nu glumeam când am spus că admir ceea ce aţi făcut săptămâna trecută. Probabil că nu v-a fost uşor.

Olivia era pe punctul să-i repete că nu discuta cazurile din instanţă, dar el o întrerupse clătinând din cap.

-Ştiu, ştiu... dar, după părerea mea, aţi făcut un gest îndrăzneţ pe care nu-1 puteam lăsa să treacă neobservat.

Olivia ar fi preferat ca opiniile lui să rămână private, nu să fie expuse întregii populaţii a oraşului. Acum era însă prea târziu, cuvântul tipărit nu mai putea fi modificat. în schimb, hotărî să-i accepte invitaţia de a i se adresa pe numele mic.

- De când eşti în Cedar Cove, Jack?
- De trei luni. încerci anume să abaţi

-Da, îl cheamă Eric. Are douăzeci şi şase de ani şi trăieşte la Seattle. Când avea zece ani, a fost diagnosticat cu o formă rară de cancer. Nu credeam că va supravieţui... Chipul i se întunecă sub apăsarea rememorării.

- Dar a făcut-o, zise Olivia.

- E în viaţă şi sănătos, iar pentru asta voi fi veşnic recunoscător. In timp ce Jack îi povestea că Eric lucra la Microsoft şi că îi mergea foarte bine, privirea Oliviei se îndreptă din reflex către inelarul lui. Vorbise despre fiul său, dar nu şi despre soţie. Evident, el îi surprinsese ocheada rapidă, căci spuse: Eric a supravieţuit bolii, din păcate nu şi căsnicia mea.

- îmi pare rău. înţelegea, aşadar, la un nivel profund, ceea ce se petrecuse în viaţa ei.

-A trecut multă vreme de atunci, zise el dând din umeri cu nonşalanţă. Viaţa merge mai departe, la fel fac şi eu. Şi tu eşti divorţată?

Olivia ştia că Jack cunoştea deja răspunsul.

- Da, de cincisprezece ani.

După acest schimb, conversaţia decurse fără impedimente. în cele din urmă, constatând că timpul trecuse pe nesimţite, Olivia se văzu obligată să-şi ia la revedere pentru a ajunge la timp la prânzul cu mama ei. Se ridică şi îi întinse mâna lui Jack.

- Mă bucur că am făcut cunoştinţă.

- Şi eu mă bucur, Olivia.

Se ridică şi, luându-i mâna într-a lui, îi strânse scurt degetele, ca pentru a-i semnala că între ei se formase o legătură. O enervase la început, dar reuşise cumva să-i alunge nemulţumirea. Pe când se îndrepta către uşă, Olivia simţi că-şi făcuse un prieten. Cu toate acestea, ştia că Jack Griffin nu era un bărbat oarecare; nu avea să comită greşeala de a-1 subestima.

Ian Randall stătea în maşină în faţa blocului soţiei sale, temându-se de ceea ce se prefigura drept o nouă confruntare. Judecătoarea afirmase

Cecilia era cea care dorise divorţul şi angajase prima un avocat. La naiba, îl forţase practic să accepte. Voia să plece. Foarte bine. Dacă ea nu-1 mai dorea, Ian nu intenţiona să lupte pentru privilegiul de a-i rămâne soţ. Dar acum încercarea lor de a pune capăt căsniciei era blocată, numai şi numai din cauză că le venise ideea să încheie acel acord stupid! Trebuia luată o decizie.

Nu avea rost să mai aştepte. Se dădu jos din maşină şi intră în clădire, îndreptându-se spre apartamentul de la primul etaj pe care îl împărţiseră odinioară. îl enerva că trebuia să sune la uşa pe care altădată o putea deschide când dorea. Din fericire, îşi dusese cea mai mare parte din lucruri la prietenul său, Andrew Lackey. Apăsă cu toată forţa pe butonul soneriei, luptând cu propriile resentimente, apoi îşi retrase mâna şi îşi îndreptă spatele. Marina îl învăţase să-şi oţelească sentimentele, Cecilia nu trebuia să vadă nimic din ceea ce simţea sau gândea el.

Tânăra femeie deschise uşa şi se încruntă la vederea lui.

-M-am gândit că ar trebui să luăm o decizie, o anunţă pe un ton hotărât.

Indiferent de câte ori îşi spusese că nu mai simţea nimic pentru ea, îşi dădu seama că nu era adevărat. **Nu** putea sta în aceeaşi cameră cu ea fără a-şi aminti cum fusese când făceau dragoste sau cum simţise pentru prima dată bebeluşul mişcând în pântecul ei. La fel, nu putea să uite cum stătuse la micul mormânt al fetiţei pe care nu apucase s-o ţină în braţe şi să-i spună că o iubea.

-Bine, spuse Cecilia, ţinând uşa deschisă. Ezitarea din vocea ei nu lăsa loc de îndoială.

Ian o urmă în mica sufragerie şi se aşeză pe marginea canapelei. O cumpăraseră imediat după nuntă, la mâna a doua. O cărase de unul singur, pentru că ea era deja gravidă în trei luni. încăpăţânarea îl costase o durere zdravănă de şale, aşa că piesa de mobilier îi trezea amintiri neplăcute.

-Recunosc, decizia judecătoarei m-a luat prin surprindere, începu el.

- Avocatul meu zice că putem face apel.

- Da, sigur, bombăni Ian, furia începând să-i iasă la suprafaţă. Şi să mai plătim cinci sau şase sute de dolari. N-am bani de aruncat şi presupun că nici tu.

-Starea finanţelor mele nu e treaba ta, izbucni Cecilia.

Aşa începeau toate discuţiile lor. La început erau curtenitori, aproape prea politicoşi, dar cearta izbucnea imediat şi toate i se spărgeau lui în faţă. După naşterea - şi moartea - fetiţei lor ajungeau tot mai repede la această stare de furie iraţională. Ian oftă, simţindu-se neajutorat. Relaţia lor actuală n-ar fi lăsat pe nimeni să-şi imagineze că împărţiseră odată acelaşi pat. Se grăbi să-şi alunge gândurile despre viaţa lor sexuală frenetică. In pat nu avea multe neînţelegeri, dar asta fusese înainte de...

- Avocatul meu a mai sugerat o cale.

- Adică? Ian nu avea câtuşi de puţin intenţia să urmeze sfaturile lui Allan Harris, care reprezenta interesele soţiei sale, nu pe ale lui.

-Allan a recomandat să urmăm decizia judecătoarei şi să ne adresăm unui mediator specializat.

Ian îşi aminti că judecătoarea Lockhart făcuse un comentariu în acest sens.

-Şi la ce ne-ar putea ajuta chestia asta? întrebă el, încercând să pară rezonabil şi conciliant.

- Ei bine, nu ştiu cu siguranţă, dar cred că fiecare ne vom prezenta punctul de vedere în faţa unei persoane obiective.

- Cât va costa?

- Chiar *totul* se reduce la bani pentru tine?

- Sincer? Da.

Divorţul îi produsese deja o gaură serioasă în buget. Nu el îl ceruse, îşi repetă Ian cu încăpăţânare. E adevărat că după moartea lui Allison începuseră să se certe, dar nu se gândise

Nu primise telegramele ei decât la finalul misiunii. Comandantul submarinului îi ascunsese informaţiile despre naşterea prematură şi decesul copilului, având în vedere că oricum nu putea face nimic, nici măcar nu-şi putea contacta soţia. Până când ajunsese înapoi la bază, nu apucase să asimileze realitatea pierderii pe care o suferiseră.

Cecilia îi aruncă o privire dezgustată.

- Ai tu altă soluţie? îl întrebă pe un ton superior ce-1 făcu să strângă din dinţi. Ştia că detesta să fie tratat ca un copil fără discernământ.

- Da, chiar am, spuse el ridicându-se în picioare.

- Foarte bine, abia aştept să o aud. Cecilia îşi încrucişă braţele cu acea aroganţă pe care i-o cunoştea prea bine.

-Eu zic să ne vedem, pur şi simplu, fiecare de viaţa lui.

- Cum adică? zise ea încruntându-se.

- Vrei să te recăsătoreşti?

- Nu, nu ştiu. Poate că da la un moment dat.

- Eu nici nu mă gândesc. Mi-am luat porţia cu tine, cu căsătoria, cu tot acest dezastru. In ceea ce-1 privea, Ian era hotărât să nu se mai supună niciodată astfel toanelor şi hachiţelor unei femei.

- Lasă-mă să văd dacă am înţeles bine ce vrei tu.

Cecilia traversă rapid mica încăpere şi se plasă fix
în faţa lui. Simţindu-i parfumul, Ian făcu eforturi să nu închidă ochii pentru a-1 savura. Ura puterea pe care ea încă o exercita asupra lui, făcându-1 slab, făcându-1 să o dorească...

- Cred că nu e atât de greu, răspunse el cu un sarcasm ce-i trăda furia. Nu putea să-şi suprime resentimentele când se afla în preajma ei. Mai ales pe cele îndreptate contra propriei slăbiciuni.

- Propui să nu mai divorţăm?

- Cam aşa ceva.

Nu dorea să lase impresia că ar fi căutat

-Cam aşa ceva? îl imită ea fluturându-şi mâna. De ce nu-mi spui mai multe? Ai început să mă pui pe gânduri.

- Ne-am putea *preface* că am divorţat. „Sigur ca te pun pe gânduri[11], îşi zise Ian în sinea lui.

-Să ne prefacem? Era rândul Ceciliei să-şi iasă din fire. E cea mai proastă idee din câte am auzit. Să ne prefacem. Tu chiar crezi că putem ignora toate problemele dintre noi, că ne putem *preface* că ele nu exista.

O privi atent, neîndrăznind să vorbească. Poate ca soţia lui avea dreptate, el nu dorea să aibă de-a face cu acest divorţ.

-Ai căutat întotdeauna să scapi ieftin, 11 aruncă ea cu dispreţ.

Putea fi acuzat de nenumărate lucruri, dar nu de iresponsabilitate. Marina militară îi dăduse pe mână un submarin nuclear de sute de milioane de dolari - nu-i dovedea asta cu prisosinţă seriozitatea. La naiba, fusese crescut cu obsesia obligaţiilor, fusese dresat sa-şi respecte cuvântul.

- Dacă încercam să fug de răspundere nu te-aş fi luat niciodată de nevastă, se răsti el, dar îşi dădu seama imediat că o dăduse în bară.

-N-am vrut să te însori cu mine din cauza fiicei noastre! Ne-ar fi fost foarte bine... Cecilia ezită şi îşi teri brusc privirea. Abia peste câteva clipe reuşi să continue: Nu aveam nevoie de tine.

- Sigur că aveai şi încă mai ai. Fie şi numai pentru asigurarea de sănătate oferită de armată, soţia şi fiica lui avuseseră nevoie de el.

-Nu te-ai fi însurat în veci cu mine dacă nu intervenea sarcina.

-Nu-i adevărat.

- Eu şi Allison eram... Cecilia şovăi, cu vocea slăbită. Noi...

-Allison era şi fiica mea, n-am nevoie să-mi spui tu ce să simt. Nu-mi pune cuvinte străine în gură şi nu bagateliza ceea ce am simţit pentru ea. Dacă nu eram aici când s-a născut, nu înseamnă că nu am iubit-o. Pentru numele lui Dumnezeu, eram sub calota polară când ai intrat, prea devreme, în travaliu...

-Acum dai vina pe mine. Tânăra femeie îşi duse mâna la gură, ca pentru a-şi ascunde emoţia.

Nu avea nici un sens să continue. La naiba, încercase, dar nu ajungea nicăieri. Cu ea nu era posibil nici un compromis. Preferând să întrerupă agonia, ieşi furios din apartament. Auzi uşa bubuind în urma lui, dar nu putea spune cine o trântise.

Ieşi din clădire aproape în fugă şi intră în maşină. Era atât de furios, încât se gândi că n-ar fi trebuit să conducă, dar era exclus să rămână în faţa blocului ei. Femeia ar fi putut crede că stătea pentru ea.

Porni motorul şi demară în trombă, astfel că pneurile scrâşniră muşcând din asfalt. Nu făcuse nici cinci sute de metri când văzu în spate luminile roşii şi albastre ale unei maşini de poliţie.

La naiba! încetini şi se opri lângă trotuar, coborând geamul. Scosese permisul militar din portofel înainte ca poliţistul să ajungă în dreptul lui.

- Bună dimineaţa! spuse pe un ton degajat, întrebân- du-se dacă avea talent de actor.

-Te cam grăbeai mai devreme, nu? îl întrebă poliţistul. Era între două vârste, cu o ţinută rigidă şi o ninsoare scurtă. Totul indica un fost militar, ceea ce îi dădu lui Ian speranţe că putea beneficia de clemenţă.

-Să mă grăbesc? Nu, deloc, spuse el încercând să se relaxeze.

- Aveai şaizeci la oră într-o zonă de treizeci. Poliţistul examină carnetul de conducere şi, fără a

mulţumesc, Cecilia“, se gândi el cu amărăciune. Preţul căsătoriei tocmai crescuse.

Grace Sherman şi Olivia Lockhart fuseseră cele mai bune prietene aproape întreaga viaţă. Se cunoscuseră în clasa a şaptea, pe vremea când atât elevii de la South Ridge Elementary, cât şi cei de la Mariner’s Glen intrau la Colchester Junior High. Grace fusese domnişoară de onoare când Olivia se măritase cu Stanley Lockhart, imediat după terminarea facultăţii, şi era naşa fiului ei mai mic, James.

în vara ce urmase absolvirii, Grace se măritase cu Daniel Sherman şi făcuse repede două fete. Când Kelly, cea mai mică, împlinise şase ani, Grace îşi reluase studii- le şi obţinuse licenţa în biblioteconomie. Apoi începuse să lucreze la biblioteca din Cedar Cove, pe care, după zece ani, ajunsese să o conducă.

Rămăseseră apropiate chiar şi de-a lungul perioadei în care Olivia frecventa o facultate prestigioasă pentru fete din Oregon, iar Grace creştea doi copii. Erau foarte apropiate în continuare, dar, având amândouă un program încărcat, stabiliseră anumite tabieturi care să le susţină prietenia: prânz o dată pe lună şi gimnastică aerobică în fiecare miercuri la clubul YMCA local.

Grace îşi aştepta prietena într-o parcare bine luminată. Nu se simţea bine încă de când plecase de acasă. Fizic, era obosită, luase în greutate, şi nu mai putea da vina pe ciclul menstrual pentru aceste simptome. Ani de zile reuşise să se menţină aproape de greutatea din liceu, dar în ultimii cinci ani luase şapte kilograme, în ciuda tuturor eforturilor. Cumva, greutatea se acumulase. Mai erau şi alte aspecte exterioare ce o deranjau. Părul ei grizonant avea nevoie urgentă să fie tuns. Sau poate prefera să trăiască periculos, lăsându-1 să crească. îşi dorea o schimbare, dar nu credea că asta ar fi fost suficient.

Nici emoţional nu se simţea mai bine. După

cu tandreţe despre ce e vorba, el o repezise şi se certaseră. Cu sentimentele rănite, Grace renunţase fără să rezolve nimic.

Dan lucrase aproape toată viaţa în lemnărit. Când industria intrase în criză, îşi luase o slujbă la ocolul silvic local. Munca nu aducea prea multe satisfacţii, dar cu salariul ei şi o gestiune atentă a bugetului, se descurcaseră. Nu le rămâneau bani pentru mici extravaganţe, însă asta nu conta pentru Grace. Se mulţumise cu soţul, copiii şi prietenii săi şi cu un acoperiş decent deasupra capului.

Văzu berlina albastră-închis a Oliviei intrând în parcare şi pe prietena ei coborând cu geanta de sport în mână.

- Cum te simţi ca vedetă? îi aruncă Grace.

- Nu începe şi tu! Prostia aia de articol nu mi-a adus decât nervi, răspunse Olivia în timp ce se îndreptau spre clădire.

Grace zâmbi când văzu că prietena ei se îmbujorase.

- I-am spus ce părere am despre ce-a făcut, bombăni Olivia peste câteva clipe.

Ajunse în vestiar, îşi aşezară genţile pe bancă, îşi scoaseră bluzele şi îşi schimbară pantofii.

- Te-ai întâlnit cu Griffin? Când? întrebă Grace cu un picior pe marginea băncii, legându-şi şireturile.

- Sâmbătă.

- Unde?

- In oraş...

- Hei, ce se întâmplă aici?

-Ce să se întâmple? M-am întâlnit întâmplător cu Jack la Safeway şi... am stat puţin de vorbă.

- De ce am impresia că-mi ascunzi ceva?

- Nu am mare lucru să-ţi povestesc, crede-mă, te rog, zise Olivia potrivindu-şi pe frunte o bentiţă contra transpiraţiei.

-Să te cred? N-ai observat că atunci când cineva îţi cere asta, de obicei se pregăteşte să te mintă?

Ridică un picior pe bara de balet şi îşi lipi fruntea de genunchi. Grace se sprijini de bară, invidioasă pe mobilitatea prietenei sale. Propriul ei corp nu-i permitea astfel de performanţe.

-Ştiai că localnicii au dezbătut articolul tot weekendul?

- Minunat.

- De fapt, s-a vorbit foarte mult despre Jack Griffin, continuă Grace pe un ton înşelător de neutru, ignorând sarcasmul.

-Ceva interesant? întrebă Olivia ridicând capul.

-Ah, una-alta... murmură prietena ei ajustându-şi elasticul de la pantalonii din spandex.

- Ca de exemplu?

Grace era hotărâtă să nu se lase uşor. De la divorţ, Olivia nu manifestase niciodată atâta interes pentru un bărbat. Simţea de ceva vreme că prietena ei era pe cale să „reintre pe piaţă[11], cum se spune. Un comentariu foarte adecvat pentru o bibliotecară, se gândi amuzată.

- Chiar vrei să ştii?

întrebarea părea să necesite o reflecţie serioasă.

-Nu, las-o baltă. Apoi, respirând adânc, Olivia se răzgândi. Recunosc, sunt curioasă. Spune-mi ce-ai auzit.

- S-a mutat în Cedar Cove acum trei luni.

- E veche. Dacă asta e tot ce ai...

- Din regiunea Spokane.

- Presupun că a lucrat şi înainte în presă?

- Da, la un ziar cu un tiraj de zece ori mai mare decât *The Chronicle.* Grace nu era bârfitoare din fire, dar Jack Griffin îi trezise curiozitatea încă de când citise editorialul de sâmbătă. îi plăcuse atitudinea lui, şi era clar că aproba hotărârea Oliviei. îl întâlnise imediat ce se mutase în Cedar Cove, la o reuniune a Camerei de Comerţ, dar n-o impresionase prea tare. De ce ar renunţa cineva să lucreze la un ziar prestigios şi s-ar muta în cealaltă parte a statului, într-un orăşel ca Cedar Cove? se întrebă ea cu glas tare.

- Eric. Trăieşte la Seattle.

Asta era interesant. Dar nu apucă să comenteze că instructoarea lor, Shannon Devlin, intră în sală şi bătu din palme, chemându-şi elevele.

- Crede-mă, e ceva ciudat cu această schimbare de carieră.

-Să te cred, *pe* t*ine?*

- Da, crede-mă, răspunse Grace tot în glumă.

Zâmbitoare, Olivia îşi puse palmele pe şolduri şi îşi
roti trunchiul, aplecânau-se adânc, în timp ce Shannon începea încălzirea.

-Ai stat prea mult pe lângă rafturile cu romane po- liţiste de la bibliotecă, îi şopti pe când se aliniau în faţa oglinzii cât peretele.

Shannon nici nu împlinise douăzeci ani, probabil. Era o fată drăguţă, cu membre mobile şi un trup lipsit de orice urmă de grăsime. Aşa fusese şi ea odată, se gândi Grace, la fel de subţire şi de perfectă, înainte de două sarcini şi de instalarea menopauzei.

Muzica, infernal de tare, îi dădu un impuls de energie. Avea o relaţia ambiguă cu orele de aerobic. Dacă nu ar fi fost Olivia, ar fi renunţat de multă vreme. Din păcate, avea nevoie de aceste pufnete, gâfâieli şi sforţări. In pofida durerilor din muşchi, exerciţiile la saltea, flotările şi genuflexiunile nu o deranjau, dar detesta micile mişcări de dans ale lui Shannon. „Un pas în spate, un pas în stânga, un pas în dreapta...“ Olivia nu părea să aibă o problemă cu seriile complicate de mişcări; Grace, pe de altă parte, nu se ridica la înălţimea numelui ei.

După cincizeci de minute de transpiraţie şi bombă- neli sufocate, urmate de exerciţiile de relaxare, terminaseră. Ş-ar fi putut şi mai repede, din punctul ei de vedere. Incheiaseră cu duşul şi cu îmbrăcatul, când Olivia readuse vorba despre Jack. Faptul că dorea să continue conversaţia o surprinse pe Grace.

-Mă îndoiesc, spuse Olivia luându-şi geanta de sport.

- Chiar te interesează personajul, din cât se pare.

- Ei, nici chiar aşa. Am avut destule necazuri, numai o relaţie îmi lipseşte.

- Necazuri? Sigur, prietena ei trecuse prin diverse probleme, dar asta era viaţa.

-Mama îmbătrâneşte, Justine. Parcă nu mai reuşesc să am un dialog cu ea, iar pe James nu l-am mai auzit de două săptămâni.

- Credeam că e pe mare.

- Chiar este, ceea ce nu l-ar împiedica să-mi scrie un e-mail din când în când.

-Sigur, sigur, cu toţii avem probleme cu copiii şi bătrânii, dar asta nu înseamnă că trebuie să încetăm să trăim.

- Crezi că eu am încetat? Pentru că nu există un bărbat în viaţa mea? se răsti Olivia.

Grace îşi dădu seama că întrebarea o ofensase. întâi Dan, soţul ei, acum cea mai bună prietenă, pe când ea nu voia să supere pe nimeni.

-Nu mă înţelege greşit, bătu ea în retragere. Cred însă că, în ceea ce-1 priveşte pe Jack, ar fi bine să-ţi păstrezi toate opţiunile deschise.

- De ce?

-Pentru că. Grace nu dorea să spună mai mult, dar era convinsă în sinea ei că noul redactor-şef de

capitolul 3

Cecilia lucra ca animatoare la The Captain's Galley în noaptea în care îl cunoscuse pe Ian Randall şi continuase să muncească acolo cinci seri pe săptămână. Tatăl ei, Bobby Merrick, era unul dintre barmani şi o ajutase să obţină slujba.

Curând după finalizarea liceului, Cecilia ascultase sfatul tatălui ei şi se mutase la Cedar Cove. Bărbatul

o contactase după o lungă separare, cu promisiuni de recuperare a timpului pierdut. Păruse sincer, iar ea acceptase cu bucurie. Avea zece ani când părinţii ei divorţaseră, iar de atunci nu-şi mai văzuse decât rareori tatăl. Refuzând să asculte avertismentele materne, îşi împachetase întreaga viaţă şi se mutase în cealaltă parte a ţării, din New Hampshire în acest colţ din Washington, pe malul oceanului. După numai trei luni îşi dăduse seama că săvârşise o greşeală. Visurile ei despre absolvirea unei facultăţi nu erau nimic altceva decât visuri. Ideea lui Bobby despre viitorul ei se rezuma găsirea unei slujbe în restaurantul unde lucra el. Cecilia nu dorea să-şi petreacă următoarele decenii din viaţă ca animatoare şi chelneriţă, dar nici nu ştia ce să facă altceva. Fără să-şi dea seama, viaţa ei intrase pe o linie secundară.

Acum era pe punctul de a divorţa, copleşită de datorii şi profund nefericită. Iluziile despre tatăl ei şi despre bărbaţi în general se spulberaseră. Bobby voia să fie prietenul ei, dar tânăra avea mai multă nevoie de un tată.

Îşi promisese că într-o bună zi va găsi o modalitate să se înscrie la facultate, dar nu avea idee cum va plăti cursurile. Cu cheltuielile de judecată şi cu înmormântarea fiicei sale, îşi făcea socoteala că abia pe la treizeci de ani avea să-şi poată începe studiile. Era exclus ca Bobby s-o ajute financiar, i-o spusese fără ocolişuri.

In încercarea de a câştiga mai mult, începuse să lucreze ore suplimentare în weekend, servind băuturi la bar după închiderea restaurantului, la ora zece. I se întâmpla să ajungă acasă şi pe la două-trei dimineaţa.

Vineri seara, când sosise la muncă, înţelesese imediat că urma o tură dificilă. Portavionul *Carl* Vinson, cu echipajul său de 2 500 de marinari, era la chei. Restaurantul The Captain’s Galley servea cele mai bune fructe de mare din regiune, iar

Nu mai vorbiseră de o săptămână, de când ieşise furios din casa ei. Nu luaseră nici o decizie despre viitor, ceea ce era tipic pentru Ian, se gândi Cecilia cu amărăciune. Lăsa totul pe umerii ei. In cazul în care continuau cu divorţul, cea mai bună opţiune rămânea mediatorul specializat. Dar asta nu însemna că disputa lor îşi putea găsi rezolvarea... Oftă resemnată. Evident, trebuia să facă o programare. Ideea lui Ian, de a se preface că divorţaseră, era ridicolă. Absolut ridicolă!

Barul fremăta deja când se închise restaurantul. Cecilia îşi luă tava şi li se alătură colegelor ei, Beverly şi Caria, celelalte două chelneriţe de cocktailuri. Localul era plin de fum şi de miros de bere stătută. Muzica se scurgea din tonomat la un volum aproape insuportabil. Cecilia făcea eforturi serioase să înţeleagă comenzile clienţilor.

Un bărbat care bea singur părea să i se adreseze anume în şoaptă pentru a o obliga să se aplece. Era mai în vârstă, la circa patruzeci de ani, şi trimitea toate semnalele că era interesat de ea. Pe cât posibil, încerca să-l evite, dar modul în care o urmărea cu privirea prin sală îi dădea frisoane.

Numărul clienţilor se redusese înainte de ora închiderii, însă admiratorul ei nu plecase. Pe Cecilia o dureau picioarele şi ochii o usturau de la fum. Abia aştepta să-şi colecteze bacşişurile şi să plece acasă. Exact când credea că terminase pe noaptea respectivă, Ian şi Andrew Lackey, un coleg din marină, îşi făcură apariţia în bar.

Cecilia intră în alertă, mai ales că atitudinea lui Ian demonstra că The Captain’s Galley nu era prima sa escală. Soţul ei nu suporta bine alcoolul, niciodată nu fusese capabil, drept care evita băuturile mai tari ca berea. Atenţia Ceciliei se oprise asupra lui, deşi ar fi fost mai prudent din partea ei să nu uite de bărbatul care nu-şi dezlipise ochii de ea în ultimele patru ore.

-Vrei să mănânci ceva? Vocea aspră din spate o făcu să se întoarcă. Numele meu e Bart Tu eşti Cecilia. nu-i asa?

reacţia lui obişnuită faţă de orice situaţie neobişnuită sau jenantă.

„ - A fost o noapte lungă, poate altă dată, se scuză ea. „In visele tale“, adăugă în gând.

- Atunci ar trebui să-ţi fie foame...

In sfârşit, Ian se uita în direcţia ei. Ochii i se îngustară când o văzu vorbind cu un bărbat străin.

-Hei, nu-ţi închipui cine ştie ce. Un mic dejun şi conversaţie, continuă Bart să o preseze. Mi se pare că ai nevoie de un prieten, iar eu pot fi un foarte bun... prieten.

- Nu cred că e cazul. De fapt, Cecilia era mai preocupată de Ian, care îl fixa atent pe Bart.

-Atunci mâine, doar noi doi.

- Eu... Privirea îi fugi spre soţul ei, a cărui respiraţie se accelerase. Se temea că urma o scenă, ceea ce ar fi fost rău pentru toată lumea.

Ian îi şopti ceva prietenului său, care refuză energic din cap. Căuta necazuri, iar Andrew Lackey încerca să-l descurajeze.

- Poate altă dată, rosti Cecilia, respingându-l ferm pe Bart. I se păruse cea mai rapidă soluţie, înainte ca Ian să facă ceva necugetat.

- Te deranjează? o întrebă soţul ei cu o voce păstoasă.

- Cară-te, mormăi Bart deranjat de întrerupere. Avea impresia greşită că făcea progrese cu Cecilia, însă Ian nu avea de unde să ştie.

Andrew încercă să-l oprească, dar Ian îi respinse mâna şi făcu un pas ameninţător. Nu avea de gând să se retragă, chiar dacă Bart era de două ori mai solid ca el.

- Dacă nu ştiai, încerci s-o agăţi pe nevastă-mea.

Bart îi aruncă o privire întrebătoare Ceciliei, care nu
îndrăzni să ridice ochii.

-Am divorţat, îţi aminteşti? îi aruncă sfidător lui Ian, amintindu-i că el propusese să mimeze despărţirea.

- Am divorţat pe naiba.

- Ce-ţi pasă dacă mă întâlnesc cu un alt bărbat?

-Până la pronunţarea deciziei judecătoreşti eşti, legal, soţia mea!

- Pe scurt, eşti măritată sau nu? întrebă Bart, părând brusc plictisit.

- Măritată!

- Separată! strigă Cecilia.

- în cazul acesta, hai să mergem, sugeră din nou străinul luându-şi canadiana de pe scaun.

- Nu merge nicăieri, se burzului Ian, dar Andrew îl blocă la timp.

- Reglăm problema când vrei, amice, mormăi Bart.

-S-o facem chiar acum, exclamă Ian ridicându-şi
pumnii încleştaţi.

-Afară! Ieşiţi afară! Oricum nu aveam intenţia să plec cu vreunul dintre voi. Cecilia fugi către magazie, unde tatăl ei îşi făcuse oportun de lucru cu inventarul.

- Ce se întâmplă acolo? întrebă acesta, ca şi cum nu ar fi ştiut în ce situaţie o lăsase să se descurce. Ian şi Bobby nu se înţelegeau deloc, drept care tatăl prefera să evite momentele neplăcute făcându-se scump îa vedere.

-Nimic, suspină Cecilia scuturând din cap.

- Eşti sigură?

-A venit Ian şi o caută cu lumânarea, asta-i tot.

-Nu vreau probleme aici, trimite-1 să se răcorească afară, răspunse acru tatăl ei.

- Mda, exact asta am făcut. Acum voi pleca.

- Scapă de Ian mai întâi.

- Nu-ţi face griji, sunt sigură că a plecat.

îşi luă pardesiul, poşeta şi partea de bacşiş şi se îndreptă către uşă, sperând că nu avea să dea peste bărbatul ei tăvălindu-se cu străinul singuratic prin sală. Spre surpriza^ ei, Ian nu plecase, ci o privea din celălalt colţ al sălii. în bar mai rămăsese numai Beverly, care îi aruncă un „noapte bună“ peste umăr, ocupată cu număratul

O privi lung, apoi făcu stânga-mprejur şi părăsi localul.

Cecilia rezistă cu greu impulsului de a se repezi după el. Ian era prea beat pentru a se sui la volan. Ezită, certându'se în sinea ei. Grija nu i-ar fi fost apreciată şi, mai mult, probabil i-ar fi lăsat o impresie greşită. Cu numai câteva clipe înainte îi ceruse s-o lase în pace. Era mai sigur să-şi urmeze propriul sfat şi să se ţină departe.

Zgomotul uşii o făcu să ridice ochii, crezând că Ian se răzgândise. Era însă prietenul lui, Andrew, care părea jenat şi nesigur pe el. Cecilia nu-l cunoştea prea bine, fiind mutat recent la Bremerton.

- Da? îl interpelă prudentă.

-Mă gândeam că ar trebui să ştii că Ian pleacă pe mare. A fost transferat pe *John. F. Reynolds.*

Ii luă ceva timp să proceseze informaţia. Soţul ei era submarinist, tehnician specializat în sistemele electrice ale instalaţiilor nucleare.

-Va lipsi şase săptămâni? întrebă cu un glas moale.

- Mai curând, şase luni.

- Şase luni? Oh!

- De aceea a ţinut să trecem pe aici în noaptea asta. Voia să-ţi spună. Nu voia să provoace necazuri.

-Nici n-a făcut-o, deloc... îngăimă Cecilia înghiţind cu greutate.

Andrew se uită peste umăr, ca şi cum cineva l-ar fi strigat.

-Trebuie să plec, dar ţin să-ţi spun că-mi pare tare rău pentru fetiţa voastră.

- Mulţumesc, reuşi ea să articuleze cu eforturi supraomeneşti, dar tânărul plecase deja.

Zăbovi câteva secunde, apoi hotărî că liniştea ei sufletească era mai importantă decât mândria. Se repezi afară, însă maşina soţului ei nu se zărea nicăieri.

Se simţi cuprinsă de un sentiment copleşitor de pierdere, de goliciune. Detesta gândul că Ian

Obosită şi deprimată, cu umerii strânşi de frig, se îndreptă către hârbul ei. Putea simţi mirosul oceanu- lui, iar dinspre golf se rostogoleau vălătuci de ceaţă. O maşină o depăşi încet. Ridicând privirea, văzu că era a lui Ian. Din fericire, la volan era Andrew. întâlnind ochii soţului ei, care o căutau frenetic, Cecilia fu şocată de suferinţa ce răzbătea de dincolo de geamul maşinii. Se abţinu cu greu să-l strige. Ar fi dat orice pentru a-i ura misiune uşoară şi a-l lăsa să plece eliberat de animozitatea intervenită între ei.

Era însă prea târziu. Mult prea târziu.

Pentru următoarea vizită la Tom Harding, la Cedar Cove Convalescent Center, Charlotte Jefferson îşi alesese ţinuta cea mai elegantă - o bluză bleumarin cu buline şi cu mâneci lungi şi o fustă până sub genunchi. Lucrase fără preget la pledul pe care i-1 promisese şi era mulţumită de ceea ce reuşise.

îl găsi pe Tom în scaunul cu rotile. Noul ei prieten arăta bine, cu ochi strălucitori şi culoare în obraji.

- Ţi-am spus că o să revin, îl salută cu căldură, ţinând ziarul împăturit la subsuoară.

Tom dădu din cap, vizibil plăcut impresionat. Cu mâna dreaptă îi făcu semn să se aşeze pe scaunul liber.

-Mulţumesc, îi răspunse ea, aşezându-se recunoscătoare pe scaun. De obicei, nu mă îmbrac aşa decât duminica, dar vin direct de la înmormântarea unui prieten al soţului meu.

Tom o privi lipsit de expresie.

-Suntem prieteni cu familia Iverson de ani de zile. Era un om bun. A murit de cancer la plămâni. Fuma ca un turc. Clătină trist din cap, apoi îşi încrucişă picioarele şi îşi scoase pantoful drept. Am stat în picioare toată după-amiaza, se explică ea în chip de scuză. Nu mai sunt tânără, iar decesul lui Lloyd Iverson chiar m-a zguduit. Oftând, se uită

Tom dădu din cap sugerând că nu avea motive să se plângă.

- Mâncarea cum e?

încă o ridicare din umeri.

-Apropo de mâncare, zise ea însufleţindu-se brusc, am aflat la priveghi o reţetă de lasagna cu broccoli delicioasă. Ador să învăţ reţete noi. Luna trecută am înmormântat-o pe Marion Parsons, iar o doamnă de la biserica ei a adus cea mai incredibilă salată de paste frecate cu - aici e tot secretul - smântână. Paste cu sos de ciuperci şi smântână. Erau din altă lume, mai bună. Brusc, îşi dădu seama că era posibil ca Tom să nu fie interesat de reţetele pe care le afla ea la priveghiuri.

-Mă bucur că-ţi place aici, în Cedar Cove.

Bărbatul încuviinţă iarăşi din cap.

-Cred că o să fac o porţie mai mare de lasagna cu broccoli şi o să-i dau jumătate fiicei mele. Trăieşte singură, şi mă tem că nu consumă suficiente legume. Deşi are cincizeci şi doi de ani, e tot fetiţa mea şi îmi fac griji pentru ea.

Tom zâmbi şters.

- Vrei să-ţi aduc şi ţie?

Zâmbind, Tom clătină din cap.

-Nu-ţi place broccoli, nu-i aşa? Tu şi George Bush. Nu George W. Despre acesta nu ştiu ce gusturi are.

Tom clătină din cap încă o dată.

- Broccoliul e bun pentru digestie. La vârsta noastră, e o preocupare legitimă. Râse din toată inima, închi- puindu-şi cum ar fi reacţionat Olivia dacă ar fi auzit-o vorbind aşa.

Manevrând cu piciorul drept, Tom îşi îndreptă cu dificultate scaunul către noptieră.

- Vrei să-ţi aduc ceva?

Capul său alb schiţă o mişcare de acceptare.

- E aici, în sertar?

Ochii lui căprui străluceau intens, ceea ce-i arăta că ghicise corect. In sertar se găseau un stilou, un blocnotes şi o punguţă de mărunţiş ce se închidea cu fermoar. Cu ani

Ii întinse pledul în poală şi se dădu puţin în spate pentru a-şi admira opera.

Tom zâmbi şi îi mulţumi printr-un gest vag.

- Cu mare plăcere! răspunse ea.

Ochii lui se închiseră rapid, dându-i de înţeles că era obosit.

- Te las să te odihneşti, mă întorc joia viitoare, spuse ea adunându-şi lucrurile.

Bărbatul încuviinţă din cap.

- Stai liniştit, nu uit să-ţi aduc şi o porţie de lasagna.

Cu o strâmbătură, bătrânul clătină din cap.

-Bine, te scutesc de lasagna. Probabil că oricum ai

regim special. Iţi promit că voi păstra cu grijă cheia.

Bătrânul schiţă un surâs şi mângâie pătura ce-i acoperea coapsele.

- A fost plăcerea mea.

Charlotte părăsi camera fără zgomot şi începu să o caute pe asistenta socială. Nu voia să ia cheia fără să informeze pe nimeni. Janet era în biroul ei, vorbind la telefon. Ii făcu semn să intre şi puse capăt rapid conversaţiei.

- Ce pot face pentru tine?

îi explică despre cheia lui Tom Harding.

Janet îşi împinse scaunul către un dulap şi deschise sertarul de sus, de unde luă un dosar pe care îl puse pe birou. Charlotte aruncă încă o privire la chitanţa de la depozit. Îşi dădu seama că era vorba de o reînnoire plătită de serviciile sociale - în avans, pentru un an întreg. Aşadar, Tom rămăsese fără bani şi ajunsese la mila statului. Toate bunurile sale pământeşti se aflau depozitate acolo şi urmau să fie vândute după deces.

- Din păcate, nu am prea multe informaţii aici, spuse Janet, aplecată în continuare asupra dosarului. Tom a suferit un atac cerebral în urmă cu cinci ani, dar nu apare nimic despre o familie şi aproape nimic despre viaţa lui.

-Părea că doreşte să păstrez cheia, rosti Charlotte nesigură.

- Atunci, ce te împiedică s-o faci! Eu şi Tom ştim că e la tine.

- Bine, aşa voi face. E un om deosebit.
- Da, dar puţin cam misterios.

Charlotte o aprobă, trebuind să admită că era intrigată.

Grace Sherman luă o cutie de lapte şi îl puse în coşul de cumpărături, apoi se îndreptă către casele de marcat, hotărându-se să facă un mic ocol pe la standul de publicaţii. Cărţile erau pasiunea ei şi citea de la clasic la ficţiune, de la bestselleruri la memorii, istorie... aproape orice. De aceea alesese să lucreze într-o bibliotecă. Adesea i se întâmpla să citească până târziu în noapte. Fetele ei îi împărtăşeau acest hobby, deşi Dan nu se avea prea bine cu cărţile.

Când ajunse în partea din faţă a magazinului, observă că la case erau cozi. Se aşeză la una dintre ele şi, ca să treacă mai repede timpul, începu să frunzărească revista ***People.*** Adevărul o lovi dintr-odată, pe când se îndrepta spre casier: îi era frică să se întoarcă acasă.

Conştientizarea acestui fapt îi tăie respiraţia. Nu prea mai aveau lapte, dar ieşirea la cumpărături era cu totul inutilă. Ar fi putut aştepta fără probleme încă două-trei zile. Dacă tot era acolo, aruncă şi două pachete de paste în coş, nişte hârtie igienică şi câteva iaurturi... ca pentru a-şi justifica prezenţa la supermarket. Nu făcea decât să amâne inevitabilul.

în ultima vreme, Dan trecea printr-o pasă proastă. Părea să aibă probleme la slujbă, dar nu putea şti cu siguranţă, pentru că soţul ei refuza să vorbească despre asta. Orice încercare de dialog era tăiată scurt cu răspunsuri monosilabice, iar televizorul părea să fie mult mai interesant decât

Dan îi asculta poveştile, dădea din cap la momentul potrivit şi, din când în când, chiar râdea. Dar nu contribuia deloc la conversaţie. Pe cât era el de tăcut, pe atât de tare încerca ea să-l scoată din această stare, dar fără nici o şansă. Practic, în fiecare seară se înfiinţa în faţa televizorului şi nu se mai ridica decât pentru a merge la culcare.

Situaţia devenise de nesuportat; parcă erau colegi de cameră, nu soţ şi soţie, la atât se reduceau dovezile de afecţiune dintre ei. De altfel, căsnicia lor nu se ridicase niciodată la înălţimea aşteptărilor ei. II luase de bărbat pe Dan când avea optsprezece ani şi era deja însărcinată cu Maryellen. El se înrolase şi fusese trimis aproape imediat în Vietnam, urmând doi ani de infern pentru amândoi. Se întorsese complet schimbat. Devenise amar şi cinic, predispus la crize de nervi; apelase la droguri, iar opoziţia ei fermă îi făcuse să se despartă pentru o vreme.

De dragul lui Maryellen reuşiseră să se împace cumva, suficient cât să rămână din nou gravidă. Mai târziu, ambii făcuseră eforturi majore pentru a rămâne împreună spre binele fetelor.

Războiul încă îl obseda, şi ani de zile suferise de coşmaruri, dar nu vorbise niciodată despre cele trăite pe front. Aceste amintiri, alături de multe altele, erau îngropate adânc în capul său. De-a lungul căsniciei, Grace tot sperase că situaţia se va ameliora. Poate după ce fetele începeau şcoala, poate după ce îşi termina ea studiile şi îşi găsea de lucru la bibliotecă, poate după ce fetele absolveau liceul - cu siguranţă, atunci avea să fie mai bine. An după an de speranţă deşartă, de căutare a unui semn cât de mic

Dan îşi iubea enorm fetele, iar Grace nu se îndoise niciodată de devotamentul lui pentru ele; din contră, se întreba serios dacă bărbatul mai simţea ceva pentru ea.

Ultimii ani îi afectaseră serios stima de sine. Cariera i se încheiase, iar munca la serviciul municipal de igienizarea copacilor nu era nici pe departe la fel de satisfăcătoare ca aceea de şef de gater. Salariul ei acoperea acum o parte mult mai mare din cheltuielile casei, şi Grace bănuia că asta îl scotea din minţi, deşi el nu spunea nimic. E adevărat că nici nu vorbeau despre bani, pentru că ea evita orice subiect ce l-ar fi putut enerva.

Cumpărăturile duraseră cu o jumătate de oră mai mult decât de obicei, însă Dan nu comentă în nici un fel când Grace intră în bucătărie şi începu să rânduiască produsele.

-M-am întors, anunţă inutil, punându-şi poşeta pe blat.

Tolănit în faţa televizorului, Dan urmărea ştirile locale. îşi scosese cizmele, iar picioarele, în şosete, i se odihneau pe scăunelul asortat cu bătrânul fotoliu.

-M-am gândit să mâncăm salată taco la prânz, ce părere ai?

- Minunat, răspunse bărbatul fără entuziasm.
- Cum a fost la serviciu?
- Ca de obicei. Ochii lui rămăseseră lipiţi de ecranul televizorului.
- Nu mă întrebi şi pe mine ce-am făcut azi? începu ea să se enerveze. Ar fi putut manifeste o

Cu un gest hotărât, luă telecomanda şi tăie sunetul televizorului, apoi, aşezându-se pe marginea scăunelului pentru picioare, îşi privi soţul în ochi.

- Ce e? o întrebă el plictisit că nu era lăsat să vadă ştirile în continuare.
- Mă iubeşti?
- Să te iubesc? Suntem căsătoriţi de treizeci şi cinci de ani, râse Dan ca de o glumă bună.
- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

-Ce vrei să-ţi spun? Sigur că te iubesc, nici nu-mi vine să cred că ai simţit nevoia să mă întrebi.

- Ai pe altcineva?

Bărbatul se aşează mai bine şi o privi sever.

-Asta e o întrebare ridicolă.

- Ai sau nu?
- Nu. Când e gata masa?
- Iţi aminteşti când am făcut dragoste ultima dată? stărui Grace.

-Ţii un inventar?

Nu se lăsă distrasă, îi cunoştea prea bine tactica de a răspunde la o întrebare printr-o alta.

- Nu, doar că nu-mi mai amintesc. Tu îţi aminteşti?
- Te detest când faci asta. împinse violent scăunelul şi se ridică brusc în picioare, băgându-şi mâinile în buzunarele de la pantaloni. Dacă tot trebuie să ne certăm, măcar să avem un motiv

- N-am fost niciodată un tip vorbăreţ. Ştiai asta când ne-am căsătorit. E prea târziu să mă mai schimb acum. Nu ştiu exact ce anume te deranjează cu adevărat, Grace, dar încearcă să-ţi revii.

- Nu procedezi corect! încerc să te responsabilizez în privinţa relaţiei noastre.

-Tu eşti cea nefericită.

- Pentru că vreau mai mult decât atât de la viaţa mea în cuplu. Gesticula amplu, intr-un efort zadarnic de a fi mai convingătoare.

- îţi dau absolut tot ce-ţi pot da, zise încruntându-se.

Şi ea făcea la fel, pentru numele lui Dumnezeu, la fel

făcea şi ea!

- Dacă nu e suficient, nu ştiu ce să-ţi spun.

Grace simţi un nod dureros în gât. Asta era tot, nu avea să primească niciodată mai mult, dar ei nu-i ajungea.

Soneria telefonului îi făcu pe amândoi să-şi îndrepte atenţia către zidul bucătăriei. îşi şterse ochii scăldaţi în lacrimi şi se repezi în camera alăturată.

- Lasă să răspundă robotul, strigă Dan în urma ei.

- De ce? vrei să mai discutăm?

- Nu, răspunse el cu brutalitate.

-Asa mă gândeam si eu. Ridică receptorul si îsi

încă o şansă

în acel moment, Dan intră în bucătărie.

- E Kelly, e gravidă, spuse Grace surescitată, acoperind cu mâna receptorul.
- La naiba, era şi timpul.

Ochii lui Dan se luminaseră şi pe chip i se desena un zâmbet. După luni de zile, era primul semn de viaţă autentică pe care îl dădea.

-Ah, iubito, eu şi tatăl său suntem atât de bucuroşi!

- Dă-mi-1 la telefon şi pe tata.

Grace îi întinse aparatul, gândindu-se că fiica mai mică fusese întotdeauna preferata lui Dan. Cei doi spo- rovăiră câteva minute, după care Dan puse receptorul la loc în furcă şi se îndreptă spre aragazul unde soţia lui prăjea hamburgerul pentru masa de prânz. îi cuprinse mijlocul cu braţele şi o strânse cu tandreţe.

- Te iubesc, îi şopti.
- Ştiu, ştiu că mă iubeşti.

-Totul va fi bine...

- Ştiu.

Era convinsă că aşa va fi. Grace avea încredere, Grace spera. Iar acum avea un motiv să continue, o rază de soare către care să privească în viitor. Căsnicia ei nu era perfectă, dar poate că nu-i trebuia mai mult. Avea să se mulţumească pur şi simplu cu ceea ce avea. Petrecuse treizeci şi cinci de ani alături de Dan, unii mai buni, alţii mai răi.

Olivia îşi scoase roba neagră şi o agăţă în micul şifonier din biroul ei. Tribunalul îşi încetase activitatea pentru weekend, iar ea urma să petreacă o seară de vineri palpitantă cu mama. îşi dădu seama că mânca mai des cu Charlotte decât cu oricine altcineva.

-Nu mă deranjează să conduc, îi spuse.

- Bine, dacă insişti.

Olivia nu insista, dar abia scăpase din ultima aventură motorizată cu mama ei. Se părea că Charlotte îşi pierduse capacitatea de a întoarce capul ca să se uite în spate. îşi ajusta oglinzile laterale şi claxona înainte de a ieşi cu smuciturі din locul de parcare. Mărturisise şi că nu prea mai vedea bine. Toate acestea o puneau în încurcătură pe fiica ei, care nu voia să-i limiteze libertatea, dar îşi făcea griji în permanenţă.

- Ieşim ca fetele în oraş, se entuziasmă Charlotte, dar nu uita că până la unsprezece trebuie să fiu înapoi, altfel Harry îşi face griji. Dar nu e nici o problemă, piesa începe la opt, aşa că ar trebui să se termine cu mult înainte de ora unsprezece. Vrei să mâncăm înainte? sugeră ea.

- Sigur, de ce nu?

Olivia era binedispusă. Cea mai bună prietenă a ei urma să fie bunică, iar mama ei de şaptezeci şi doi de ani avea un fel de prieten. De fapt, Charlotte vorbea în neştire despre Tom, de la Centrul pentru seniori. Ea era singura în viaţa căreia părea să nu se petreacă nimic interesant.

ori asista la o piesă, Olivia era impresionată de talentul ascuns intr-un orăşel de provincie precum Cedar Cove.

Cum locurile nu erau specificate pe bilete, Charlotte alese chiar primul rând. Nici nu se instalaseră bine, când apăru Jack Griffin.

- Locul ăsta e liber? întrebă, privind spre scaunul de lângă Olivia.

-Jack! exclamă ea cu entuziasm înainte de a reuşi să-şi controleze bucuria.

-Jack Griffin, ***acel*** Jack Griffin?

Charlotte era deja în picioare şi îl îmbrăţişa cu entuziasm pe ziarist, spre disperarea Oliviei.

Bărbatul îi întâlni privirea peste umărul bătrânei. Olivia îi remarcă surprinderea şi amuzamentul în faţa unuţ salut atât de viguros.

- îmi doream foarte mult să te întâlnesc, spuse Charlotte bătând cu mâna insistent pe scaunul liber de lângă ea. Ai scris un editorial atât de frumos despre fiica mea. M-am asigurat că a fost citit de toţi prietenii.

Jack ridică din sprâncene, prefăcându-se mirat că mama ei fusese mai impresionată de articol decât însăşi Olivia.

- Mi-a plăcut atât de mult ceea ce ai spus despre fiica mea. Este o judecătoare cu atitudine, capabilă să gândească independent, continuă ea.

- Mama ta e atât de haioasă! spuse Jack un minut mai târziu, aplecându-se către urechea ei.

Asupra acestui punct nu exista nici o îndoială. Olivia dădu absentă din cap, iar Jack se întoarse spre bătrână, cu care continua să se distreze. Nu-i rămânea decât să aprofundeze programul. Să ***ucizi o pasăre*** căutătoare era un proiect ambiţios pentru o trupă atât de mică, dar cei care văzuseră piesa fuseseră satisfăcuţi de reprezentaţie. Se gândi că jurnalistul se afla acolo pentru a scrie o cronică.

Olivia se uita lung prin sală când îşi făcu apariţia Justine. Purta pantaloni negri şi un pulover de caşmir mulat, verde-deschis, iar părul lung şi negru i se revărsa pe spate. Mergea la braţ cu Warren Saget şi îl privea pe bărbatul mai în vârstă cu ochi mari, în care se ghicea adoraţia. Olivia simţi cum îi creştea pulsul. Nu-1 plăcuse niciodată pe Warren şi detesta faptul că fiica ei se întâlnea cu el.

Omul de afaceri se stabilise în Cedar Cove cu douăzeci de ani în urmă. Cumpărase parcele mari de teren pe care construise case ieftine, din materiale de proastă calitate, care imediat începuseră să pună probleme. Acoperişurile lăsau ploaia să intre în casă, iar zidurile începuseră să facă igrasie. Subsolurile se inundau, pereţii se înclinau şi tavanele se crăpau. Proprietarii şi chiriaşii deschiseseră nenumărate procese. Olivia nu-şi amintea cum se soluţionase scandalul, la vremea respectivă trecând ea însăşi printr-o serie de traume, dar Warren şi firma lui supravieţuiseră

rasată şi răpitor de frumoasă - îi potenţa imaginea. Arăta bine la braţul lui, iar bărbatul era conştient de asta.

Olivia se întreba a cui fusese ideea să vină la teatru. ***Să ucizi o pasăre căutătoare*** nu părea genul de piesă pe gustul unui om ca Warren. ***Cel mai bun bordel cu adolescente din Texas*** ar fi fost, probabil, un spectacol mai potrivit pentru el. Se părea că Justine nu le observase. Sau poate că o făcuse, dar prefera să ignore faptul că mama şi bunica ei se aflau în sală, în primul rând. Tânăra femeie şi Warren aleseseră locuri pe ultimul rând, unde întunericul era cel mai dens, astfel că nu puteau fi văzuţi.

Relaţia lor o îngrijorase pe Olivia încă de la început, şi nu doar din cauza vârstei şi reputaţiei lui Warren. De-a lungul timpului remarcase un model repetitiv în relaţiile fiicei ei, care părea să prefere bărbaţii mai în vârstă, cu situaţii şi personalităţi similare. Warren rezistase cel mai mult, iar Olivia se îngrozea la gândul unei eventuale căsătorii cu un astfel de om. Dar, la douăzeci şi opt de ani, Justine nu dădea semne că ar fi vrut să se mărite. Olivia se ruga la Dumnezeu să nu fie Warren acela care s-o facă să se răzgândească.

Inima ei de mamă îi spunea că gusturile în materie de bărbaţi ale fiicei sale erau legate de acea zi fatidică din august 1986. Justine refuza să rişte durerea pe care i-ar fi putut-o provoca o apropiere adevărată. Fusese alături de fratele ei geamăn când acesta îşi dădea sufletul, iar iubirea i se transformase într-o durere atroce. Pradă agoniei, Olivia nu sesizase lovitura devastatoare pe care o primise fiica ei.

şi nu mai ieşise. în primul moment, crezuseră că glumea, iar când înţeleseseră că ceva nu era în regulă, era deja prea târziu. Jordan îşi frânsese gâtul şi se înecase.

Justine înotase până la ponton şi îi aşteptase pe medici cu trupul fratelui ei în braţe, dar orice speranţă era deşartă. Săptămâni în şir după aceea, biata fată nu reuşise să mai doarmă o noapte întreagă. Fusese pierdută şi confuză, crezând că ar fi putut face ***ceva*** pentru a-1 salva.

Olivia îşi avea propria porţie de regrete. Dacă ar fi dat mai multă atenţie suferinţelor lui Justine, dacă i-ar fi găsit un psiholog, dacă ar fi petrecut mai mult timp cu ea ajutând-o să depăşească tragedia...

Nu reuşise să facă mai mult decât să improvizeze, încercase să fie puternică pentru binele soţului ei şi al celorlalţi doi copii. Muncea enorm în fiecare zi, astfel încât să nu aibă timp să se gândească, însă această strategie dăduse greş lamentabil. Căsnicia ei se dusese de râpă, iar frumoasa ei fiică nu-şi revenise niciodată pe deplin.

-Aveam de gând să te sun, îi întrerupse Jack firul ideilor.

în sfârşit, o veste bună. Educaţia primită o împiedica să sune băieţii - condiţionare socială de care nu reuşise să scape niciodată. Ieşise cu câţiva bărbaţi de la divorţ, dar fusese neconcludent. Nici prietenii ei nu reuşiseră să-i găsească o pereche, oricât s-ar fi străduit.

rând şi, în mod cu totul neaşteptat, îi făcu cu ochiul lui Jack.

- Ce-a fost asta? întrebă Olivia.
- Bob e un prieten.
- Il cunoşti dinainte de a te stabili în Cedar Cove?

Aprobă absent din cap, urmărind cum actorii îşi ocupau locurile pe scenă.

- E modul lui Bob de a mă încuraja, explică el pe o voce joasă.
- Ca să faci ce?

-Să te invit la masă, răspunse Jack ridicând din umeri. Te bagi?

„Te bagi?“ era cu siguranţă o invitaţie originală.

- Ai întrebat-o? Charlotte se aplecă pentru a-i vedea pe amândoi.

-Tocmai am făcut-o.

- Ce s-o întrebe? se auzi vocea unui necunoscut din spate.

Jenată, Olivia se lăsă în scaun şi îşi strânse umerii.

-Vrei? o întrebă Jack în şoaptă.

Olivia acceptă pe tăcute. Ei bine, de ce nu?

Aşa se face că la naşterea fetiţei nu o vizitase nimeni la spital, iar la înmormântare fusese rândul Ceciliei să respingă toate iniţiativele caritabile - ale celorlalte neveste, ale familiei lui Ian din statul Georgia, ale^surorilor medicale şi ale pastorului marinei militare. In ceea ce o privea, era prea puţin şi prea târziu. Tatăl ei avea oroare de tot ce era legat de moarte, aşa că o evitase cu grijă, li trimisese un mesaj de condoleanţe şi o bătuse pe spate mormăind nişte păreri de rău formale. Iar Ian... Ian fusese plecat.

Hotărând că n-avea nici un rost să-şi mai bată capul cu soţul ei, cu divorţul şi cu rănile trecutului, făcu un duş şi îşi puse o pereche curată de blugi şi o bluză largă, comodă. Ca de obicei, sâmbăta era rezervată pentru cumpărături, dar astăzi se simţea lipsită de energie. Plecă de la băcănie doar cu un buchet mare de flori. Cimitirul de la marginea oraşului era acoperit de un nor dens de ceaţă ce nu-ţi permitea să vezi nici trotuarul de vizavi, darămite celălalt braţ al golfului, cu şantierul naval. Cecilia alesese special acest loc cu vedere la port. Poate că nu avea nici un sens, dar îşi dorise ca micuţa să fie cumva aproape de tatăl ei.

Pe măsură ce înainta către mormânt, picioarele i se afundau în pământul umed, spongios. Se aşeză pe vine şi înlătură cu mâna câteva frunze căzute pe mica piatră tombală. Vaza era prea îngustă, aşa că alese doar florile cele mai frumoase, iar pe celelalte le răspândi peste ce-lelalte morminte de pe alee. Când se ridică îl văzu pe Ian, la câţiva metri distanţă, privind-o. Nu scoaseră nici o vorbă. Era îmbrăcat cu pardesiul gros al uniformei şi purta boneta albă de marinar.

- Ce mai avem de discutat? îi răspunse ea încordată.

Ultima dată când se văzuseră, bărbatul ei era beat

şi certăreţ.

- Vreau să-mi cer iertare pentru cum m-am purtat la restaurant, noaptea trecută. Ian oftă adânc şi privi dincolo de ea, peste şirurile de morminte.

- Andrew mi-a spus că pleci cu ***John F. Reynolds.***

-Mda, replică el sec.

- Când ai fost transferat pe portavion?

- Ai fi ştiut răspunsul dacă nu te-ai fi grăbit să introduci divorţul, spuse Ian cu o amărăciune nedisimulată.

- Vom fi vreodată în stare să discutăm serios fără să ne răstim unul la celălalt? O durea sufletul că vorbeau peste mormântul fiicei lor, fiecare de câte o parte.

- Ce importanţă are? Sunt tot în marina militară.

Cecilia clătină din cap. Motivele era neimportante,

iar el nu-i datora explicaţii. Discursul defensiv devenise un răspuns automat, o modalitate de a ţine oamenii la distanţă, mai ales pe el...

- La naiba! exclamă Ian. De ce e atât de greu să vorbească cineva cu tine?

Nu ştia deja? Ce altceva îi putea spune?

- Cum ziceam, îmi pare rău pentru noaptea

întotdeauna folosea această formulă, subliniind cine era responsabil de despărţirea lor. . i«

întârzierea nu contează. Oricum nu am bani să pla-

tCS- Nu^puneai că ai vrea să încercăm cu un mediator?

- Ba da, dar cu tine plecat pe mare ar fi o pierdere d

tinAr fi putut discuta cu un specialist imparţial, dar mar fi rezolvat nimic în absenţa lui Ian.

- Legal rămânem căsătoriţi, nrni aşa:

Cecflia se gândi că acesta era modul lui de a-i spune

că regreta propunerea de a se preface că divorţaseră.

- Da, îi răspunse. Stai liniştit, nu mă voi întâlni cu

«SmîS— Poate că îl înţelesese greşit

-Dar asta spuneai, nu? Nu se putea împiedica ş amintească de reacţia lui faţă de bărbatul de la bar.

-Nu, dar sunt bucuros s-o aud. Nici unui bărbat nrni j place să creadă că soţia lui are o relaţie extraconjugala, indiferent de situaţie.

- Ei bine, acum îl ai, răspunse ea spontan, refuzând să-l privească.

Ian nu spuse nimic. Trecu un lung moment de tăcere.

- îmi pare rău, Cecilia, şopti el intr-un târziu.
- Pentru ce, de data asta?

-Voi fi plecat şase luni. Aş fi vrut să putem regla divorţul dintre noi înainte, dar... Nu era prima dată când aveau această discuţie. Nu vreau să ne despărţim supăraţi, continuă el peste câteva clipe. Ştiu că ţi-ai dori să nu mai fii măritată cu mine, dar nu putem rezolva asta acum.

-Aşa, treci la subiect! îi ceru ea cu un sarcasm deliberat.

- La naiba, Cecilia! Tu auzi cum vorbim între noi? Asta îţi doreşti? Aşa vrei să se petreacă lucrurile între noi? Eu nu. Te-am urmărit aici fiindcă credeam... speram că există o şansă să ne despărţim prieteni.
- Divorţurile nu sunt prietenoase.
- Aşa este, dar îţi face plăcere?

Nu, nu-i făcea câtuşi de puţin plăcere. în plus, ştia că Ian nu voia să plece pe mare cu un uriaş gol în stomac din cauza ei.

-La revedere, Ian, misiune uşoară, îi spuse cu tandreţe.

- Eşti sigură? o întrebă încruntându-se neîncrezător.
- Nu vreau să ne certăm, n-am vrut-o niciodată. Du-te cu inima uşoară. Când te întorci,

Justine îşi evitase mama tot weekendul, şi pe bună dreptate. Imediat ce rămâneau împreună, Olivia începea să-l critice pe Warren, nu direct, ci cu insinuări meşteşugite. De pildă, ar fi adus vorba despre una dintre fostele neveste ori s-ar fi referit la defectele grave ale caselor pe care le construise firma lui.

In opinia lui Justine, relaţia cu Warren nu era deloc treaba mamei sale. Intr-adevăr, era cu câţiva ani mai în vârstă. De acord, reputaţia lui nu era tocmai nepătată. Dar existau şi părţi pe care mama ei nu le cunoştea şi nu avea să le afle niciodată. Warren avea în avea încredere în ea, şi asta însemna enorm.

Al doilea motiv pentru care Justine îşi evita mama era legat de fratele ei, James. Cu un an înainte, fără să anunţe pe nimeni, se înrolase în marina militară şi, drept rezultat, plecase pentru prima dată departe de casă. îi lipsea familia, iar mama lor era foarte îngrijorată. Acum, fratele ei mai tânăr luase o altă decizie radicală şi îi încredinţase tocmai ei sarcina de a o aduce la cunoştinţa familiei.

-Spune-i tu, eu nu pot, o rugase, iar ea acceptase prosteşte, pentru că îl iubea.

Acum, confruntarea era inevitabilă. Luni de dimineaţă se decisese pe jumătate să-şi sune bunica şi s-o lămurească pe ea să-i dea vestea Oliviei. Ridicase recep- rorul şi formase numărul, dar la prima sonerie închisese, blestemându-se pentru laşitate.

străbătută de o senzaţie unică. Mama ei trebuie să o fi văzut pe fereastră, căci deschise uşa pe când Justine urca cele câteva trepte.

- Draga mea, ce surpriză plăcută! o întâmpină Olivia cu braţele deschise.

Justine se strădui să zâmbească.

- Ai venit la timp pentru masă.

Nu-şi putea explica de ce mama ei ţinea întotdeauna so îndoape, la fel şi bunica. Probabil un impuls matern ancestral. Deşi nu mai avea nevoie să fie îngrijită aşa, ci în alte moduri.

- Minunat, îi răspunse fără entuziasm.
- Te supără ceva? o întrebă Olivia cu o privire lungă.

Radar, îşi spuse Justine, Mama ei avea implantat un

radar.

- Hai să facem un ceai, îi sugeră.
- Eşti însărcinată, nu-i aşa? Dumnezeule mare, nu-mi spune că te vei căsători cu Warren!
- Mamă, te rog fă ceaiul acela. Şi nu, să ştii că nu sunt însărcinată.
- Slavă Domnului! oftă uşurată Olivia.

Oare nu-şi dădea seama cât de jignitoare era această reacţie?

-Săptămâna trecută am vorbit cu James, răspunse Justine amestecând zahărul.

- Care e legătura cu James?
- Părea bine.

-Adică?

- Fericit.
- Are o nouă iubită?
- Nu, nu tocmai.

Era uluită că mama ei făcuse legătura.

- Se vede cu aceeaşi fată? Selina? Pe moment, nu-mi amintesc acum numele de familie.
- Solis.

-Aha. James nu-mi povesteşte decât despre cum se ceartă cu ea pe diverse nimicuri.

-Acum se înţeleg destul de bine, spuse Justine stră- duindu-se să nu izbucnească în râs de-a dreptul. Mama ei părea complet pe dinafară.

- Mă bucur pentru ei.

-Chiar te bucuri? insistă Justine.

- Sigur că da, replică Olivia după o scurtă ezitare. încerci să-mi spui că s-au logodit?

-Nu, de fapt am venit să te anunţ că s-au căsătorit.

- Probabil că o iubeşte foarte mult, răspunse Olivia îngândurată.

- Sunt sigură.

- Aşadar, ca să înţeleg mai bine: fiul meu se însoară cu o tânără catolică pe care n-am întâlnit-o niciodată, fără să anunţe pe nimeni din familie?

- Exact.

- De ce?

Justine îşi ţinu respiraţia timp de o secundă.

- Se temea că tu şi tata v-aţi fi opus căsătoriei.

- Pentru numele lui Dumnezeu, de ce să ne opunem? Pentru că Selina este hispanică? Atât de puţin ne cunoaşte James?

Fiica ei ridică din umeri. Nu era de acord cu ceea ce făcuse fratele ei, dar era prea târziu ca să mai repare ceva.

- Când voi putea să o cunosc?

- Mamă, mai e ceva.

Olivia îşi aşeză ceaşca înapoi pe farfurioară.

- E gravidă, nu-i aşa?

„In sfârşit, mamă, ai înţeles. Ţi-a luat ceva timp."

-Am vorbit şi cu Selina, răspunse Justine pe un ton vesel. Era în culmea fericirii. James e nebun după ea, şi sunt sigură că va fi o nevastă bună.

Mama ei nu părea la fel de optimistă.

capitolul 5

Cecilia sosi la serviciu la ora patru, cu o oră mai devreme decât ar fi trebuit. Barul începea deja să se aglomereze. Se strecură pe un scaun înalt, sperând să reuşească să discute cu tatăl ei.

-Ce faci, puştoaico? Vrei ceva de băut? o întrebă Bobby Merrick din cealaltă parte a tejghelei.

Cecilia detesta să fie tratată ca o clientă.

- Ce zici de o cafea?
- Eşti sigură că nu vrei ceva mai tare?

r Sigură.

In unele privinţe, tatăl ei rămăsese un adolescent. Părul grizonant îi cădea pe umeri, iar garderoba lui consta în tricouri imprimate pe care le purta cu blugi. Această atitudine nu o deranja de obicei, dar câteodată şi-ar fi dorit, ar fi avut nevoie, de un tată adevărat. Acum trecea prin unul dintre acele momente.

Ii aduse o cană de cafea neagră stătută, mai servi pe cineva şi reveni la ea.

-Ai mai vorbit cu maică-ta în ultima vreme?

După divorţul părinţilor ei, Bobby - chiar el insistase să i se adreseze aşa - plecase din New Hampshire şi se stabilise mai întâi în New Mexico, apoi în Ârizona, de unde eşuase în statul Washington

de mai multe ori. Nu putea funcţiona normal dacă ci- 1 neva era supărat pe el; detesta să se afle în preajma unor oameni care se certau. Când o situaţie devenea prea in- j tensă pentru el, pleca.

Se interesase de fosta lui soţie, dar nu avea nici cea 1 mai mică intenţie să o vadă ori să-i telefoneze. Era per- 1 fect de înţeles. Nu dorea să audă de dificultăţi sau de j dezamăgiri - mai ales dacă erau provocate de el însuşi.

La moartea micuţei Allison Mărie se ţinuse deoparte, j atât emoţional, cât şi fizic. Era incapabil să-i ofere Ce- 1 ciliei susţinerea morală de care avea nevoie. Ei îi luase 1 multă vreme să ajungă la această concluzie. N-ar fi ajutat 1 la nimic să se enerveze pe el. Aşa era Bobby, şi ea fie se I descurca fără tată, fie îl accepta, oricând de prost şi-ar fi 1 jucat rolul.

- în după-amiaza asta am fost la Olympic College.
- Ce-ai căutat acolo?
- M-am înscris la cursurile de algebră şi de engleză.

Era nivelul de bază, dar trebuia să înceapă de undeva. I

Pentru prima dată după multă vreme, îşi îndrepta ochii 1 spre viitor în loc să se afunde în trecut.

- Algebră?

întotdeauna^ îi plăcuse matematica şi se descurcase I bine în liceu, îi plăcea sentimentul

Iar o făcuse lată. încă o dată, reuşise să se expună dezamăgirii. Ar fi trebuit să se aştepte ca răspunsul lui inadecvat, în cel mai bun caz.

Cum Bobby se ocupa deja de un alt client, Cecilia coborî de pe scaun, gata să-şi înceapă tura.

-Vorbim mai târziu, îl auzi strigând în urma ei.

Dădu din cap fără să se mai întoarcă. Asta era toată conversaţia pe care o putea purta cu el. Omul chiar nu înţelegea, şi nimeni nu avea ce să-i facă.

în scurt timp, restaurantul se umplu. Se ţinu ocupată escortând clienţii la masă, răspunzând la telefon şi operând casa de marcat. Era mai bine aşa. în timpul liber, gândurile i se îndreptau către Ian. Yasul ***John F. Reynolds*** părăsise Cedar Cove de două zile. îl privise la ştirile de seară alunecând maiestuos dincolo de apele protejate ale golfului.

Cecilia stătuse lipită de televizor. Oricum nu ar fi putut face altfel, nici dacă ar fi vrut. Ian plecase într-o misiune de şase luni. Se întrebă dacă avea să-i scrie. S-ar fi putut duce la bibliotecă, să-i trimită un e-mail, dar rezista, deşi asta era exact ceea ce şi-ar fi dorit să facă.

La naiba, totul era atât de complicat! Nu-şi înţelegea propriile sentimente şi, cu atât mai puţin, pe ale lui. Toate aceste emoţii contradictorii - furie şi dor, şi regrete! Ei bine, avea şase luni să reflecteze la divorţ şi la calea de urmat. Şi Ian avea timp să se gândească. Plecarea lui era bună pentru amândoi, îşi spuse. Cu toate acestea, se vedea obligată să admită că detesta ideea de a

- Ce să aud?
- S-ar putea să se întoarcă.

-Ian?

- Ai zis că era pe ***John F. Reynolds,*** nu-i aşa?
- Vrei să spui că ar putea reveni la Bremerton?
- Aşa se pare. Am auzit o discuţie între doi marinari. 1 Ziceau că s-a descoperit o problemă la echipamentele de I navigaţie.

Cecilia ştia că nu trebuia să se bucure şi nici să plece j urechea la zvonuri. Mai auzise astfel de poveşti de-ale 1 marinarilor, şi niciodată nu se dovediseră reale.

-Dacă vrei, îi poţi întreba şi singură, zise Bobby, după care dădu din umeri şi se îndepărtă.

- Chiar asta voi face.

Fumul de ţigară era gros de să-l tai cu cuţitul. Cei doi marinari stăteau la tejghea, agăţaţi de câte o halbă de I bere. Se întoarseră către ea zâmbindu-i cu amabilitate.

-Bobby tocmai mi-a spus că aveţi nişte informaţii j despre ***John F. Reynolds.***

Cel mai solid aprobă din cap.

-Vrei să ni te alături?

- Nu, mulţumesc. Tocmai plecam acasă.

Cei doi se priviră nemulţumiţi.

Olivia tocmai îşi termina machiajul pentru cina cu Jack Griffin când sună telefonul. Aruncă o privire la ceas; mai erau încă cincisprezece minute până când trebuia să vină să o ia.

- Bună seara! răspunse ea veselă, pe jumătate aştep- tându-se să audă vocea mamei sale.

Charlotte căzuse complet sub vraja lui Jack, pe care nu mai înceta să-l laude încă de când se întâlniseră vinerea trecută.

- Stan la telefon. Ai auzit de James?

Fostul ei soţ avusese dintotdeauna o manieră directă de a aborda lucrurile.

Olivia vorbise cu James şi cu soţia lui în după-amiaza în care Justine îi adusese vestea. Fusese o conversaţie încărcată, plină de felicitări şi de lacrimi atât din partea ei, cât şi a Selinei. Sunase din nou după ce îşi revenise, punând toate întrebările pe care le uitase prima dată.

-Am vorbit cu el de două ori, îi răspunse.

- Înseamnă că ai aflat.
- Că s-a căsătorit şi că va fi tată? Da.
- E adevărat că s-a convertit la catolicism?
- Poate că ar trebui să-l întrebi chiar tu. Făcu o pauză, intrebându-se de ce menţionase acest aspect particular din noua viaţă a fiului lor. Nu eşti supărat, nu-i aşa?

Olivia ar fi fost foarte surprinsă. Pe Stan nu-1 interesase niciodată prea tare religia; nu avea obiecţii când ea frecventa biserica împreună cu

Olivia se relaxă şi îşi permise un zâmbet. Poate că 1 nu erau împrejurările ideale, dar era fericită la gândul 1 că urma să aibă un nepot.

- Presupun că te pregăteşti să răsfeţi copilul până se 1 plictiseşte.
- Exact asta am de gând să fac. Dar Stan era cel mai 1 tandru din familie, o ştiau amândoi foarte bine.

-Aş fi vrut totuşi ca James să fi fost mai deschis cu j noi, mormăi el.

-Am decis să mă duc la ei imediat după naştere, să o cunosc pe Selina şi familia ei, să-i primesc cum se cuvine 1 în sânul familiei noastre.

- Excelentă idee. Eu le voi scrie un cec de cinci sute j de dolari, drept cadou de nuntă.

Stan fusese întotdeauna excesiv de generos.

-Eu le-am trimis flori. Le voi duce şi un cadou de j nuntă adevărat când îi vizitez.

- Este primul dintre copiii noştri care îşi întemeiază o familie, ba mai şi aşteaptă un copil. Măcar atâta să fac j şi eu pentru ei, încercă Stan să se justifice.

Când se auzi soneria de la uşă, Olivia descoperi , surprinsă că vorbeau la telefon de aproape cincispre- zece minute.

- Trebuie să închid, ies la^o cină.

serioase - ce familie nu-şi are partea ei? însă crezuse că era suficient de puternică pentru a rezista crizelor. Din păcate, se înşelase. Cu toate acestea, încă se simţea apropiată de el; aveau copiii şi o istorie comună, şi nimic nu putea schimba asta.

Se grăbi spre uşă. Jack o aştepta îmbrăcat la fel ca ultima dată când se văzuseră. Purta un pardesiu, pantaloni negri de costum şi o cămaşă albastră, cu primii doi nasturi desfăcuţi. Oare avea un singur rând de haine? se întrebă ea.

-Ah, dar arăţi răpitor! Superb! exclamă el privind-o de jos în sus cu admiraţie.

Presupunând că era necesară o ţinută elegantă, Olivia avusese mari bătăi de cap. Rochia de lână bleumarin era nouă, lungă până la jumătatea gambei croită pe corp, decorată cu o serie de bumbi aurii, şi îi scotea frumos silueta în evidenţă. îşi pusese pantofi cu tocuri şi dres negru, iar şiragul de perle pe care tatăl ei i-1 adusese din Japonia cu cincizeci de ani înainte contrasta perfect cu restul ţinutei.

- Sunt prea elegantă? Răspunsul era evident. Nu stabiliseră în prealabil unde urmau să ia masa.
- Nu. Eu sunt îmbrăcat prea neprotocolar.
- Nu fi ridicol. Unde mergem să mâncăm?

Ar fi trebuit să întrebe asta mai de mult.

- Mă gândeam la Taco Shack, răspunse Jack jenat.

- Este mai bine aşa, spuse ea, sperând să-l facă să se relaxeze.

- Nu eşti supărată?

- Ador mâncarea mexicană.

Asta era adevărat. Ar fi trebuit să-şi închipuie că nu va fi scoasă la un local cu gastronomie franţuzească. Jack era genul care prefera ***tacos.***

în timp ce o conducea la maşină, părea relaxat. Se vedea că făcuse un efort să cureţe puţin locul pasagerului, aruncând totul pe bancheta din spate, plină de pungi unsuroase de fast-food, ziare vechi, cărţi şi o mulţime de alte nimicuri.

Olivia era ordonată din fire, însă o singură privire la Fordul lui Taurus demonstra că el era exact opusul.

Se luptă puţin cu centura de siguranţă înainte de a reuşi să o fixeze. Era limpede că, de obicei, nimeni nu mergea pe locul din dreapta.

- Ai mâncat vreodată ***jalapenos*** traşi la tigaie la Shack? o întrebă în timp ce conducea către ieşirea din oraş.

- Poţi să-i faci la tigaie? întrebă Olivia gândindu-se că era o reţetă mai mult chinezească decât mexicană.

- Cum să nu! Doar până începe să crape pieliţa, apoi storci suc de lămâie verde deasupra, pui sare şi îi serveşti cu multă apă.

Mă pui să-ţi *jalapenos* întregi?

enchilada cu brânză şi un ***burrito*** cu fasole roşie, stropite cu ceai rece. Jack îşi luă un fel despre care ea nu auzise niciodată şi, alăturat, o tigaie de ***jalapenos,*** ceea ce sugera, dezamăgitor, că sărutul era deja exclus din lista de deserturi.

Găsiră o masă la fereastră ce tocmai fusese eliberată de un alt cuplu. Olivia se felicită că-şi schimbase ţinuta când se strecură pe banca din spatele mesei de picnic vopsite într-un roşu aprins. Nu mai fusese acolo de secole şi uitase cât de rustic putea arăta totul. Pe fereastră erau lipite nişte forme ce aduceau a decoraţiuni de Crăciun, dar, la o privire mai atentă, înţelese că erau ardei iuţi roşii din plastic. I se păru un detaliu nostim.

Jack aduse şerveţele şi tacâmuri din plastic, alături de o tăviţă cu salsa proaspătă. Se însărcină să aducă ambele tăvi cu mâncare când fu strigat numărul mesei lor, apoi făcu încă un drum ca să transporte băuturile.

Discuţia, foarte agreabilă, se învârti în jurul unor subiecte precum piesa de teatru vizionată recent, politica şi viitorul ziarului local. Olivia se simţea ca şi cum s-ar fi cunoscut de ani de zile. N-ar fi zis că era tocmai genul ei, dar începea să se întrebe dacă avea într-adevăr un gen preferat. Stan era inginer şi, la fel ca ea, o persoană ordonată şi bine organizată.

- Ţi-am spus că fiul meu s-a însurat recent?

-Nu, asta chiar e o veste, zise Jack cu un surâs larg.

- In curând voi fi bunică.

-Aş fi vrut să fie la fel de bună pe vremea când eram împreună. Acum, noua lui nevastă se profită de antrenamentul pe care l-a făcut cu mine.

- Stan s-a recăsătorit?

Olivia aprobă din cap.

- Din cauza tratamentului anticancer, Eric nu va putea avea niciodată copii, spuse Jack după ce îşi studie puţin farfuria.
- îmi pare rău, murmură ea întristată de gândul că el nu avea să fie niciodată bunic.

-Nu ai de ce. Vorbeşti des cu Stan? o întrebă, dorind să schimbe subiectul.

- Exclusiv pe teme legate de copiii noştri. Sunt amândoi mari acum, deci nu au nevoie de mare lucru din partea noastră. Probabil că vom conversa mai des după apariţia nepotului. Dar tu cum te înţelegi cu fosta nevastă?

Jack rupse în două şerveţelul de hârtie cu sigla restaurantului şi se uită oripilat la opera lui înainte de a răspunde.

- N-am mai vorbit cu Vicki de ani întregi. Din păcate divorţul nostru a fost unul dificil.

-îmi pare rău, spuse iarăşi Olivia, înţelegând că întrebarea ei nevinovată îl deranjase.

-Ce se întâmplă cu cuplurile în ziua de azi? Chiar aşa, nu mai suntem capabili să trăim

- Bob e cel care mi-a sugerat să candidez pentru slujba de aici, din Cedar Cove. Căutam un ritm de lucru mai uşor şi aşa am ajuns la motelul local. M-am îndrăgostit pe loc de regiune.

-Ai început o nouă viaţă.

Ii întâlni privirea şi zâmbiră amândoi.

-Mă bucur că am făcut-o, spuse el oferindu-i un ***jalapeno.***

- Şi mie îmi pare bine, răspunse Olivia refuzând energic din cap delicatesa.

„îmi pare chiar foarte bine“, continuă în sinea ei.

Duminică, la primele ore ale dimineţii, Cecilia îşi turnă un pahar de lapte şi se aşeză la măsuţa din mica ei bucătărie. îşi întinse picioarele pe cel de-al doilea scaun, se lăsă pe spate şi închise ochii.

Degetele de la picioare îi pulsau după o noapte întreagă de umblat printre mese, dar fusese mult mai rău în perioada sarcinii. îşi aminti cât de puternic i se umflau tălpile în fiecare noapte. Avusese o sarcină dificilă încă de la început. Sperase că următoarele încercări vor fi mai uşoare, până îşi dăduse seama că nu va mai exista o dată viitoare. Nu se simţea capabilă să-şi mai asume riscul unei suferinţe atât de intense.

Sorbi încet laptele, sperând că o va ajuta să adoarmă. Portavionul ***John F. Reynolds*** revenise

-Am încercat să te sun mai devreme, dar nu erai acasă.

- Eram la muncă.

-Ştiu. M-am gândit să mă opresc la bar, dar ţi-am promis că mă voi abţine.

„Vrea să-mi demonstreze că se ţine de cuvânt[11], îşi spuse ea.

- Tocmai am ajuns acasă.

-Aşa mi-am închipuit. Nu te-am trezit sau deranjat altcumva?

-Nu.

- Cum te simţi?

Cecilia auzea în fundal zgomotul traficului care îi dădea de înţeles că bărbatul suna de la un telefon public.

- Sunt bine. De fapt, nimic nu se schimbase în săptămâna de când se despărţiseră.
- Ştiai că portavionul va face cale-ntoarsă, nu?
- Da. Nu-i spuse că vestea ajunsese în oraş miercuri, cu patru zile în urmă.
- Nu ştiu cât vom rămâne în port, probabil nu multă vreme. Aş vrea să te văd. Eşti de acord să ne întâlnim?

Cecilia închise ochii strâns. Era prea confuză

pe care le dăduse apoi de pomană. Săptămâna trecută, dorinţa de a cheltui banii câştigaţi în plus fusese mai puternică decât ea. Colecţiile de primăvară erau atât de tentante. Ar fi vrut şi câteva cărţi, dar şi cosmetice, o pereche de pantofi minunată... Oftă.

- Aşa că te-ai decis că dacă tot era să cheltuieşti banii, măcar să fie pentru ceva productiv.
- Exact. Ah, Ian o cunoştea atât de bine!
- Bravo ţie. Când ai cursuri?
- Dimineaţa devreme, de trei ori pe săptămână.

Avusese noroc să fie primită, căci şcoala începuse

deja. Orele matinale însemnau că nu-i mai rămânea prea mult timp de odihnă, dar avea să se descurce. In lu- nile de după moartea lui Allison nu făcuse altceva decât să doarmă. îşi dorise uitarea pe care i-o aducea somnul, eliberarea de durere.

- Te duci la şcoală cu maşina ta?
- Sigur că da, râse Cecilia.
- Dar ştii că nu e prea sigură.

Fordui ei Tempo din 1993 avea aproape 300 000 de kilometri la bord.

- Mă descurc. Dacă se strică pot lua autobuzul. Era o alternativă incomodă şi lentă, dar nu avea încotro.

- Când? Era pe deplin conştientă că nu făcea decât să amâne acceptarea inevitabilă.

-Cât mai curând. Ascultă-mă, Cecilia, nu ştiu cât timp mai rămânem în port. Am să-ţi fac o propunere. Ştiu, ştiu că suntem separaţi, dar îţi amintesc că tu ai vrut-o.

Când se mutase din apartamentul ei fusese cu totul de acord să divorţeze. Acum, după toate aparenţele, îi convenea să mute toată răspunderea ***pe umerii ei.***

- Bine, dacă nu vrei să ne întâlnim nu e nici o problemă, reacţionă Ian la tăcerea ce se prelungea la celălalt capăt al firului.

-N-o lua aşa, oftă Cecilia. Adevărul era că-şi dorea să-l vadă mai mult decât orice pe lume.

- Atunci, stabileşte tu data şi ora.

închise ochii şi îşi apăsă tâmpla cu mâna liberă ca şi cum asta ar fi ajutat-o să gândească.

-Vrei să discutăm prin intermediul avocaţilor? insistă el.

-Nu! izbucni Cecilia, mânioasă că îndrăznise până şi să sugereze aşa ceva.

- Bine, spune-mi când pot trece pe la tine.
- Vrei să vii aici?

Asta schimba cu totul datele problemei.

Răspunsul era departe de „oricând şi oriunde", însă omul era în armată, iar armata îi făcea programul - prin urmare şi pe al ei.

capitolul 6

Joi după-amiază, la Centrul pentru seniori Jackson, numit după un longeviv senator de Washington, se desfăşura mica petrecere lunară. Lui Charlotte îi plăceau aceste ocazii de a se întâlni cu prietenii ei cei mai buni. Era un moment bun pentru vizite, pentru a afla noutăţi, a^ împărtăşi un prânz delicios şi a asculta un vorbitor. In general,^ era vorba de o personalitate din sânul comunităţii. în ianuarie vorbise un politician local lăudăros peste măsură, în opinia lui Charlotte. în decembrie însă, şeriful prezentase sfaturi de siguranţă pentru vârstnici, iar discursul său se bucurase de o foarte bună primire, fiind deopotrivă interesant şi util.

Şansa făcea ca vorbitorul din prima săptămână a lunii februarie să fie Jack Griffin. Charlotte n-ar fi ratat cu nici un chip evenimentul. Ajunse devreme şi ocupă o masă pentru prietenele ei din grupul de tricotaj, asigu- rându-se că locul alăturat era rezervat pentru Jack.

- Laura, aici! strigă gesticulând către prietena ei.

Doamnele din grupul de tricotaj mâncau întotdeauna împreună la aceste ocazii. în calitatea ei de lider neoficial, Charlotte avea datoria să ajungă prima şi să ocupe o masă bună, ceea ce oricum nu o deranja.

mărunţită, şi brânză cheddar pe lângă mozzarella. Se hotărâse cu greu asupra felului, pentru că aflase o mulţime de reţete în ultima vreme. Era inevitabil, când erai obligat să participi la câte o înmormântare pe săptămână. Reţeta de desert pe care o aflase în lunea precedentă, o prăjitură cu cremă de lămâie şi frişcă, meritase un priveghi de două ore, deşi răposatul, soţul lui Kathleen O'Hara, nu-i plăcuse prea tare.

Laura i se alătură, urmată de Evelyn şi Helen. Imediat ce se aşezară îşi luară tacâmurile şi farfuriile pentru desert şi se îndreptară toate către bufet să-şi aleagă o prăjitură. Lui Charlotte îi displăcea această tactică, dar era singurul mod în care se puteau asigura că le rămânea ceva dulce.

-Uite-1 pe Jack! exclamă ea grăbindu-se pe culoarul îngust dintre mese.

Se lăudase că-1 cunoştea bine şi era important ca acum prietenele ei să vadă că jurnalistul o considera apropiată. Făcu un spectacol întreg îmbrăţişându-1 şi fu răsplătită cu aceeaşi căldură.

Mary Berger, preşedinta Centrului pentru seniori, li se alătură şi îi întinse mâna.

- Mă bucur că sunteţi alături de noi în seara asta, domnule Griffin. îl salută protocolar, aruncându-i o în- cruntătură lui Charlotte.

- Plăcerea este în întregime de partea mea, răspunse el făcându-i cu ochiul prietenei lui peste umărul preşedintei.

a avut trei nume diferite în ultima sută de ani? întrebă Laura.

- Trei? Charlotte ştia numai de două.

-Mă interesează motivele pentru care a fost schimbat. Laura, văd că tu cunoşti povestea. Scrie-mi un articol şi te public.

- Dar oare va fi citit? întrebă Laura temătoare.

-Va fi citit. De asta mă asigur eu.

Charlotte chicoti, închipuindu-şi că Jack avea să pună un titlu fără mare legătură cu textul, garantat să suscite interes.

- îmi plac ideile voastre, le spuse el. Acum, cine vrea să conducă pagina seniorilor?

Laura, Evelyn, Helen şi Bess, care era cea mai tăcută membră a clubului de tricotat, se uitară instantaneu spre Charlotte.

- Ştim cu cine trebuie să vorbeşti dacă vrei să ai un lucru bine făcut, spuse Bess înroşindu-se. Are mai multă energie decât noi toate la un loc.

Jack zâmbi larg, sugerând că ar fi fost încântat să lucreze cu ea.

- Bine, o voi face, dar voi avea nevoie de ajutor, spuse Charlotte gândindu-se că implicarea intr-un nou proiect este o nebunie.

- Te vom ajuta şi noi, promise Laura.

- Ai observat, îi şuşoti Bess în ureche pe când publicul se ridica să aplaude, n-a spus absolut nimic despre viaţa personală.

-Ba da, a menţionat unele lucruri, o contrazise Charlotte.

De fapt, nu-i păsa. N-avea nici o importanţă unde trăise şi lucrase înainte de Cedar Cove. Ea avusese întotdeauna o mână sigură la oameni, iar instinctul îi spunea că putea să aibă încredere în Jack Griffin. Mai mult, Olivia o informase că familia lui provenea din regiunea Spokane.

Cu toate acestea, mai târziu, Charlotte deveni suspicioasă. Bess şi Laura poate aveau dreptate. Nu strica niciodată să te asiguri, ci era chiar o obligaţie atunci când propria ta fiică era la mijloc.

Sub pretextul că voia să afle mai multe despre pagina seniorilor din ***Cedar Cove Chronicle,*** se opri la sediul ziarului, de lângă spălătoria de pe Seaview Drive, unde nu mai intrase de ani de zile. Clădirea era nouă, şi o întristă să vadă un rând întreg de birouri pe care tronau monitoare de computere. îi era dor de vremurile în care mirosul de cerneală se amesteca cu cele de fum şi de aftershave, iar reporterii urlau în telefoane şi aveau ascunse sticle de băutură în sertarele de jos ale birourilor. Ca în filmele din anii ’40. Sau poate se gândea la L***ou*** Grant[1]. Acum nu mai existau astfel de ziarişti, dar Jack Griffin era pe aproape.

-Ţi-a plăcut discursul meu de aseară? o întrebă acesta ieşindu-i în întâmpinare.

- Ei bine, sună destul de impresionant.

- Şi de plicticos. De aceea am vrut să fac o prezentare mai diferită. îmi pare rău că te-am dezamăgit.

-Ah, nu pe mine, se replie ea rapid. „Doar pe prietenele mele suspicioase", continuă în gând, însă ele nu-1 ştiau pe Jack aşa cum îl cunoştea ea.

Ian îi dădu întâlnire Ceciliei la restaurantul thailan- dez din Bremerton, acolo unde o invitase prima dată la începutul relaţiei lor. Alesese locul premeditat, sperând că soţia lui îşi va aminti cu tandreţe de acea seară.

Ea acceptase, deşi o masă în oraş joi seara o obliga să găsească o înlocuitoare pentru tura de la bar. El spusese că regreta acest inconvenient, dar nu avea de ales; portavionul ***John F. Reynolds*** se pregătea să ridice ancora din nou, iar aceasta era probabil ultima oportunitate de a se întâlni.

Ian o aştepta deja la masă. O privi lung şi fu din nou străfulgerat de frumuseţea ei. Arăta mai bine, mai sănătoasă, ca de obicei. După moartea fetiţei pierduse mai multe kilograme, în orice caz, mai multe decât îşi putea permite; lăsa impresia că nu-i mai păsa de ea însăşi. Nu se mai ducea la coafor, nu se mai machia, iar viaţa lor sexuală se stinsese şi ea. El încercase să o ajute, dar parcă tot ce propunea se întorcea contra lui. O rugase pe mama lui să stea de vorbă cu ea, dar Cecilia se simţise jignită. Poate dacă se întâlneau... Mama lui acceptase să vină tocmai din Georgia, fără succes însă. Apoi, încercase să-i facă legătura cu un psiholog al armatei, un nou eşec. Ar fi fost de acord să discute şi cu mama ei, dar ('ecilia se opusese. De altfel, nu era sigur că Sandra Merrick îl avea cu adevărat la suflet, în orice caz, nu o

Debbie Macomber
încă o sansă

Era o fată deşteaptă, mult mai inteligentă decât credea ea însăşi.

îşi stăpâni cu greu tentaţia de a se întinde peste masă şi a-i cuprinde mâna. Era dureros să se afle în apropierea ei. Trecuseră luni întregi de când n-o mai ţinuse în braţe sau o sărutase. După Allison, se părea că murise şi atracţia ei fizică pentru el.

- Maşina mea e aproape nouă, n-are decât doi ani.

Cecilia nu-i răspunse, ca şi cum se aştepta la o

negociere.

- Ştiu că te întrebi de ce am vrut să ne întâlnim. îi captase atenţia, ceea ce era foarte bine. Aş vrea să foloseşti maşina mea cât voi fi plecat, e mai sigură, mai ales dimineaţa când te întorci de la muncă, adăugă el repede, sperând că Cecilia va avea înţelepciunea să-i accepte propunerea.
- îţi mulţumesc, dar...
-In realitate, îmi faci un serviciu. Pe cuvânt de onoare. Ian citea neîncrederea pe chipul ei.

-Dar...

-Nu e bine să stea şase luni nepornită, îi replică el pe tonul unui expert auto. O mulţime de colegi îşi închiriază maşinile cât sunt plecaţi, exact din această cauză.

Habar n-avea dacă aşa stăteau lucrurile, dar i se păruse un argument convingător.

-Aş fi mai liniştit.

Poate că nu fusese prea isteţ s-o recunoască, dar era purul adevăr. Obligată să conducă aproape patruzeci de kilometri în fiecare zi, prin traficul aglomerat din preajma şantierului naval, prefera s-o ştie într-o maşină mai sigură decât rabla ei ce nu prezenta nici o garanţie.

- E foarte frumos din partea ta. Cecilia îi zâmbi, şi lumea întreagă parcă se lumină.
- După cum îţi spuneam, de fapt îmi faci un serviciu.

Terminară de mâncat şi îşi băură ceaiul fără grabă.

Trecuse deja o oră şi jumătate, localul aproape se umpluse, iar chelneriţa le transmitea semnale tot mai insistente că ar fi fost momentul să elibereze masa. Insă Ian îşi dorea să mai rămână cu ea.

-Vrei să mergem la un film? o întrebă, sperând ca ea să accepte, dar terifiat la gândul unui refuz.

Spre surpriza lui, Cecilia acceptă cu bucurie.

Simţi un val de fericire... şi de optimism. Nu-i păsa ce va zice lumea, atâta vreme cât putea să stea alături de ea şi să pretindă că ultimele opt luni nu existaseră.

O lăsă să aleagă filmul. In timp ce el achita biletele, ea cumpără o pungă mare de floricele cu unt. Se aşezară pe ultimul rând, sala fiind oricum goală în acea seară de joi. Mai apăru un cuplu care alese rândurile din faţă.

Ar fi vrut să-i spună cât de mult o iubea, dar se temea să nu strice totul.

-Voi avea grijă de ea, îi promise Cecilia.

- Aş vrea să ai grijă de tine, îi şopti el.

Filmul era pe cale să înceapă. Când Cecilia se lăsă pe spate în fotoliu, cu capul sprijinit de umărul lui, Ian o cuprinse cu braţul pe după talie. Mai târziu avea să-şi dea seama că nu înţelese nimic din film, legănându-se în amintirea caldă a primelor zile ale iubirii lor şi bucu- rându-se de atingerea ei delicată.

La finalul proiecţiei ieşiră cu paşi şovăitori din sală. Ian nu se simţea capabil să-i dea drumul la mână.

-Vreau să vin cu tine acasă, îi spuse când ajunseră la maşina ei.

Pentru a nu lăsa loc de neînţelegeri asupra bunelor lui intenţii, se aplecă şi o mai sărută o dată cu sete.

- Nu cred că ar fi o idee bună. Cecilia se retrase din nou, cu ochii închişi, şi îşi aplecă fruntea.
- Din contra, suntem căsătoriţi. N-am mai făcut dragoste de luni de zile.
- Suntem în curs de divorţ.

-Bine, divorţăm apoi, dar hai să facem dragoste acum. Am nevoie de tine.

ce continua să o sărute lent pe tot corpul. Sângele părea să-i spargă timpanele. Se retrase pentru a se dezbrăca, iar Cecilia profită ca să scape şi ea de pantaloni.

Aşteptase mult, prea mult şi se simţea complet pregătit. Se rugă să fie gata şi ea. Ii căută privirea în lumina crepusculară ce se strecura prin perdele. Când Cecilia îi zâmbi uşor şi ridică braţele către el, simţi o uşurare extraordinară şi se aşeză în genunchi, în faţa ei, pregă- tindu-se să o pătrundă.

II trase cu braţele deasupra ei şi se sărutară până aproape de sufocare, moment în care el intră în ea cu o mişcare lină, cu mare atenţie, temător să nu-i provoace durere. Când se opri, Cecilia se cabră în el, cerându-i să continue.

-Ah, iubito... nu am... reuşi să îngaime dându-şi seama ce greşeală era pe cale să comită. Avea un prezervativ la el, ca de obicei, dar uitase să-l pună şi acum riscau o nouă sarcină.

- Nu, nu te opri. E aşa de bine. Sunt în perioada sigură, stai liniştit.

Dumnezeu să-i apere, dar o ascultă, deşertându-şi viaţa în ea.

Apoi rămaseră tolăniţi, continuând să se sărute. Poate că toată nebunia cu divorţul era pe cale să dispară, se gândi el. Poate că acum puteau redeveni soţ şi soţie. Dar tăcu din gură, căci se temea, în adâncul sufletului, de o nouă respingere.

După câteva minute, se ridică şi îşi adună

energie în viaţă şi în căsnicie. La rândul lui, Dan parcă îşi mai revenise. Purtaseră o discuţie excelentă, rememorând zilele de la începutul relaţiei, pe când fiicele lor erau încă mici. în săptămânile de după telefonul] lui Kelly, Grace parcă redescoperise dragostea pentru soţul ei. Momentele negre traversate recent îi afectaseră negativ perspectiva asupra anilor petrecuţi împreună. Poate că nu obţinea întotdeauna ceea ce voia de la Dan, poate că el nu-i oferea destul, dar îl iubea.

Se căsătoriseră imediat după ieşirea din adolescenţă. Atât de tineri... nu conta că erau săraci lipiţi pământului, erau fericiţi. Vietnamul le zguduise vieţile, dar ei şi] relaţia lor supravieţuiseră.

Miercuri seara avea ora de aerobic, aşa că veni direct acasă de la bibliotecă. Spre surprinderea ei, imobilul de pe Rosewood Lane era întunecos şi tăcut.

- Dan? strigă. Ajungea aproape întotdeauna înaintea ei acasă.

Nimic.

Primul lucru pe care îl făcea soţul ei, odată intrat pe (uşă, era să aprindă televizorul. Făcea duş, îşi schimba hainele, dar televizorul era sub tensiune chiar dacă nu se uita nimeni.

Nu-i spusese în dimineaţa respectivă că ar fi urmat să întârzie. Verifică în calendar dacă nu avea vreo progra- | mare la dentist sau la doctor,

Cum a fost întâlnirea?

Interesantă... răspunse Olivia după o pauză de gândire.

Ce înseamnă asta?

înseamnă că Jack Griffin este un om interesant,

are lecturi şi opinii solide. Pare sincer, des-

un aer de mister. Poate

ac secretele

- Ştii ce vreau să zic. Olivia se uită în altă direcţie.

Grace aprobă pe tăcute. Deşi era divorţată, rămânea

legată de Stan mai mult decât ar fi vrut s-o recunoască, şi nu doar prin copii. Fusese iubirea vieţii ei, iar moartea fiului lor mai mare şi divorţul ce urmase nu schimbaseră această realitate. Stan avea să facă întotdeauna parte din viaţa ei, chiar dacă era căsătorit cu altă femeie. Grace înţelegea bine situaţia, dar se întreba dacă şi Olivia era conştientă de asta.

- Ce se întâmplă cu Dan?

-Nu s-a întors acasă de la muncă. Mai mult ca sigur avea vreo întâlnire de care a uitat să-mi spună.

era clar că ajunsese acasă epuizat, făcuse un duş şi se culcase.

Numai că maşina lui nu era în locul obişnuit de parcare. Grace îşi lăsă geanta cu echipamentul de gimnastică în debara şi intră în sufrageria întunecată, aşezându-se încet în fotoliul soţului ei. Şezutul concav, uzat de prea mulţi ani de folosire, forma un căuş comod, însă Grace nu avea stare. Dimpotrivă, îşi dădu seama că tremura din toate încheieturile.

Aşteptă cincisprezece minute, după care se îndreptă către bucătărie, unde era telefonul. Fără să aprindă lumina, formă numărul Oliviei şi lăsă aparatul să sune până auzi vocea prietenei sale la celălalt capăt al firului.

- Dan nu a venit.

Olivia rămase tăcută câteva secunde. Apoi, cu un calm olimpian, ca şi cum nimic n-ar fi fost mai firesc, îi spuse:

- Ajung imediat la tine.

capitolul 7

Grace rămase trează toată noaptea, cu inima cât un purice. Olivia stătuse cu ea până la miezul nopţii, când adormise pe canapea. O lăsase să doarmă, căci nimic din ce-i spunea nu reuşea să-i alunge spaimele. Nici nu puteau face mare lucru, de altfel. Toată situaţia părea complet ireală.

Olivia se trezi la ora şase şi jumătate, când prima rază de lumină se ţea la orizont. Sări în

să-l scoată din stările negative, să-l facă să vorbească,

0 respinsese nervos. Asta o făcu să se întrebe dacă nu cumva el i se destăinuia altcuiva, altei femei. Ultima dată când se comportase normal fusese când primise vestea că urmau să fie bunici. Câteva zile atmosfera din casă se mai ameliorase. Până acum.

- Dan nu este genul care te-ar înşela, zise Olivia pe un ton ce se voia încurajator.

- Oare ajungem vreodată să ne cunoaştem partenerii de viaţă cu adevărat? oftă Grace.

Nu dorise să fie crudă, dar prietena ei învăţase lecţia pe propria piele. Stan îşi cunoscuse actuala nevastă pe feribotul ce-1 ducea către biroul lui din Seattle. Nu credea că fuseseră amanţi de la început, dar Marge îi oferise un umăr pe care să plângă după moartea lui Jor- dan şi îl ajutase să treacă peste reproşurile şi durerea ce urmaseră. îşi construiseră o relaţie mai mult emoţională decât sexuală. Era singura explicaţie pentru viteza cu care se recăsătorise.

Olivia nu-i răspunse pe loc. Se plimba nervoasă, cu cana de cafea în mână, prin faţa canapelei.

- Ce anume te face să crezi că Dan ar avea pe altcineva?

- E mai mult o intuiţie, îi răspunse Grace cu o ridicare din umeri. Chiar nu avea nimic concret.

-Gândeşte-te bine, în ultimele şase luni a devenit mai preocupat de aspectul exterior, şi-a stabilit întâlniri la ore bizare?

-A adus acasă vânat?

-Nu. Dar nici asta nu era ciudat, pentru că nu mai ieşise la vânătoare de ani întregi. Crezi că, în realitate, a petrecut weekendul cu alta?

- Eu nu am de unde să ştiu, dar tu ştii, în adâncul sufletului tău, replică Olivia susţinându-i ferm privirea.

Poate că aşa stăteau lucrurile. Sfârşitul acela de săptămână fusese minunat pentru ea. Petrecuse două zile cu Maryellen şi cu Kelly Ia un mall din Oregon. Fusese prima lor ieşire mamă-fiice, eveniment pe care şi-ar fi dorit să-l repete în fiecare an.

- Părea... fericit, murmură Grace.

Era atât de rar binedispus, încât i se păruse şi ei puţin ciudat. Nu-i venea să creadă că un bărbat putea să petreacă noaptea în patul unei femei şi să se întoarcă in patul nevestei fără a se trăda în nici un fel. Nu putea accepta că soţul ei era capabil de aşa ceva. Şi totuşi...

Cum pe alee se auzea o maşină, Olivia privi pe geam. Venise Troy.

Grace deschise uşa ca să-l întâmpine pe şerif.

- Iţi mulţumesc că ai venit, îi spuse, bucuroasă că hotărâse să se ocupe chiar el de caz.

Omul legii îşi scoase pălăria şi intră în sufragerie, unde îi adresă un scurt salut din cap Oliviei.

Grace îi povesti tot ce-şi putea aduce aminte. Deşi o durea inima, menţionă şi excursia la vânătoare, alături de suspiciunile Oliviei că avea o relaţie extraconjugalâ.

-Tu ***crezi*** că e vorba de o amantă?

- De unde să ştiu? Cunoşti expresia populară - tot satul ştie ce nu ştie soţia, răspunse ea ridicând neajutorată mâinile spre tavan.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea însă mai probabil. îşi spusese că Dan nu le-ar fi făcut aşa ceva, nici ei, nici fetelor. încercase din răsputeri să se convingă singură, dar era obligată să admită că gândul nu-i dădea pace, că ceva era putred de multă vreme între ei.

- Ce se va întâmpla în continuare? se interesă ea când Troy termină de completat raportul.
- Chiar vrei să ştii? Nimic, răspunse el aruncându-i o privire furişă Oliviei.

-Nimic? Grace era şocată.

-Am căutat la cele două spitale din apropiere, dar n-au internat pe nimeni sub acest nume şi nu au pacienţi sau morţi neidentificaţi.

-Nu a fost arestat, nu?

-Nu. Nu de către noi, nici de poliţia statală. Din câte îmi dau seama, nu avem nici un indiciu ce ne-ar putea sugera o încălcare a legii.

- Dacă era aşa, atunci ar fi luat ceva din casă, măcar nişte haine de schimb, nu crezi? A plecat doar cu ce avea pe el, izbucni Grace.

- înţeleg că nu prea are sens.

- Ce sens să aibă? E absolut ridicol! Soţul meu dispare, şi autorităţile stau cu mâinile în sân.

-îmi pare rău, dar asta e legea. îţi voi da imediat de ştire dacă îl vede cineva, o asigură şeriful susţinân- du-i privirea.

-Nu ai cu ce să mă ajuţi. Era furioasă, jenată şi plină de o energie pe care nu ştia încotro s-o canalizeze.

In acea clipă, auzi deschizându-se şi închizându-se uşa din spate. Soţul ei intră în sufragerie ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

- Ce se întâmplă aici? vru el să ştie, evident surprins de prezenţa acelei adunări în casa lui.

- Dan! O, Dan. Dumnezeule, unde ai fost? Eram înnebunită de teamă. Bucuria şi uşurarea lui Grace erau atât de puternice, încât începu să plângă.

-Ceva probleme, Troy? îl întrebă cu aroganţă pe omul legii, ignorându-şi nevasta.

-Nu. Şeriful scoase sesizarea de persoană dispărută din mapă şi o rupse, înmânându-i cele două jumătăţi lui Grace. Apoi se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre ieşire fără să salute pe nimeni.

-Trebuie să mă pregătesc pentru tribunal, spuse şi Olivia, după care, aruncându-i o privire urâtă lui Dan, ieşi rapid.

Fiica ei o evita din nou, în pofida eforturilor ei de a construi punţi între ele. Şi-ar fi dorit să fie la fel de apropiate pe cât era ea cu mama ei, Charlotte. Spera că nu era prea târziu pentru asta şi era pregătită să facă concesii. îşi promise să nu ridice cu nici un chip subiectul lui Warren Saget. Nu-şi dorea decât să petreacă un moment fericit alături de fiica ei.

Olivia o invitase pe Justine sâmbătă la prânz, iar tânăra acceptase. Cu ajutorul unei vechi reţete de-a mamei sale, pregătise o salată de pui ca fel principal. In ceea ce o privea, ar fi preferat să mănânce la restaurant, căci ar fi fost mai simplu pentru toată lumea. Apartamentul ei oferea însă o atmosferă mai relaxată, mai informală şi, cu siguranţă, mai intimă. La restaurant riscau întotdeauna să dea peste cineva cunoscut care să le deturneze discuţia.

Justine se prezentă la timp şi îi oferi un mic buchet de zarnacadele, împreună cu un sărut politicos pe obraz.

-Ce drăguţ din partea ta, sunt superbe! exclamă Olivia grăbindu-se să pună florile într-o vază, pe mijlocul mesei din sufragerie.

-Nu ne-am mai întâlnit de mult la prânz, comentă Justine în timp ce culegea o grisină de pe masă.

- De prea multă vreme. Olivia scoase salata din frigider, umplu două farfurii şi le aduse la masă. Pe aragaz, o mică oală de apă era deja pregătită

De ce e atât de dificil să-i spui copilului tău cât de mult ţii la el?

-Ah, mamă, nu începe.

- Ce să încep?
- Eşti preocupată de relaţia mea cu Warren şi...
- Nu, nu are legătură nici cu prietenul tău.
- Prietenul? O spui de parcă ar avea şaisprezece ani, râse sarcastic fiica ei.
- Justine, spuse Olivia încercând să-şi controleze nervozitatea, îţi repet, nu e vorba nici de fratele tău, nici de prietenul tău, nici de locul tău de muncă sau de orice altceva. Sunt mama ta şi, în această calitate, vreau să pot vorbi cu tine, să ne împărtăşim ideile şi grijile, să ne bucurăm împreună şi sper că şi tu vrei acelaşi lucru. Te-am simţit puţin înstrăinată zilele astea. Te-am simţit distantă. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar nu-mi place când eşti aşa. Te iubesc.

„Dacă dă ochii peste cap, nu ştiu ce sunt în stare să fac. Poate o să mă podidească plânsul[11], se gândi Olivia.

Justine nu făcu o faţă plictisită şi nici nu-i aruncă vreo remarcă acidă; în realitate, părea să-şi găsească cu greu cuvintele. Rămase tăcută şi apoi, când îi întâlni privirea, murmură:

- Şi eu te iubesc, mamă.

Olivia îşi înghiţi nodul din gât şi ridică furculiţa. Poate că, până la urmă, mai era o şansă de reconciliere între ele.

De fapt, cunoştea răspunsul. Era vorba de Warren. Fiica ei s-ar fi simţit jenată să se afişeze cu un bărbat care ar fi putut să-i fie tată. Cel mai probabil, Warren ar fi refuzat să participe.

-Ar trebui să merg singură. E destul de rău că sunt necăsătorită, darămite să las impresia că n-am nici un partener!

- Ai mai mulţi prieteni singuri care vor participa.
- Da, posibil.

Era exact genul de eveniment ce i-ar fi putut deschide ochii. Olivia spera că dacă Justine îşi reîntâlnea colegii din liceu avea să priceapă cât de nepotrivit era pentru ea omul de afaceri.

-Vom avea o întâlnire peste câteva zile, zise Justine.

Fusese printre cei mai buni elevi din liceu, cu siguranţă era implicată în pregătirea petrecerii. Mai mult, cum era şi managerul băncii locale, comitetul de organizare ar fi profitat de experienţa ei financiară.

- Ii vei ajuta?
- Probabil, oftă Justine pe o voce resemnată. îţi aminteşti de Julie Wyatt şi de Annie Willoughby? Nu le-am mai văzut de ani de zile, dar amândouă locuiesc în Cedar Cove.

Olivia îşi amintea destul de bine ambele familii.

-Ah, nu, mamă, nu... Justine flutură dezaprobator un deget. Ştiu unde baţi. Vrei să mă cuplezi cu el, dar nu sunt interesată.

- Dar de ce nu-ţi place?
- In primul rând, poate pentru că nu prea are minte?

-Justine, ştii foarte bine că nu-i adevărat!

- Şi că tot ce l-a interesat vreodată a fost sportul?
- *Era* bun la sporturi, nu se poate nega.

Seth fusese vedeta absolută la fotbal şi baschet în toţi cei patru ani de liceu.

- E doar un pescar, mamă!

-E un om vrednic, Justine. Nimeni nu trebuie să se ruşineze cu meseria lui.

Olivia se încruntă puţin. Doar nu crescuse o snoabă!

-Asta e o critică la adresa lui Warren?

- Nu! Vorbim numai despre Seth. Olivia avea oroare să intre într-o astfel de dispută.
- Mamă, locuieşte pe un iaht, în port. îmi place de el, nu mă înţelege greşit, dar e un sălbatic. N-am mai vorbit cu el de la terminarea liceului şi, sincer, mă îndoiesc că am avea mai multe în comun acum decât atunci.
- Draga mea, spuse Olivia reprimându-şi un

nu ai motive. Se poartă frumos cu mine şi îmi face plăcere compania lui, însă nu am intenţii serioase în ce-1 priveşte.

- Adică, nu vrei să te măriţi?
- Ştiu că poate e dezamăgitor pentru tine, dar nu mă interesează deloc cariera de soţie şi de mamă.

Olivia lăsă ultimele cuvinte să-i pătrundă bine în su- flet, după care rosti cu solemnitate:

-Aşa cum ţi-am spus deja, nu te iubesc pentru ceea ce faci, ci pentru ceea ce eşti, Justine.

- Iţi mulţumesc, mamă.

Apoi, ca şi cum un duh al păcii ar fi coborât între ele, începură să mănânce cu gesturi egale, în linişte.

In fiecare după-amiază când sosea la lucru, Cecilia scruta orizontul, dincolo de micul golf, către şantierul Bremerton, unde se afla încă vasul *John F. Reynolds.* Tre- cuse mai mult de o săptămână de la cina ei cu Ian şi nu mai ştia nimic despre el. îi promisese că avea s-o contacteze înainte de plecare. Se părea că portavionul mai necesita încă unele reparaţii.

Pe de altă parte, ştia foarte bine că nu avea nici un motiv să se simtă frustrată. Ian nu era obligat s-o caute, decât poate pentru a-i lăsa cheile de la maşină, aşa cum promisese.

demn de reţinut. La momentul respectiv ştia doar că n-ar fi vrut ca el să plece, dar nu putea să-l oprească.

Cu cât se gândea mai mult să-l sune, cu atât ideea părea mai tentantă. La sfârşitul turei de luni seară, se hotărâse. Avea să-l caute marţi, imediat după ce termina cursurile. Prin urmare, toată dimineaţa nu făcuse altceva decât să se uite la ceas. Nu avea idee care era programul echipajului. Spera că Ian putea vorbi sau că măcar i se permitea să-i lase un mesaj. In orice caz, ştia că avea un telefon mobil, al cărui număr şi-l notase în agendă în urmă cu peste un an. în cele din urmă, îl sună de la un telefon public din campusul colegiului. După patru sonerii, intră robotul invitând-o să lase un mesaj.

- Ian, sunt eu, Cecilia, începu ea pe o voce din care răzbătea nesiguranţa. Nu mai ştiu nimic despre tine, şi mă întrebam dacă nu te-ai răzgândit cu maşina... Dacă ai alte planuri, nu e nici o problemă, a mea funcţionează foarte bine. Vorbim mai târziu... fireşte, dacă vrei.

Ultima parte suna atât de defensiv, încât o enervă la culme. Ian o dorise cu ardoare în seara aceea, dar, după toate aparenţele, nu era interesat decât de sex. închise repede telefonul simţindu-se umilită. Ce bine ar fi fost dacă n-ar fi dat frâu liber impulsului necugetat de a-l contacta!

Miercuri după-amiază, când ajunse la lucru, Cecilia era convinsă că Ian îşi bătuse joc de ea. Făcea faţă cu greu valului de clienţi de la ora

117

-Cecilia Randall la telefon, zise, aşteptându-se să audă vocea soţului ei.

- Aici este Ândrew, Andrew Lackey, îţi aminteşti de mine? Ne-am cunoscut la barul unde lucrezi.
- Desigur. Unde este Ian?

Poate că fusese transferat din nou cine ştie pe unde. Armata avea prostul obicei să-şi bată joc de oameni.

- Ascultă-mă, m-am gândit că trebuie să-ţi spun. Soţul tău e în spital.

-Ce s-a întâmplat? întrebă ea simţind c-o lua cu fiori.

-A căzut de pe o pasarelă şi s-a lovit la coloană şi la cap. Nu e grav, dar doctorii au decis să-l ţină sub observaţie.

- Când a căzut?
- Ieri de dimineaţă. N-ai de ce să-ţi faci griji.

-Am înţeles, îţi mulţumesc.

închise telefonul şi se repezi să-l caute pe tatăl ei.

- Ian a fost rănit... trebuie să mă duc la spital. Găseşti pe cineva să-mi ţină locul, te rog?

-Nici o problemă. Du-te. Mă ocup eu de toate.

mult mai gravă. Ian îşi ridică ţeasta complet bandajată, cu excepţia ochilor, şi scoase un mormăit dezaprobator când o văzu.

- Ce s-a întâmplat, Ian?
- Ce cauţi aici? mormăi el pe un ton din care rezulta clar că era ultima persoană pe care îşi dorea să o vadă.
- Păi, m-a sunat Andrew şi-

Ian schiţă o grimasă de durere. Nici nu era de mirare, se gândi Cecilia. Jumătate din faţă îi era umflată şi vânătă. Nu putea deschide ochiul stâng, iar braţul îi era bandajat strâns.

- în ce salon e celălalt tip? îl întrebă, sperând să destindă atmosfera cu o glumă.

Bărbatul nu avu nici o reacţie.

- Ian, ce se întâmplă? Nu te bucuri să mă vezi?
- Nu ţi-am cerut să vii aici, îi răspunse el cu o voce cavernoasă.
- Ştiu. Am venit să mă asigur că eşti bine îngrijit. Nu menţionă că-şi riscase locul de muncă. Tatăl ei o asigurase că avea să se ocupe el de clienţi, dar era conştientă că nu vorbise cu şeful şi că plecase fără permisiune.
- După cum vezi, sunt în plină formă, aşa că acum poţi pleca.
- Nu e nevoie să-mi răspunzi atât de grosolan.
- Dacă încă nu ţi-ai dat seama, nu ţin neapărat să am companie.
- Bine, făcu ea retrăgându-se spre uşă.

Hotărî că i se păruse. Poate că era momentul să se întâlnească din nou cu avocatul ei. Refuza să mai fie soţia unui om care o trata astfel.

capitolul 8

Venise luna martie cu ploile ei, iar ultimul lucru pe care şi-l dorea Justine Lockhart era să se întâlnească cu o gaşcă de foşti colegi pentru a planifica un eveniment la care probabil nici nu avea să participe. Dar exact asta urma să facă. După cum prezisese, fusese contactată de comitetul de organizare şi, într-un moment de slăbiciune, făcuse greşeala să accepte să-i ajute.

Mai mult, Justine se apucase să-i vorbească şi lui War- ren despre reuniunea de zece ani. Bărbatul nici nu dori să afle detaliile, refuzând pe loc s-o însoţească. După toate şedinţele plicticoase la care fusese obligată să asiste, după toţi partenerii lui afaceri pe care trebuise să-i suporte, spera ca măcar atâta lucru să facă şi el pentru ea. Se părea că se înşelase.

El încercă să îndulcească pilula cu un colier de safire şi o invitaţie la cină. In trecut, Justine acceptase bucuroasă aceste scuze sub forma unor bijuterii, iar lucrurile reveniseră la normal. Ii cunoştea defectele lui Warren şi alesese să nu le bage în seamă. Putea fi amuzant şi îi plăcea s-o răsfeţe în schimbul companiei ei. Aranjamentul putea părea egoist, dar, în realitate, era avantajos pentru amândoi. In plus, deşi era foarte bogat, ducea lipsă de prieteni. Nu-şi făceau iluzii, relaţia lor nu avea să fie de lungă durată, şi fiecare ştia ce putea să aştepte de la celălalt.

- Mary, mă bucur să te văd, îi spuse zâmbind, apoi îl salută pe Seth.

Atletul şcolii nu se schimbase prea mult - cel puţin, fizic. Era la fel de înalt şi de bine făcut, deşi se îngrăşase puţin şi avea o atitudine mai matură. Rămăsese surprinzător de blond. Nu şi-l amintea atât de atrăgător, dar anii de liceu nu mai erau decât o amintire înceţoşată pentru ea.

- Care mai e viaţa ta? o întrebă Mary.

-Lucrez la First National Bank, răspunse Justine dând din umeri.

Terminase colegiul cu o diplomă în istorie care, din păcate, nu se tradusese într-o carieră.

-Am auzit că eşti chiar manager, spuse Seth admirativ.

- Aşa este. Remarca lui o luă puţin prin surprindere, ştiind că nu se număra printre clienţii ei.

Jenată, ocupă un scaun vizavi de Mary, îşi înfipse palmele sub pulpe şi se angajă într-o conversaţie politicoasă cu micul grup, refuzând cana de cafea ce i se oferise. N-ar fi putut spune când, dar, progresiv, atmosfera încordată se transformase într-un dialog relaxat. In scurt timp, se surprinse râzând cu poftă alături de oameni care nu erau mai mult decât nişte cunoştinţe pentru ea.

întâlnirea luă sfârşit după stabilirea

un sportiv lipsit de creier. Avea simţul umorului şi un râs autentic. Ii plăcuseră ideile lui, ce dovedeau atât imaginaţie, cât şi spirit practic.

Conduseră separat până la D.D.'s, un restaurant cu fructe de mare foarte la modă, situat aproape de portul civil. Localul se deschisese în vara precedentă, dar Justine nu fusese acolo decât la prânz, niciodată pentru cină.

Cum era deja trecut de ora opt seara, găsiră loc fără probleme. Chiar o masă bună, la una dintre ferestrele ce dădeau spre port, de unde puteau vedea în zare luminile de la şantierul naval Bremerton. Justine aruncă o privire peste meniu şi se decise rapid.

- Greu de crezut că am terminat liceul acum zece ani, nu-i aşa? spuse ea. Nimeni nu arată atât de diferit, cu excepţia lui Mary, evident.

-Nu ştiu ce să cred despre reuniunea aniversară, mărturisi Seth.

- De ce? îl întrebă Justine mirată.
- Dacă particip, voi fi singur, iar asta mi-ar afecta imaginea. înţelegi?

Rânjetul lui dezveli o dantură perfectă, iar Justie nu se putu împiedica să zâmbească.

- Sunt sigură că fetele erau grămadă pe tine în liceu.
- Mai puţin cea pe care o doream cu adevărat. Ochii lui albaştri se înfipseră ferm în ai ei.

atât de prost, încât îmi venea să mă ascund de lume zile întregi.

- Nu aveam nici o idee, răspunse ea scuturând uluită din cap.

-Norocul meu! chicoti el, apoi reluă lectura meniului ca şi cum subiectul ar fi fost închis.

Chelneriţa sosi cu un coş de pâine fierbinte, le luă comanda rapid şi se îndepărtă. Justine se întinse după o feliuţă de pâine neagră gândindu-se că, probabil, flacăra pe care i-o stârnise în liceu se stinsese de mult.

- Şi eu voi merge la reuniune singură, cred.

-Tu? exclamă el prefăcându-se mirat. Credeam că eşti cu tipul ăla, Saget.

- Da, suntem oarecum împreună... Nu prea ştia cum să-i explice relaţia ei cu Warren. Poate era mai bine să nu încerce deloc.
- Nu te întâlneşti şi cu alţi ţipi?

Justine nu era sigură că voia ca Seth să o considere disponibilă. Mărturisirea lui avusese un efect straniu asupra ei. Ii venea să râdă în hohote. De-a lungul studiilor se simţise înaltă şi neîndemânatică, întotdeauna evoluând în afara cercului vedetelor. Era prea serioasă şi prea inteligentă pentru a fi populară după standardele liceului.

-Stai liniştită, nu trebuie să-mi răspunzi la

- Multă vreme după aceea m-am gândit că, dacă eram cu el în ziua aia, poate aş fi reuşit să-l salvez.

Justine îşi aminti că şi ea gândise la fel în ziua ac- cidentului. Simţind că era pe punctul de a izbucni în lacrimi, îşi întoarse repede capul.

- Poate că e mai bine să nu vorbim despre Jordan. A trecut multă vreme de atunci, spuse ea într-un sfârşit, cu ochii fixaţi în zare, spre luminile şantierului Bremer- ton.

Acela fusese un moment de cotitură în viaţa ei. Nu-şi pierduse doar fratele, ci şi familia, sentimentul de siguranţă, respectul de sine. De la vârsta de treisprezece ani bântuia prin propria viaţă căutând un ţel - ceva în care să se poată întrupa din nou.

Rămaseră amândoi tăcuţi, agăţaţi în trecut, apoi făcură un efort conştient să-şi revină. Până la sosirea comenzilor, conversau din nou veseli şi relaxaţi. Se lungiră la cafea, părând la fel de dornici să mai stea împreună. Când restaurantul se închise, la zece, Seth îi propuse să-i arate iahtul pe care locuia, *Silver Belle,* iar ea acceptă.

- Nu e cine ştie ce.

Justine nici nu se aştepta la ceva ieşit din comun; cu toate acestea, era curioasă. Se îndreptară către portul de agrement, apoi, sub briza răcoroasă a mării, păşiră pe debarcaderul ud de ploaie. Seth se deplasa degajat pe scândurile

Seth păşi pe puntea vasului cu pânze lung de aproape şapte metri şi o ajută pe Justine să urce la bord şi să coboare sub punte. Apartamentul lui era mic, dar curat.

- Cafea?
- Nu, mulţumesc, am băut destulă. Nu voia să-i dea de lucru, mai ales că nu plănuia să zăbovească prea mult.

Seth rămăsese stingher, cu mâinile în buzunarele sacoului, neştiind ce să mai facă. Vizita locuinţei sale durase cam un minut.

- Hai să te conduc la maşină.

Justine îi fu recunoscătoare. Se cam temea să se întoarcă singură pe docul mişcător. Seth o luă din nou de mână şi merseră tăcuţi până la maşină. înainte de a deschide portiera, se întoarse către el.

- Mulţumesc. Cina şi vizita la tine mi-au făcut plăcere.
- Şi eu mă bucur că am petrecut seara împreună. Vei mai participa la întâlnirile de planificare?
- Nu sunt sigură, dar aşa cred. Şi tu?
- Voi participa, atâta timp cât mai sunt în oraş.

Seth urma să plece din nou în Alaska. Spre mirarea

ei, gândul acesta o întristă. Ajunsese la Lana

Ultima lor întâlnire fusese atât de penibilă, încât nu-i mai păsa deloc dacă avea să-şi mai revadă fostul - în curând - soţ.

- Eşti OK, fetiţo? o întrebă tatăl ei duminică dimineaţa, când Cecilia se duse la restaurant să-şi încaseze salariul.
- De ce n-aş fi? îl repezi ea.

-N-am zis nimic, zise el ridicând mâinile împăciuitor.

Regreta că ridicase tonul, dar, în ultima vreme, Bobby o irita cu încercările de a-i deveni prieten şi confident, roluri pe care ea nu le putea accepta.

-Cum merge şcoala? o întrebă, insistând să facă conversaţie.

- De ce te preocupă, aşa, brusc?

Nu o încurajase în nici un fel când îi spusese că s-a înscris la cursuri.

- N-am un motiv anume, mormăi el.

-îmi pare rău, n-am vrut să fiu rea, oftă Cecilia, ne- ştiind nici ea de ce reacţiona aşa.

-Ce te frământă, micuţo? în ultimele două săptămâni nimeni nu s-a putut înţelege cu tine.

- Nu-i adevărat.

Bobby se încruntă, păru pe punctul de a

reparat ce părăsea baza pentru a doua oară în numai o lună.

- Ai vorbit recent cu el?

Cecilia observă că Bobby menţinea o distanţă prudentă între ei, pregătit parcă să o ia la sănătoasa dacă o enerva din nou.

- Ştii că suntem în plin divorţ.
- Ştiu, cum să nu ştiu, dar m-am gândit că poate există posibilitatea unei împăcări.

Cecilia începuse să creadă şi ea în această variantă, iar speranţele îi crescuseră după cina romantică şi partida de sex ce urmase. Fusese chiar entuziastă. Era ca atunci când începuseră să iasă împreună. Apoi, când el plecase din dormitor fără un cuvânt, totul se schimbase şi nu putea înţelege de ce.

-Ar fi bine dacă v-aţi împăca, zise Bobby.

-Şi eu mi-aş fi dorit ca tu şi mama să rămâneţi împreună, şi la ce a ajutat? îi răspunse Cecilia plină de resentimente, după care îşi luă cecul şi ieşi trântind uşa în urma ei.

Era furioasă fără motiv. Tatăl ei o enerva, colegii o enervau, parcă nu mai suporta pe nimeni în ultima vreme, ceea ce nu-i stătea în fire. Bobby nu dorea decât să o ajute, şi ea sărise imediat la el. Doar în perioada de sarcină mai fusese atât de prost dispusă. Acum însă, nu mai avea această scuză; ciclul menstrual se

mai important din lume: viaţa. Fiica ei fusese nedreptăţită încă de la început, iar Cecilia eşuase, în ciuda bunelor sale intenţii. Raţional, ştia că nu avea de ce să-şi facă reproşuri, dar emoţional... nu putea depăşi sentimentul că ar fi putut face ceva, că *greşise* undeva. Doctorul îi explicase că era o reacţie normală în astfel de cazuri extreme şi o sfătuise să caute rapid un psiholog. Cecilia nu fusese capabilă să-şi recunoască slăbiciunea.

Pe la mijlocul după-amiezii ajunse la cimitir. Cu lacrimi în ochi, se îndreptă către secţiunea unde se găsea mormântul fiicei sale. Din când în când se oprea să dea la o parte frunzele sau iarba de pe câte o piatră funerară, citind numele şi datele, întrebându-se cum pieriseră toţi aceşti oameni.

Odată ajunsă la locul de veci al lui Allison, remarcă un buchet proaspăt. Margarete aurii, florile ei preferate. Ian. Nu putea fi decât Ian. Nu o sunase să-i spună că pleacă în misiune, dar îşi făcuse timp să-şi viziteze fiica. Cecilia se aplecă şi puse propriul buchet lângă cel al soţului ei. Mângâie margaretele cu vârful degetelor, întrebându-se dacă erau pentru ea.

Nu, se decise, întărindu-se contra emoţiilor ce începeau să iasă la suprafaţă. Ian îi arătase foarte clar că nu o dorea în viaţa lui. îi dorea doar trupul, nu pe ea ca întreg. Mesajul fusese perfect limpede. îi ordonase să iasă din salonul de spital în termeni fără echivoc. Şi nici gând de vreun telefon de scuze. Bine, la naiba! Oricum nu avea nevoie de maşina lui.

Poeţii romantici englezi îi împingeau mintea pe cărări *

periculoase. _

Soneria telefonului o făcu să tresară speriată. Cu un I oftat teatral, ridică receptorul.

- Da? răspunse fără chef.
- Bună! auzi o voce veselă. M-am gândit că ar fi mo- I mentul să facem cunoştinţă, sunt Cathy Lackey.
- Cine?
- Cathy Lackey, soţia lui Andrew, prietenul lui Ian.
- Sunt pe mare, nu-i aşa?

-Au plecat acum trei zile. Cum, Ian nu te-a sunat.

- Nu. încercă să pară dezinteresată, în ciuda durerii pe care o resimţea.

-Laşul! îmi vine să-i dau una în părţile moi... mormăi Cathy. . ,

-Aşa mă gândeam şi eu, spuse Cecilia zâmbind pentru prima dată în ziua aceea.

-Ascultă, ştiu că nu ne cunoaştem încă, dar aş vrea să fim prietene, ca Andrew şi Ian. Ne-am mutat aici în urmă cu câteva săptămâni şi nu prea cunoaştem pe nimeni.

Nici eu nu am multe cunoştinţe de vârsta

- Poţi să mă duci înapoi cu maşina?
- Da, nici o problemă. Vrei să vin să te iau?

-Nu, am maşina lui Ian.

Aceste cuvinte o loviră ca un baros, dar, înainte de a putea răspunde, Cathy o întrebă dacă îi convenea ora şase.

- E bine la şase, dar...
- Iţi aduc cheile, talonul şi asigurarea.
- De la ce?
- Da la maşina lui Ian. Trebuia să te sune, dar cum nu am avut nici un semn de la tine, mi-am închipuit că n-a făcut-o. Bărbaţii ăştia!

Cathy chicoti, iar Cecilia se încruntă, căci nu mai înţelegea nimic.

-Adică, vrea să folosesc maşina lui?

- Chiar a insistat în acest sens.

Era prea frumos ca să fie adevărat. Ceciliei nu-i venea să creadă. Soţul ei îi mai făcuse glume proaste, şi nu era pregătită să încaseze încă una.

-Ţi-a zis asta înainte sau după ce a intrat în spital?

- După. Mi-a dat cheile şi m-a rugat să fac în aşa fel încât să-ţi parvină maşina.

Cecilia oftă adânc. In ciuda refuzului ei, Ian voia să-i lase maşina. Chiar îi păsa de ea.

Lui Charlotte îi plăcea să gătească la fel ca pe vremuri. Nu ar fi utilizat produse chimice pentru nimic în lume, ci se baza numai pe produse naturale, la fel ca bunica ei. Checul îi lua trei zile şi începea cu o nucă de cocos proaspătă, dar merita cu prisosinţă. Tradiţia era totul pentru ea.

Joi dimineaţă, aşa cum era obişnuită, se duse la întrunirea grupului de tricotat de la Centrul pentru seniori. Prietenele ei bune stăteau în jurul unei mese rotunde, fiecare lucrând la proiectul ei. Unele tricotau pentru nepoţi, iar altele pentru copiii orfani sau diferite opere de caritate. Nimic nu era mai frumos decât un pulover sau o păturică făcute cu drag, de mâini iubitoare.

- Bună, Charlotte, o salută Evelyn. Aproape terminase o cuvertură pentru fiica ei. Modelul era foarte drăguţ şi fusese deja realizat de alte membre ale clubului. L-ai mai văzut pe Jack Griffin?

Evelyn continua să aibă suspiciuni la adresa ziaristului. Aşa era firea ei, mai ales de când învăţase să navigheze pe internet. In cea mai mare parte a timpului, Charlotte prefera să-i ignore lipsa totală de încredere în semeni.

-Ne-am întâlnit chiar ieri-seară, răspunse ea nonşalant.

Se implicase serios în proiectul *Pagina seniorilor* şi era mulţumită de ceea ce făcea. Lui Jack îi plăcuseră ideile ei şi îi propusese să semneze un articol de fond săptămânal. Nu se

despre tarta cu ciocolată şi nuci pecan pe care am gustat-o săptămâna asta.

- La înmormântarea lui Herbert Monk? întrebă Bess. Se află imediat când se serveşte ceva bun pe la vreun priveghi.

- Mie să nu-mi faceţi decât o lasagna cu broccoli, interveni şi Evelyn, atunci toată lumea va şti că am murit şi am ajuns în rai. Dar ia spune, Charlotte, ce mai face prietenul tău, Tom?

-Nu l-am văzut toată săptămâna, mărturisi ea ruşinată. Fusese atât de prinsă cu ziarul, încât nu mai trecuse pe la Centrul de recuperare.

La ultima ei vizită, Tom fusese cam pleoştit. încercase să-l înveselească, fără succes, deşi o bărbatul o asculta şi uneori chiar îi răspundea. Ca de obicei, Charlotte vorbise despre diverse lucruri. îi spusese că pusese cheia într-un loc sigur, ceea ce păru să-l mulţumească.

- Nu cred că-i merge prea bine, zise Laura.

Laura era o persoană bine informată. Cu şapte copii trăind în localitate, ştia mai bine ca primarul tot ce se petrecea.

- Serios? Charlotte spera că nu era ceva cu adevărat grav. în caz contrar, Janet Lester i-ar fi telefonat.

- Poţi să te convingi singură.

- Chiar asta voi face după-amiază, răspunse ea, usor enervată că Laura avea atâtea informatii

că această formă de scuze să fie suficientă pentru absenţa ei de două săptămâni.

Spre surpriza ei, camera lui Tom era pustie. Doctorii plănuiau să-l mute în Secţia de terapie fizică, prin urmare şe gândi că acolo trebuia să-l caute.

îngrijorată de situaţia lui, se îndreptă către biroul lui Janet şi bătu politicos la uşa întredeschisă.

- Charlotte, ar fi trebuit să te caut mai devreme, spuse Janet ridicându-se imediat.
- Chiar că ar fi trebuit. Era jenant să afle noutăţi despre Tom de la prietenele ei.

-Te rog să mă ierţi.

- Ce s-a întâmplat?
- Credem că a suferit un nou atac.

„Bietul Tom. Exact ce-i lipsea[11], îşi spuse în sinea ei.

- Cum se simte acum?

-Ah, înseamnă că nu ştii... murmură Janet.

- Ce să nu ştiu?

O bănuială neagră începea să i se strecoare în suflet, îşi trase un scaun şi se aşeză.

- Tom a murit noaptea trecută.

la ziar se oprea pe la el cel puţin o dată pe săptămână. Tom fusese primul om care îi ascultase editorialul. 1-1 citise chiar ea, şi păruse să-l aprecieze. Nu ca Jack Grif- fin, care intrase cu pixul roşu prin text şi i-1 modificase drastic. De acord, nu avea experienţă în domeniul jurnalistic, dar tot se simţise jignită. I se plânsese lui Tom, care o privise compătimitor. Se simţise mult mai bine după aceea. Atunci îl văzuse pentru ultima dată.

Janet se întinse către telefon şi comandă două ceaiuri de la bucătărie. Cinci minute mai târziu, o femeie de serviciu aducea băuturile pe o tavă.

- Era un om deosebit, spuse Charlotte recunoscătoare pentru ceaiul fierbinte, reconfortant.
- Da, a fost.
- Ce să fac acum cu cheia? îţi aminteşti, mi-a dat cheia de la un depozit.

-Cred că ar trebui să le-o dai cât mai repede funcţionarilor de la Serviciul de Asistenţă Socială.

capitolul 9

Jack Griffin simţea o atracţie puternică faţă de Olivia Lockhart, ceea nu era deloc un semn bun. Sau poate că era. în tot cazul, ştia că orice tentativă de a concretiza această atracţie ar fi echivalat cu pierderea independenţei emoţionale. Pe de altă parte, nu se putea abţine: se trezea găsindu-şi pretexte ca să stea de vorbă cu Olivia, ca să afle mai multe despre ea.

dracii, o plăcea la nebunie! Judecătoarea Lockhart era pragmatică, deşteaptă şi sexy. Ceea ce-1 atrăgea însă cel mai mult era însă faptul că nu părea conştientă de pro- priile atuuri.

Vineri după-amiază, în drum spre casă, Jack se opri la curăţătorie. Traversă în fugă parcarea prin ploaie, înjurând în barbă vremea proastă. Cerul fusese plumburiu toată săptămâna, şi aversele îşi făceau apariţia în cele mai nepotrivite momente. Singura geană de lumină - dacă se putea exprima astfel - era perspectiva de a scrie un reportaj despre Concursul Anual de Imitare a Pescăruşilor din acea seară.

Când se năpusti înăuntru, dădu nas în nas cu Olivia. Şocul revederii îi distruse orice zvâcnire de inteligenţă, aşa că nu reuşi să-i îngaime decât prenumele.

Zâmbetul ei era molipsitor.

- De ce arăţi aşa uimit? îmi duc periodic hainele la curăţătorie, să ştii.

-Şi eu.

Mai rar aşa replică spirituală. Cu alte femei făcea o conversaţie plină de şarm, dar în faţa Oliviei se înmuia ca o cârpă.

Proprietarul curăţătoriei era Duck-Hwan Hyo, care venise din Coreea în anii 1960. Impresionat de acea familie de imigranţi harnici şi cumsecade, Jack scrisese un articol despre ei la scurt timp

- Concursul de Imitare a Pescăruşilor e seara asta?

-Ţi-ar plăcea să mergi? Cu mine? preciză el, astfel încât Olivia să nu presupună că avea un bilet în plus pe care voia pur şi simplu să-l dea mai departe.

- Sigur, răspunse ea fără să stea pe gânduri.

Jack ar fi vrut s-o întrebe dacă era sigură, mai ales după ultima lor întâlnire, dar hotărî să nu-şi bată joc de norocul care-1 lovise.

- E grozav. Mă bucur.

-Am tot aşteptat să mă mai scoţi în oraş, zise ea pe un ton nonşalant. Pe la cât să fiu gata?

Glumea, fără nici o îndoială, dar, în loc să sară în sus şi să bată din călcâie de fericire, Jack se mulţumi să se uite la ceas.

- Peste o oră e bine?
- E perfect.

Dacă tot îi dăduse un deget, de ce să nu-i ceară toată mâna?

- Ce-ai zice să luăm cina împreună după aceea?
- La Taco Shack?

îşi dădea seama că îl tachina, dar nu ripostă.

-Dacă vrei. Altfel aş sugera D.D.'s de pe Cove,

tricotat de mână. Nu catadicsise să-şi ia o umbrelă. Asta era o chestie pe care o remarcase de când locuia în Pacific Northwest. Puţini oameni purtau la ei umbrele, iar cei care o făceau erau categorisiţi automat drept turişti.

Când ajunseră la sala de festivităţi a liceului, descoperiră că era plină ochi. Totuşi, în calitate de ziarist, Jack avea două locuri rezervate în primul rând.

Abia se aşezaseră, că Roy şi Carrie McAfee îşi făcură apariţia. Jack îi cunoscuse cu câteva luni în urmă, când scrisese un articol despre ei. Roy, de loc din Seattle, era un fost poliţist care-şi înfiinţase o agenţie de detectivi. Datorită experienţei lui considerabile, era un investigator foarte căutat. Soţia lui se ocupa de administrarea firmei şi de secretariat. Roy şi Jack se plăcuseră din primul moment şi ieşiseră împreună de câteva ori după aceea. Roy era pasionat de drumeţii, iar Jack, un novice în domeniu, voia să înveţe cât mai multe de la el.

La vederea Oliviei, Roy reacţionă imediat:

-Doamnă judecător, ce faceţi cu unul de teapa lui Griffin? glumi el.

- Mă distrez de minune. Bună, Roy. Bună, Corrie.

Corrie se aşează pe locul gol de lângă Olivia, iar Roy

Aşa cum bănuise, concursul era foarte distractiv. Iniţial fusese doar o modalitate de a înveseli populaţia în cursul unei primăveri umede şi cenuşii, dar ajunsese la un număr considerabil de ediţii. Regulile erau simple: participanţii, indiferent de vârstă, făceau tot posibilul ca să imite pescăruşii gălăgioşi care populau Cedar Cove. Jack râse, strigă, chiui şi huidui alături de ceilalţi membri ai publicului.

Câştigătorul, un puşti de paisprezece an, îi uimise pe toţi cu talentul său de mim. La final, pe când se îndreptau spre ieşire, Jack îşi puse protector o mână pe spatele ei, dorindu-şi să aibă curajul de a face mai mult, de a o ţine de braţ.

Peste câteva minute îi regăsiră pe Roy şi Corrie la The Captain’s Galley. O tânără serioasă, care părea vag cunoscută, îi conduse la masă şi le dădu meniurile. De parcă ar fi fost o lecţie învăţată pe de rost, le ură să aibă o cină plăcută, apoi se îndepărtă.

- Cine e? se interesă Jack.

Ochii Oliviei se măriră, într-un semn că nu putea vorbi despre asta. De-abia mai târziu, Jack îşi dădu seama că ospătăriţa era la tribunal în prima zi când o văzuse pe Olivia. Atunci, judecătoarea o împiedicase să ceară divorţul. Scrisese despre ea, botezând-o „Femeia căreia i se interzice să divorţeze".

- Ce ziceţi de o sticlă de vin? propuse Roy.

Când tânăra chelneriţă trecu pe lângă masa lor, Oii via îi aruncă o privire lungă lui Jack.

- Ai recunoscut-o, nu-i aşa?

El încuviinţă, gândindu-se plin de compasiune la femeia aceea abia ieşită din adolescenţă. In sala de ju- decată îi ascultase cu atenţie povestea tragică şi totodată mult prea banală. O poveste pe care o cunoştea bine, despre o căsnicie care nu putuse rezista unei crize grave Un cuplu despărţit de durere. Nu ştia ce se întâmplase cu ea sau cu demersul ei juridic din ziua aceea când o văzuse la tribunal. în mod clar însă, Cecilia Randall era foarte nefericită.

- Crezi că ea te-a recunoscut?
- Probabil că nu. Cu toate astea... murmură Olivia cu vizibilă tristeţe.
- Crezi că ai dat o soluţie greşită?

Olivia nu-şi ridică ochii de la ceaşca de cafea.

- Biata fată pare să poarte pe umeri greutatea întregi lumi.

-Poate că pur şi simplu a dormit prost azi-noapte, sugeră el.

- Poate, zise Olivia, însă Jack ştia că nici unul din ei nu credea în această explicaţie.

Când Seth Gunderson plecă în Alaska, în prima săptămână din aprilie, Justine se simţi uşurată. Era mai bine asa. Se gândea la el mult prea des,

139

încă o şansă

In ceea ce-1 privea, Seth nu era un bărbat care să capituleze uşor. îşi deschisese un cont la First National Bank şi găsea pretexte să treacă pe acolo măcar o dată pe săptămână. Nu exercita presiuni asupra ei, nu iniţia discuţii în contradictoriu, nu făcea nimic ieşit din comun; pur şi simplu era acolo.

Intr-o zi cu vreme apăsătoare, când soarele se străduia din răsputeri să răzbată prin stratul gros de ceaţă, răbdarea ei ajunse la capăt, aşa că merse după el în parcarea băncii. Ii venea să plângă, dar era mult prea furioasă ca să-i dea de înţeles cât de mult o tulbura.

Seth nu-şi negă intenţiile, însă reacţionă la mânia ei cu o blândeţe înduioşătoare.

- Dacă vrei să mă opresc, o voi face, se mulţumi el să spună.
- Opreşte-te! strigă ea, după care se întoarse cu paşi mari în clădire.

Peste o săptămână, după şapte nopţi nedormite, plecă în căutarea lui. Cum nu ştia precis unde-1 putea găsi, se îndreptă spre portul pentru ambarcaţiuni mici.

Seth îşi făcu apariţia pe debarcader, îmbrăcat cu haina groasă de lână şi cu un fes împletit pe cap. Zâmbind, fără o vorbă, îşi puse mâna caldă pe obrazul ei rece ca gheaţa.

Justine rezistă nevoii de a-şi închide ochii şi de a se lăsa dezmierdată.

- Iar eu sunt pescar.
- Exact, ţipă ea, mai furioasă pe sine decât pe Seth.
- Dar pe mine mă vrei, conchise el imperturbabil.

Fără să-i răspundă, se răsuci pe călcâie şi porni cu

paşi mari spre bancă.

Nud mai văzuse de atunci. Aflase de plecarea lui doar atunci când un coleg de serviciu adusese vorba despre asta la începutul săptămânii.

Vineri seara, Warren îi telefonă la birou.

- Ce-ai zice să luăm cina împreună? o întrebă, părând convins că avea să primească un răspuns favorabil.
- Nu seara asta, Warren.
- De ce nu? se interesă el după un scurt moment de tăcere.

-Nu mă simt bine.

Exagerase puţin. O durea capul, însă avea să-şi revină după două aspirine şi câteva exerciţii de relaxare a muşchilor oculari.

Warren era un tip obişnuit să i se facă întotdeauna pe placvaşa că ridică uşor tonul:

- încă eşti supărată pentru faza cu întâlnirea promoţiei, nu?
- Nu neapărat.

Când deschise uşa şi văzu un curier ţinând în braţe un aranjament floral uriaş, primul ei gând fu că Seth i-1 trimisese. Apoi, citind numele lui Warren pe cartea de vizită, izbucni în plâns şi aruncă florile în chiuvetă.

îmbrăcată într-o pijama veche din flanel, se aşează turceşte în faţa televizorului şi se apucă să mănânce îngheţată direct din cutie.

Peste câteva minute, soneria se auzi iarăşi. Cum nu avea chef să vadă pe nimeni, îşi înfipse lingura în îngheţată şi strigă:

- Pleacă! Sunt ocupată!

După toate aparenţele, vizitatorul nepoftit nu accepta să se dea bătut. Mânioasă, puse deoparte cutia de îngheţată şi se duse cu paşi împleticiţi până la uşă, pe care o deschise cu un gest larg.

Spre şocul ei, Seth Gunderson se afla în prag.

-Justine?

„In ce hal pot să arăt“, se gândi ea.

-Tu eşti de vină!

în culmea furiei, îl prinse de revere cu ambele mâini şi îl trase înăuntru. Fără a-i da timp să vorbească, se repezi în braţele lui. Prins pe picior greşit, Seth se strădui să-şi recapete echilibrul înainte de a o strânge la pieptul său.

-Nu aşa. Nici unul din noi nu ştie ce face.

-Eu ştiu foarte bine ce fac, se răsti ea înfigându-şi pumnii în şolduri. Observă că pijamaua i se desfăcuse la gât, permiţându-i lui Seth să-i vadă sânii, însă nu se l grăbi să-şi încheie nasturele. Mă respingi?

Cu un aer epuizat, Seth se trânti pe canapea. Justine : încercă să salveze aparenţele, dar ştia că se făcuse de râs i în stil mare.

-Ar fi cel mai uşor lucru din lume să te târăsc în dormitor şi să-mi petrec următoarele două zile făcând dragoste cu tine, spuse el pe un ton coborât.

Justine simţi cum i se înmuiau genunchii. Mai avea 1 puţin, foarte puţin până să-l implore de-a dreptul.

- Dar n-o să fac asta, continuă el, pentru că te iubesc. 1 Te iubesc de când eram copii, şi n-o să-ţi dau nici un motiv ca să distrugi relaţia noastră.

Bravada ei se risipi ca un nor de fum.

- De ce ai venit?
- Era un chin prea mare să stau departe de tine.

-Păi, acum nu mai ai problema asta. Cum Seth

chicoti ceva neinteligibil în barbă, se temu că râdea în secret de ea. Ce-ai zis?

Kelly şi soţul ei veniseră la cină duminică şi le dăduseră vestea extraordinară că urmau să devină bunici. Grace abia aştepta sosirea bebeluşului, întrucât spera ca nepoţii să-i ofere ceea ce-i lipsea în căsnicie.

In casă era întuneric şi linişte deplină. Dan trebuia să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Ea plecase mai devreme de la serviciu ca să se ducă la medic, însă consultaţia durase numai câteva minute.

Recunoscătoare pentru că avea răgazul de a-şi pune în ordine bucătăria, începu să golească pungile, dar se opri brusc. Ceva nu era în regulă. Oricum s-ar fi chemat, al şaselea simţ sau premoniţie, îi trimitea fiori pe şira spinării. Ascultă cu urechile ciulite, însă nu auzi nimic. Cu toate astea, nu reuşi să-şi alunge sentimentul sumbru.

Trase aer în piept şi intră în dormitor, moment în care înlemni. Sertarele comodei erau deschise. Conţinutul lor atârna pe margine şi era revărsat pe covor, întâi se gândi că avusese loc o spargere, dar un scurt inventar o lămuri că nu era vorba de asta. în mod straniu, nu părea să lipsească nici un obiect de valoare, în condiţiile în care bijuteriile ei erau expuse la vedere.

Se duse în camera de zi, se aşeză pe un scaun şi închise ochii.

Dan nu avea să se întoarcă acasă. Nu luase cu el nimic, doar hainele pe care le purta. Abandonase tot restul. Hainele, obiectele

i se învârtiră prin minte cu o viteză ameţitoare până când, cu o oră înainte să sune ceasul, aţipi. Ii veni ideea să sune la serviciu şi să anunţe că era bolnavă, dar hotărî să n-o facă. N-ar fi ajutat-o cu nimic să stea acasă, să umble de colo, colo şi să-şi imagineze unde şi cu cine putea fi soţul ei.

Marţi după-amiază intră în casă plină de speranţă, însă găsi aceeaşi linişte de rău augur. Dan nu se întorsese. Când telefonul începu să sune, aproape că-1 smulse din perete în graba de a răspunde.

- Mamă, voiam doar să vă mulţumim ţie şi tatei pentru cina superbă de duminică.

-A fost plăcerea noastră, spuse Grace, făcând tot posibilul să-şi ascundă grija.

- Tata era într-o dispoziţie de zile mari.

-Aşa e. Grace închise ochii, străduindu-se să se concentreze asupra conversaţiei.

- Mamă, spuse fiica ei pe un ton precaut, totul este în regulă?

-Sigur că da... cred, se corectă ea.

- Ce înseamnă asta? o întrebă Kelly după un moment de tăcere.
- Nu l-am mai văzut pe tatăl tău de două zile, îi mărturisi Grace în cele din urmă.
- Nu l-ai mai văzut? Dar unde e? Din tonul lui Kelly răzbătea îngrijorarea

- Nu... n-am spus nimănui, zise Grace cu un oftat din rărunchi.

-Vin la tine, insistă fiica ei, după care închise telefonul.

Peste douăzeci de minute, Maryellen şi Kelly se năpustiră în casă asemenea unor îngeri ai răzbunării.

- Ce s-a întâmplat? vru Maryellen să ştie.

Cele două fete se adunară în jurul mesei la care obişnuiau să stea încă din copilărie, iar mama lor le povesti tot ce-şi amintea.

- Unde ar fi putut să se ducă?

Grace îşi feri privirea. Deşi nu voia să admită această posibilitate, trebuia să le pună la curent pe fete.

- Se poate să aibă pe altcineva.

Amândouă respinseră ideea cu vehemenţă.

- Nu, spuse Maryellen.

-în nici un caz tata, completă Kelly. Cum poţi să sugerezi aşa ceva?

Şi Dan o negase. Pe de altă parte, în ultimul timp se îndepărtase de ea şi se arătase bosumflat şi capricios. O reîaţie cu altă femeie era singura explicaţie pentru un asemenea comportament.

Se lăsă tăcerea, de parcă n-ar mai fi rămas nimic de spus. Grace luă mâinile fiicelor ei şi le strânse, vrând să le liniştească măcar pe ele.

- Ce facem acum? se interesă Maryellen, pragmatica familiei.

Grace nu ştia ce să-i răspundă. Maryellen era fiica de care se simţea cea mai apropiată. Le tratase întotdeauna la fel, dar nu putea să ignore faptul că odrasla mai mare îi semăna leit. Maryellen se măritase când era tânără şi fără minte, iar după un an divorţase. Acum în vârstă de treizeci şi cinci de ani, nu părea dornică să repete experienţa, arătându-se mulţumită cu activitatea ei de directoare a unei galerii de artă. Până la urmă, asta era tot ce conta, se gândi mama ei.

-Ar trebui să anunţăm biroul şerifului, zise Kelly.

Grace le explică amândurora că, aşa cum aflase cu prilejul primului incident, un adult are tot dreptul legal să plece de acasă fără să anunţe pe nimeni.

-Totuşi trebuie să înştiinţăm autorităţile, bombăni Maryellen.

-Am putea să printăm nişte afişe, sugeră Kelly în timp ce se plimba nervoasă prin încăpere.

- Nu, replică scurt Grace. Dacă, aşa cum bănuia ea, Dan se întorcea, l-ar fi înfuriat teribil să-şi vadă mutra pe afişe răspândite prin tot

-Trebuie să avem răbdare, zise Grace, conştientă că îşi epuizase rezerva de sfaturi.

- Nu ştiu unde e tata, dar sunt convinsă că nu te-ar lăsa niciodată pentru altă femeie, murmură Maryellen.

Grace îşi îmbrăţişă fetele, după care, cu inima strânsă, le dădu drumul. Rămase pe verandă, cu braţele strânse în jurul corpului, urmărindu-le cum plecau fiecare spre casa ei. Era singură acum, absolut singură.

Fiicele ei refuzau să creadă că Dan îşi găsise pe altcineva, dar ea îl suspecta de foarte mult timp. In plus, cum altfel s-ar fi putut explica dispariţia lui?

Olivia îşi dădu seama din clipa în care se văzură la ora de aerobic de miercurea următoare. Grace nu avu nevoie să spună nici un cuvânt.

-Dan? Când Grace încuviinţă, Olivia o îmboldi: Când?

- Ultima dată l-am văzut luni dimineaţă.
- N ici o veste de atunci?

-Nici una.

Olivia expiră zgomotos.

- Eşti bine?

-Am de ales? pufni Grace muşcându-şi buza

despre cursurile pe care avea să le frecventeze în trimestrul următor. La răspunsul ei negativ, îi sugerase să se orienteze spre matematică, întrucât vădea aptitudini deosebite în acel domeniu.

Bucuria n-o mai părăsise din acel moment. Primul om căruia voia să-i dea vestea era tatăl ei, care putea fi găsit în cea mai mare parte a timpului la The Captain's Galley, fie de o parte a tejghelei, fie de cealaltă. A doua persoană care-i venea în minte era Cathy Lackey, însă nu voia să-i lase impresia că se lăuda. Simţindu-se întru câtva dezumflată, se îndreptă spre casă.

Luă corespondenţa din hol şi, cu un gest maşinal, aruncă plicurile pe hiatul din bucătărie. Tocmai îşi dădea jos rucsacul când observă scrisoarea de la Ian. Se holbă la ea preţ de treizeci de secunde înainte de a o lua din teanc şi de a o deschide cu mare grijă.

> 12 aprilie
> Dragă Cecilia,
> Andrew a primit săptămâna asta o scrisoare de la Cathy, care spune că v-aţi întâlnit de curând. Presupun că deja ai intrat în posesia maşinii şi că nu eşti prea încăpăţânată ca s-o conduci.

Ian Randall era în situaţia ciobului care râdea de oala spartă, se gândi ea. Soţul ei era mai încăpăţânat decât oricare dintre cunoştinţele ei

Cecilia nu era de aceeaşi părere. Era soţia lui, şi el fusese rănit. îi era recunoscătoare lui Andrew pentru că o sunase.

Am avut unele divergenţe în ultimele câteva luni, dar, după „întâlnirea“ noastră, am sperat cu toată sinceritatea că *vom* putea trece peste asta. Mi-am ales foarte prost momentul ca să arunc totul în aer. îmi pare rău, Cecilia.

îi luase ceva timp să-şi ceară iertare! De asemenea, Ceciliei nu-i scăpă amănuntul că nu menţionase partida lor de sex. Dacă el voia s-o ignore, şi ea avea să facă la fel!

Ştiu că *nu* ai un computer, dar îmi trec adresa de e-mail la sfârşitul scrisorii pentru cazul în care găseşti o cale să mă contactezi■ Mi-ar face mare plăcere să primesc veşti de la *tine.*

Andretv spune că tu şi Cathy v-aţi împrietenit şi aţi început să vă vedeţi cu alte soţii de ofiţeri din marină.
Mă bucur. Marina militară nu e o chestie atât de rea, să ştii. *Sunt o* mulţime de oameni buni aici.

Cecilia regreta că până atunci nu voise să audă de aceşti prieteni potenţiali.

[illegible]

Reciti scrisoarea, străbătută de un fior de plăcere. Textul nu era lung, dar ştia că Ian zăbovise asupra fiecărui cuvânt. îi fusese greu să-şi ceară scuze. Ei bine, le merita pe deplin. Se bucura că o întrebase de şcoală; era aproape ca şi cum Ian *ştia* că luase un 10 la testul final.

în acea după-amiază, plecă spre serviciu cu câteva minute mai devreme, iar în drum se opri la bibliotecă. Din fericire, unul dintre computere era liber. Cecilia se aşează în faţa lui şi se conectă la internet. Mesajul era scurt şi la obiect, pentru că nu avea timp şi, oricum, nu era foarte sigură că avea să ajungă la destinatar.

16 aprilie
Dragă Ian,
Scrisoarea ta a sosit azi■
Scuzele au fost acceptate.
M i-e dor de tine.
Cecilia
P.S. Stai liniştit, totul e OK.

A doua zi, roasă de curiozitate, se duse iarăşi la bibliotecă. Se bucură nespus să găsească un e-mail de la Ian.

17 aprilie
Scumpa mea Cecilia,
Mi-a făcut mare plăcere să primesc veşti de la tine. Cum adică *ţi-e* dor de mine? E adevărat! Nu contează, de

18 aprilie

Dragă Ian,

S-au afişat notele pentru examenele finale de algebră şi engleză, şi la ambele am luat nota maximă. *Sunt* atât de fericită! Domnul Kavanaugh mi-a sugerat să fac un curs de algebră *avansată,* şi o să-i urmez sfatul, încă lucrez în fiecare weekend, ca ospătăriţă, şi pun deoparte bacşişurile pentru şcoală.

Ştiu că te-ai transferat pe *John F. Reynolds* din cauza lui *Allison* şi din cauza mea. îţi apreciez gestul, Ian, dar a fost tardiv. Dacă vrei să te întorci pe submarin, asta e ceea ce trebuie să faci.

Trebuie să plec la muncă. îmi pare rău, aş fi vrut să fie un mesaj mai lung. O să-ţi scriu o scrisoare adevărată în curând, promit. Şcoala se reia peste două săptămâni.

Gândeşte-te la mine.

Cecilia

19 aprilie

Dragă Cecilia,

Mi-ai cerut să mă gândesc la tine - a fost o glumă, nu! Mă gândesc la tine tot timpul. Eşti soţia mea, indiferent de ceea ce încearcă să-mi spună avocatul. Suntem tot în divorţ? Doamne, sper că nu. Ştii ce părere am despre toată povestea asta. Scuze, nu voiam să te pisez. O să-ţi accept decizia, oricare ar fi [illegible]

fost de mare ajutor, în principal pentru că trebuia să-mi suport propria durere. Probabil că nici măcar nu ştiam cum aş fi putut să te ajut. Urai marina militară, şi aveam impresia că mă urai şi pe mine. N-a fost o perioadă bună pentru nici unul din noi. Nu ţi-am spus niciodată - poate că dacă aş fi făcut-o n-am fi alunecat pe panta asta -, dar, după ultima mea misiune pe *Atlantis,* am încercat să demisionez din marina militară. Bebeluşul meu era mort, căsnicia mi se destrăma şi eram mai deprimat ca oricând. Nu te învinovăţesc pe tine, Doamne fereşte! Comandantul meu a avut răbdare să mă asculte şi apoi mi-a aranjat transferul pe *John F. Reynolds,* invocând motive psihologice.

Felicitări pentru note! Sunt mândru de tine. O să sărbătorim când mă întorc acasă. Au rămas mai puţin de cinci luni. Pare o viaţă de om, dar săptămânile o să treacă repede. Te iubesc, şi asta n-o să se schimbe.

Ian

P.S. Nu te speria că mă deschid aşa *în* faţa ta. De mult nu ţi-am mai mărturisit ce simt pentru tine, pentru că nu păreai dornică să mă asculţi. Poate că nu eşti dornică nici acum, dar eu sper că lucrurile s-au mai schimbat.

22 aprilie

Dragă Ian,

A trebuit să aştept deschiderea

prezent, aşa că nu am probleme cu hărţuirea din partea clienţilor. Crede-mă, nu-şi dezlipeşte ochii de pe mine. Chiar a ameninţat c-o să dea afară un tip săptămâna trecută! Nu prea semăna cu tatăl meu cel pacifist.

Asta e mica mea mărturisire: voiam să-ţi spun că voi continua să lucrez la bar după ce mi-ai explicat cum s-a făcut transferul de pe *Atlantis* pe *John F. Reynolds. Ai* dreptate. Ar fi fost mult mai bine dacă am fi comunicat.

Ştiu că mă iubeşti, Ian. In tot timpul ăsta am ştiut ce simţi, dar cumva nu e de ajuns să-ţi iubeşti partenerul. *M*-ai întrebat despre *divorţ.* Nu ştiu cum mai vezi tu lucrurile acum, dar, pe de altă parte, nu ştiu nici dacă vreau să rămân căsătorită. De un lucru sunt sigură: nu vreau să mai am un copil. Nu pot crede că ne-am asumat riscul ăsta din nou. După Allison, cea mai profundă lecţie pe care am învăţat-o e aceea că nu sunt *menită* să fiu mamă.

In ceea ce te priveşte, meriţi să fii tată.

în aceste condiţii, e foarte posibil să nu mai vrei să *vorbeşti cu mine* niciodată. Alegerea îţi aparţine.

întotdeauna a ta,

aflase de moartea lui Tom Harding. Trecuse mai mult de o lună de atunci, dar durerea rămânea la fel de intensă, şi simţea că ajunsese la capătul puterilor. Janet ceruse deja cheia; Charlotte ştia că în curând trebuia să i-o înapoieze. Ţinând cont însă că îl dezamăgise deja pe Tom o dată, nu putea s-o facă din nou.

Când intră în birou ştergându-şi ochii, Olivia se apropie şi o luă pe după umeri.

-Stai jos, mamă, o invită ea cu blândeţe. După ce Charlotte luă loc, repetă întrebarea: Ce s-a întâmplat?

Charlotte îşi suflă nasul, acordându-şi un răgaz să-şi revină.

- Am nevoie de ajutorul tău.

Ura lacrimile care i se scurgeau pe obraji, însă nu le putea opri. Emoţiile acestea erau greu de explicat, ţinând seama de numărul prietenilor pe care-i condusese pe ultimul drum.

-Are legătură cu Tom Harding? se interesă Olivia, aşezându-se la rândul ei. Când Charlotte se mulţumi să dea din cap şi să-şi şteargă ochii, adăugă pe un ton plin de căldură: Ţi-e dor de el, nu-i aşa?

-Da, dar nu e numai asta. Am senzaţia că l-am dezamăgit îngrozitor. Eram prieteni atât de buni! Ştiu că nu ţi se pare posibil, din moment ce el nu putea să vorbească...

nu se îndurase să piardă câteva ore ca să-i ţină companie prietenului ei, iar acum era prea târziu.

- Mamă, sunt sigură că Tom a înţeles.

La auzul compasiunii din glasul fiicei sale, îi veni să plângă de-a binelea.

- Sper că a înţeles, murmură ea frământându-şi batista în mână. N-a avut parte nici măcar de o slujbă de înmormântare. N-am avut prilejul să-mi iau rămas-bun...

-Spuneai că ai nevoie de ajutorul meu? îi aminti Olivia cu oarecare bruscheţe.

Charlotte clipi derutată.

-A, da, cheia.

- Tom ţi-a dat o cheie?
- Da, de la un depozit. Dacă poţi, aş vrea să mergi cu mine acolo.

Olivia ezită. în opinia lui Charlotte, îşi lua mult prea în serios funcţia de judecător ales, iar acum se vedea pe chipul ei că evalua posibilitatea unui conflict de interese.

- E în apropiere?
- Da, chiar aici, în Cedar Cove. Se pare că-1 avea de ceva timp.

Asta o surprinsese, deoarece Tom fusese transferat în centrul de convalescentă de la

să renunţe la condus, ceea ce ar fi însemnat să renunţe la independenţă.

O luară pe şoseaua care se întindea în paralel cu ţărmul. Depozitul era pe Butterfield Road, pe drumul spre Belfair, vizavi de cinematograful drive-in.

-Trebuie să ne înregistrăm? întrebă Olivia când opri lângă biroul paznicului.

-Nu ştiu, zise Charlotte. Nu se vede nimeni prin preajmă. Oricum, am cheia şi chitanţa.

-Atunci hai să mergem direct la depozit. Olivia îna- intă până când ajunse la numărul indicat pe chitanţă.

- Asta trebuie să fie.

Charlotte se dădu jos anevoie de pe scaunul pasagerului. Mişcările ei îşi pierduseră din agilitate şi graţie, iar urcatul şi coborâtul din vehicule îi puneau probleme deosebite.

Depozitul era mult mai mare decât s-ar fi aşteptat. Olivia luă cheia şi o vârî în broască, iar în clipa următoare uşa se dădu de perete. în spaţiul imens, întunecat, se zărea o ladă masivă, înconjurată de piese de mobilier din acelaşi set. O canapea, un scaun, o şa şi ceea ce părea să fie un tablou, acoperit cu o pătură.

Olivia îl dezveli. Era afişul unui film cu cowboys din anii 1940, care nu-i stârni interesul lui Charlotte.

- Stai o clipă. Frapată de o idee, Charlotte ridică ia-

răşi pătura de pe afiş, moment în care genunchii înce-

pură să-i tremure.

- Mamă! strigă Olivia repezindu-se s-o susţină. Ce e?

Charlotte se aşeză pe marginea lăzii şi arătă cu o mână

spre afiş, în timp ce cu cealaltă îşi acoperea gura.

- E imposibil!

-Ce?

- Ăsta e Tom Harding!
- Cine? Tipul de pe afiş?

Oare fiica ei era atât de grea de cap? se enervă

Charlotte.

-Tom Harding este... a fost Tom Houston.

- E)a?

în mod clar, Olivia nu aprecia importanţa descoperi-

- Asta mi-au comunicat autorităţile. Nu înseamnă că n-a avut familie. Toată lumea are o familie.

Olivia se chinui puţin cu încuietoarea, dar eforturile îi fură răsplătite când izbuti să ridice capacul. în ladă se găsea o adevărată comoară de obiecte de colecţie.

- Doamne sfinte, murmură Charlotte holbându-se la conţinutul lăzii.

Ochii i se opriră asupra ţinutei albe pe care Tom Houston o arbora în toate filmele. Personajele pozitive purtau întotdeauna alb, iar Tom era personajul pozitiv prin excelenţă. Se aflau acolo şi pistoalele lui, lângă nişte vechi scenarii de televiziune ce păreau originale. Observând medaliile din cel de-al Doilea Război Mondial, îşi aminti că actorul fusese pe front.

- Chestiile astea trebuie să valoreze o avere, exclamă Olivia uluită.
- Exact de asta a vrut să-mi dea mie cheia, spuse Charlotte îndreptându-şi semeţ spatele.

Olivia o privi confuză.

- Şi chiar nu ţi-a dat nici un indiciu despre trecutul lui?

-Nici unul. în mod evident, n-a vrut să ştiu cât timp

era în viaţă.

- în cazul ăsta, de ce nu i-a contactat el însuşi?

- Nu ştiu, repetă Charlotte.

- Păi vezi?

- A avut încredere în mine, spuse Charlotte cu încăpăţânare. Voia ca eu să fac în aşa fel încât toate aceste lucruri să ajungă unde trebuie.

-Mamă...

- Mai mult, continuă ea, întrerupându-şi fiica, Tom ştia că putea să se bazeze pe mine.

Din acel moment, Charlotte se simţea învestită cu o misiune. în sfârşit, putea să se revanşeze pentru faptul că-1 neglijase pe Tom în ultimele săptămâni de viaţă. Ca femeie de onoare, jură că avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să dea de urma familiei lui. Nu avea să renunţe şi nu avea să-şi găsească tihna până când moştenirea lui nu ajungea la cei îndreptăţiţi s-o posede.

Când se întoarse acasă de la bibliotecă, Grace îşi luă corespondenţa. în mod normal asta era sarcina lui Dan, pentru că el îşi termina munca mai devreme.

Trecuseră trei săptămâni de la dispariţia lui. Trei săptămâni infernale, în cursul cărora avusese de înfruntat mii de întrebări fără răspuns, îndoieli, remuşcări şi accese de mânie.

Micile obligaţii cotidiene o enervau la culme. Să ducă gunoiul, să ridice corespondenţa, să repare robinetul din baie - toate acestea erau

adunate pe biroul lui Dan. Stătea prost cu banii, deşi Bob îi trimisese ultimul salariu al soţului ei. Era mirată că Dan nu şi-l luase la plecare, însă avea oricum cârdurile de credit.

Cârdurile de credit. Până în acel moment nu-i trecuse prin minte să verifice extrasul de cont de la VISA. Se repezi în fosta cameră a lui Maryellen, pe care o transformase într-un soi de depozit, şi răscoli prin teancul de facturi neplătite de pe masă până când găsi plicul încă nedeschis.

II rupse cu mâna tremurândă şi parcurse rapid lista plăţilor. Toate păreau în regulă, cu excepţia uneia. Când văzu unde fusese folosit cârdul, picioarele i se înmuia- ră. Lipindu-se cu spatele de perete, se lăsă să alunece pe duşumea.

Nu-şi putu da seama cât stătuse acolo, privind în gol. In cele din urmă, îşi adună curajul s-o sune pe Olivia.

- Ai putea să vii pe la mine? o întrebă, pe un ton care sugera că era urgent.

-Am ieşit pe uşă.

In nici zece minute, prietena ei sosi.

- Ce s-a întâmplat?
- Nemernicul! ţipă Grace atât de furioasă, încât nu se putea stăpâni. Uită-te la asta!

Olivia se uită la extrasul VISA, după care o privi întrebător.

în timp ce Grace străbatea încăperea de la un capăt la celălalt, Olivia găsi numărul de telefon şi-l formă, apoi îi întinse receptorul prietenei sale.

-Alo, rosti aceasta, străduindu-se să adopte un ton calm şi rezonabil. Mă numesc Grace Sherman şi am aici extrasul cârdului de credit. După ce explică problema, acoperi microfonul cu palma şi-i spuse Oliviei: Acum caută chitanţa.

în treizeci şi cinci de ani de căsnicie, Dan nu-i cumpărase niciodată bijuterii. I se părea ceva frivol. Grace purta doar o verighetă simplă din aur, aceeaşi pe care el i-o pusese pe deget în ziua nunţii. Se subţiase cu trecerea timpului, însă nu-şi pusese problema s-o înlocuiască. Dan renunţase complet la verighetă după ce se retrăsese din armată, întrucât inelele de orice fel le erau interzise celor care lucrau cu maşini-unelte.

Femeia de la Berghoff reveni la telefon cu informaţiile solicitate.

- Doamnă Sherman?
- Da, spuse Grace tresărind.
- Plata corespunde achiziţiei unui inel.
- Poftim? făcu ea şocată.

-Un inel. îmi pare rău, dar modelul nu este trecut pe factură.

Lui Grace i se tăie răsuflarea.

-E în regulă, reuşi să îngaime în cele din urmă. Vă multumesc pentru amabilitate.

Dan avusese întotdeauna o viziune proprie asupra onoarei. Nu-i păsa că o abandona fără o vorbă, transfer mân du-i viaţa intr-un iad, însă ţinea să se asigure că ultima plată din contul lor VISA, cu care, după toate aparenţele, cumpărase un inel altei femei, avea să fie acoperită.

-Acum câteva zile, când am venit acasă, am avut senzaţia stranie că Dan trecuse pe aici, mărturisi Grace în şoaptă.

-Ai schimbat încuietorile, nu?

- Nu.

Maryellen şi Kelly insistaseră să n-o facă. Amândouă erau convinse că tatăl lor avea să se întoarcă în curând şi să le explice totul. La început, Grace fusese de aceeaşi părere, însă acum nu mai era cazul. Nu-1 mai voia înapoi. Dar dacă totuşi se întorcea, ţinea să aibă plăcerea de a-i spune în faţă că intenta divorţ.

- Crezi că Dan a fost pe aici? o întrebă Olivia.
- Sunt aproape sigură.
- Lipseşte ceva?

-Nu, oftă Grace.

Nu sesizase lipsa nici unui obiect, deşi răscolise toată casa cu susul în jos.

-Atunci de unde ştii?

- I-am simtit mirosul.

A doua zi, Grace se prezentă la întâlnirea pe care o stabilise cu detectivul particular. îl văzuse pe Roy de câteva ori, iar Corrie era o vizitatoare asiduă a bibliotecii.

Corrie o primi cu amabilitate, ajutând-o să-şi depăşească stinghereala. O conduse în biroul soţului ei şi aduse două cafele înainte de a se retrage închizând uşa.

- Am înţeles că Dan a dispărut, spuse Roy direct.

Grace alese să răspundă în acelaşi stil. îşi pierduse şi

ultima fărâmă de răbdare când aflase despre inel.

- Cât m-ar costa să-l găseşti?
- Depinde de cât timp îmi ia.
- Nu cred că va fi foarte greu, spuse Grace plecân- du-şi ochii spre mâinile împreunate în poală.
- Ai vreo idee unde ar putea fi?
- Nu, dar presupun că e cu altă femeie.
- în regulă. Căutându-i privirea, Roy o întrebă: Cât de mult vrei să-l găsesc?
- Nu vreau. Nu-1 vreau înapoi. Tot ce-mi doresc e să-l văd destul cât să-i trântesc în braţe actele de divorţ, spuse Grace cu amărăciune.

capitolul 11

Cecilia se temea de ziua asta de săptămâni întregi, întâi mai, aniversarea căsătoriei sale. Cu

petrecuseră două zile splendide pe coasta statului Washington, explorând plaja de pe peninsula Long Beach şi orăşelele vechi, precum Oysterville şi Seaview. Noaptea, cuibăriţi în faţa şemineului din cabana închiriată, stăteau de vorbă despre viitor. Totul părea perfect. Atunci, în timpul aşa-zisei luni de miere, aleseseră numele copilului din pântecul ei şi discutaseră despre cariera lui Ian în marina militară şi rolul Ceciliei ca soţie de ofiţer. Nu înţelegea foarte bine ce presupunea asta, dar emgata să-şi urmeze soţul până la capătul pământului.

îl urmase până la capătul răbdării. Nu ştiuse, desigur, că peste câteva luni copilul lor avea să moară. Nu ştiuse că avea să-şi piardă orice bucurie şi însăşi dorinţa de a trăi.

Acum, după un an, data de 1 mai era doar o zi de lucru obişnuită. Nimic special. Nimic ieşit din comun. In măsura posibilului, intenţiona să n-o bage în seamă, aşa cum nu-1 băga în seamă pe Ian.

Făcuseră schimb de e-mailuri o vreme, până când Cecilia percepuse absurdul situaţiei. Erau în continuare legaţi prin actul de căsătorie, dar nu mai erau soţ şi soţie, în ciuda rătăcirii de care dăduse dovadă când acceptase să facă dragoste. Separarea lor durase mai mult decât căsnicia. îi spusese adevărul: Ian merita să fie tată. însă, aşa cum îi explicase în ultimul e-mail, trebuia să accepte faptul că ea nu-şi mai asuma riscul unei asemenea dureri sfâşietoare.

Aşa era cel mai bine pentru amândoi. Cu timpul, Ian avea să înţeleagă asta şi să o ierte.

Satisfăcută că ajunsese la o concluzie fermă, parcase maşina lui şi îşi promisese că nu avea s-o mai conducă niciodată.

Dacă tot stabilise că ea şi Ian nu aveau un viitor comun, ar fi fost inutil să se lase distrasă de semnificaţia acelei zile de 1 mai. Prin urmare, porni spre cursul de algebră avansată la volanul propriei maşini, hotărâtă să profite din plin de ceea ce-i oferea viaţa. Cursul acesta urma să fie mai dificil decât precedentul, şi nu putea decât să se bucure că era predat tot de profesorul ei preferat, domnul Cavanaugb.

Deşi făcu eforturi să se concentreze, mintea începu să-i rătăcească de colo, colo până când ajunse exact la subiectele pe care voia să le evite. Ian, copilaşul ei mort şi faptul că nu putea să obţină o educaţie demnă de acest nume dacă urma cursuri disparate. Când avea să absolve cu o diplomă cât de cât utilă, avea să fie la vârsta pensionării.

Deprimată, rămase în urma colegilor săi ca să discute cu profesorul. Strângându-şi cărţile la piept, înaintă spre catedră.

- Da, Cecilia?
- Mă... mă gândeam că ar trebui să vă informez că am hotărât să renunţ la cursul ăsta.
- îmi pare rău să aud asta, spuse el fără să-şi arate dezamăgirea. Ai un motiv anume?

Profesorul îşi spuse cărţile în servietă, apoi ieşi din sala de curs.

Cecilia se grăbi să-l urmeze. Sperase în adâncul sufletului că avea s-o convingă să nu renunţe.

-Voiam să vă mulţumesc.

- Şi cursul celălalt? Am uitat, ce era?
- Engleza pentru afaceri, zise ea.
- Vrei să renunţi şi la ăsta?
- Da, murmură Cecilia strângându-şi mai tare cărţile la piept. Şcoala returna o parte din taxe dacă se retrăgea înainte de sfârşitul acelei săptămâni.
- îmi pare rău, spuse Cavanaugh.

-Şi mie, şopti ea în culmea tristeţii.

- Mai gândeşte-te până la sfârşitul săptămânii, bine?
- în regulă.

De fapt, se hotărâse. Avea să folosească banii recuperaţi de pe cursuri ca să-şi plătească o altă consultaţie la Allan Harris. Intenţiona să-i ceară să facă apel la decizia judecătoarei Lockhart şi să obţină anularea acordului prenupţial. Cum Ian se afla în misiune, pe mare, nu vedea altă variantă.

Se urcă la volanul hârbului ei şi porni spre casă, sperând să tragă un pui de somn înainte de muncă, în mod normal s-ar fi apucat cu entuziasm

Cecilia nu putea să participe la cina din seara aceea,
pentru că era în tură la restaurant. Cathy îi cunoştea

programul şi totuşi o invitase, parcă pentru a-i demon-

stra că ţinea cu orice preţ s-o includă în grupul lor. Tre-
buia s-o sune să-i explice.

Cathy răspunse imediat.

-Cecilia, exclamă ea, părând foarte fericită s-o audă.

Spune-mi că vii.

- Nu pot.
- Dar o să fie mult mai trist fără
tine!

-Muncesc, şi e mult prea târziu ca să-mi găsesc o

înlocuitoare.

Era adevărat. Cathy oftă dezamăgită.

- Poate că ar trebui să venim toate să te vedem. Ştii
cum se zice, dacă nu vine Mahomed la munte... Fără
să termine fraza, râse ca şi cum ar fi făcut o

Ca şi când ar fi uitat de hotărârea pe care o luase, luă loc la birou şi se apucă să-şi facă tema de algebră. Când ridică privirea spre ceas îşi dădu seama că întârziase la muncă, aşa că se schimbă în grabă şi ţâşni pe uşă.

Ajunse la The Captain's Galley chiar în momentul schimbului de tură. Ca de obicei, îşi vârî capul în separeu ca să-şi salute tatăl.

- Cum o duci? o întrebă acesta când o văzu.
- Bine. Nu avea rost să-i explice că trecea printr-o depresie, căci tatăl ei oricum n-ar fi ştiut ce să-i răspundă.
- Mă bucur să aud asta.
- Da, sigur, mormăi ea în barbă.

După nici o oră, un curier sosi cu un buchet uriaş conţinând narcise galbene, preferatele ei, lalele roz şi alte flori de primăvară.

-O caut pe Cecilia Randall, spuse el uitându-se pe etichetă. Cum ea, şocată, nu reuşea să deschidă gura, tânărul insistă: E aici o doamnă Randall?

-Eu sunt Cecilia Randall, îngăimă ea în cele din urmă.

Curierul, după toate probabilităţile încă elev de liceu, îi puse în braţe aranjamentul floral şi plecă. Nu avea nevoie să desfacă celofanul şi să citească mesajul de pe cartonaş ca să ştie că era de la Ian. Acesta era exact tipul de gest subtil la care ar fi recurs el ca s-o facă să se simtă vinovată. Ei bine,

- Da. Azi ar trebui să fie prima noastră aniversare.

-Aha.

Lacrimile începură să i se scurgă pe obraji. Când le observă, tatăl ei o bătu uşor pe spate, apoi, fără o vorbă, se întoarse în bar.

Justine sorbea din vin şi se prefăcea că ascultă atent pălăvrăgeala lui Warren. Pierduse şirul de mult, dar, din fericire, nu trebuia să participe activ la conversaţie. Orice comentariu în afara laudelor şi remarcilor anodine era interzis. Rolul ei era acela de accesoriu social, o ştia prea bine. Asta n-o deranjase în trecut şi n-o deranja nici acum. îl înţelegea pe Warren, înţelegea termeni acordului lor.

- Mai vrei vin? o întrebă Warren înclinând sticla ca să-i toarne în pahar.

Sărbătoreau la un restaurant de cinci stele din Seattle faptul că Warren reuşise să încheie un nou contract de câteva milioane de dolari. Aveau parte de evenimente de genul acesta o dată la două sau trei luni.

- Deci, spuse el privind-o nerăbdător. Ce părere ai?
- Ce părere am?

Nu inteligenţa ei îl făcuse pe Warren s-o curteze, şi până atunci nu se arătase interesat de ceea ce gândea. Nu vorbeau niciodată despre slujba ei; dimpotrivă, el evita să lucreze cu banca la care era angajată.

în stare. Warren avea nevoie de ea şi, pe de altă parte, ea avea nevoie de el.

-Vorbeam despre noi doi, spuse Warren.

Conversaţia ajunsese la un punct stânjenitor, se gândi Justine.

-Vai, chiar crezi că e momentul acum? replică ea îmbufnându-se drăgălaş.

- Da. Seara asta sărbătorim.
- Sunt atât de mândră de tine!

încântat, se aplecă peste masă ca s-o ia de mână. In timp ce o dezmierda cu degetul mare, îi spuse privind-o în ochi:

- Ştii cât de mult ţin la tine.

O ştia, într-adevăr. Poate că avea alte defecte, dar nu era proastă.

- Mută-te la mine.
- Of, Warren!

De două sau trei ori pe an o presa să ia această decizie. Până acum reuşise să schimbe subiectul, susţinând că nu era momentul să facă acel pas. Să iasă împreună era un lucru; să trăiască alături de el zi de zi era cu totul altceva. Nu intenţionase niciodată să ducă relaţia lor atât de departe.

- înainte să răspunzi, aruncă o privire la asta

-îmi place să fiu liberă, îi aminti ea pe un ton suav, nevrând să-l jignească.

- Poţi fi liberă şi după aceea, scumpo.
- N-ar fi la fel.

-Ba da, ripostă el. Dacă insişti, poţi să ai camera ta. Sugerase asta ultima oară când adusese subiectul în discuţie. Justine nu fusese interesată, după cum nu era interesată nici acum. Warren nu se dădu însă bătut: E din cauza mamei tale, nu-i aşa?

-Nu.

Ştia că ar fi fost uşor să dea vina pe mama ei, judecătoare, o membră importantă a comunităţii. Justine era o femeie pe picioarele ei, şi ceea ce făcea cu propria viaţă nu trebuia să reflecte cumva cariera mamei.

- Mă refuzi?

Expresia lui de băieţel bosumflat fusese probabil simpatică în urmă cu douăzeci de ani, însă la vârsta asta era de-a dreptul ridicolă.

-îmi pare rău. Ştii că nu vreau în nici un caz să te rănesc.

-Bine. Cu un zâmbet larg, Warren deschise cutiuţa de catifea.

Justine icni. Era cel mai mare diamant solitar pe care-1 văzuse vreodată, de trei, poate chiar patru carate Incapabilă să vorbească, îşi duse mâna la gură.

-E o frumusete, nu? Când ea se multumi să

-Nu vreau.

- Păi, e valabil pentru amândoi. Cum Justine înghiţi în sec fără să comenteze, Warren se uită în jur, apoi coborî vocea: Dacă vrei să dormim în camere separate şi după nuntă, n-am nimic împotrivă.

-O, Warren!

- Gândeşte-te la asta. Ia inelul. Probează-1.

O făcu, pur şi simplu pentru că voia să vadă cum arăta un diamant de patru carate pe degetul ei. Un bărbat cu înclinaţii romantice ar fi profitat de ocazie ca să-i pună el însuşi inelul pe deget. Aşa ar fi procedat Seth, era sigură de asta, însă el nu şi-ar fi permis niciodată un diamant atât de mare.

Inelul îi alunecă pe deget de parcă ar fi fost conceput anume pentru ea. Era cea mai minunată bijuterie din câte văzuse în viaţa ei.

- Poartă-1 un timp, o îndemnă Warren. E asigurat.

Justine se uită lung la diamant, apoi, cu părere de

rău, îl scoase de pe deget.

- O să mă gândesc foarte serios la propunerea ta.
- Dacă reacţia părinţilor tăi e cea care te

- Nu sunt.
- Ai un motiv anume?

Justine închise ochii şi oftă. în definitiv, de ce să nu-i

spună: Cu cât afla mai repede, cu atât mai bine - pentru amândoi.

- Warren m-a cerut de soţie aseară.

-I-ai acceptat propunerea? o întrebă Seth după o

nouă clipă de tăcere.

- încă nu.
- Eşti tentată?

Nu era, dar minţindu-1 avea o şansă de a-1 îndepărta. -Nu ştiu.

- Când o să ştii?
- în curând.

Seth nu încercă să-i sugereze calea de urmat. în loc să-i spună că ar fi fost o nebunie să se mărite cu Warren, o întrebă cu prefăcută nonşalanţă:

- îl iubeşti?
- Nu m-arn hotărât nici în privinţa asta.

Ţinea mult la Warren, dar, în comparaţie cu focul

-Cum să nu. Mânia lui Seth se evaporase la fel de repede cum apăruse. Ei bine, îmi imaginez că ai de luat o hotărâre importantă.

-Aşa e.

- Sună-mă când ajungi la o concluzie.

Justine intui că urma să închidă. Nu voia ca discuţia lor să se termine, nu astfel. Pe de altă parte, nu avea încotro.

- O să te sun, şopti, deopotrivă nefericită şi furioasă.

-Dacă stau să mă gândesc, nu te obosi, spuse el pe

un ton din care răzbătea dispreţul. Ştim amândoi ce-o să faci.

Acestea fiind zise, întrerupse legătura, iar Justine rămase să se holbeze la receptorul din mână.

Razele soarelui se reflectau pe suprafaţa de un verde strălucitor al Puget Sound în timp ce feribotul se îndepărta de Bremerton şi înainta lin prin Rich Passage, efectuându-şi traversarea de o oră până la Seattle. Sprijinită de balustradă, cu părul negru zburlit de vânt, Olivia se întoarse zâmbitoare către Jack.

- E o după-amiază splendidă.
- Vezi că am comandat-o numai pentru azi, glumi el. Când Olivia îşi dădu ochii peste cap

- E luxuriant, intr-adevăr, cum ar şi trebui să fie după trei luni de burniţă şi ploaie, bombăni el.

- Ai şi tu nevoie să stai sub o lumină fericită?

Aceasta era întrebarea pe care obişnuia să le-o pună

copiilor ei. In zilele cu vreme urâtă, când se plângeau că nu puteau ieşi să se joace afară, Olivia îi invita să se aşeze lângă o lampă şi să citească. James o botezase „lumină fericită[11] deoarece mama lui nu-1 lăsa să se ridice de pe scaun până nu zâmbea.

- Lumină fericită?

Explicaţia ei îl amuză şi-l făcu să-i povestească la rândul lui diverse amintiri. Când se aşternu tăcerea, Olivia observă că era foarte tensionat. începu să se plimbe de colo, colo pe punte, bău trei cafele şi se foi neliniştit pe tot traseul dintre Kitsap Peninsula şi Elliot Bay.

Olivia îl recunoscu pe Eric din prima clipă. Era la fel de înalt ca tatăl lui, cu o constituţie atletică şi o fizionomie asemănătoare.

- Bună, Eric, spuse ea întinzându-i mâna.

-Ţi-o prezint pe Olivia Lockhart, zise Jack.

Spre mirarea ei, tatăl şi fiul nu se îmbrăţişară, nici nu-şi strânseră mâinile.

-Cum a fost drumul? se interesă Eric.

un ciocănel de lemn şi o bavetă. Când terminară de spart carapacea crabilor aburinzi şi se apucară să tăvălească bucăţile fragede prin unt topit, vorbeau deja ca nişte prieteni vechi şi râdeau în hohote.

La final, după ce se spălară temeinic pe mâini, Eric îi conduse la feribot. Atitudinea lui redevenise protocolară, iar conversaţia, care cursese atât de armonios în timpul mesei, părea să fi îngheţat dintr-odată.

- M-am simţit bine, anunţă tânărul.

Oare imaginaţia Oliviei îi juca feste, sau părea oarecum şocat de această constatare?

- Şi eu, zise Jack înfigându-şi şi mai adânc mâinile în buzunare.
- Ai vrea să ne revedem cândva? întrebă Eric după un moment de tăcere.
- Mi-ar plăcea foarte mult, declară Jack solemn.

-Şi mie. Eric se întoarse către Olivia cu un zâmbet fermecător. Mă bucur să te cunosc.

-Şi eu, Eric.

Maşinile începeau să coboare de pe feribot, aşa că era timpul să se îmbarce.

-Ţinem legătura, spuse Jack, îndrumând-o pe Olivia spre casa de bilete destinată pasagerilor fără vehicule.

Olivia înţelegea. între facultatea de drept şi toate celelalte activităţi pe care le avusese în primii ani din viaţa copiilor ei, nu le oferise atât de mult timp pe cât ar fi dorit. Ar fi vrut din tot sufletul să fie o mamă bună, însă nu ştiuse cum să se mai împartă.

- Sunt mândru să fiu tatăl lui.

Era probabil cel mai frumos compliment pe care i-1 putea face un tată fiului său. Din păcate, Eric nu-1 putea auzi.

- Vă vedeţi des? întrebă ea, vrând să-şi facă o idee mai clara despre relaţia lor.
- încercăm. Avem o mulţime de diferende pe care trebuie să le reconciliem, spuse Jack cu o strâmbătură.

Dezgustul lui faţă de jargonul psihologilor o făcu să zâmbească. îi spusese cu mai multe ocazii că prefera limbajul direct, fără înfloriturile inutile.

- Dar faceţi eforturi amândoi,

-Da. Vrând să schimbe subiectul, Jack o întrebă: Ai vreo veste de la Justine?

Olivia îşi înăbuşi un geamăt. în acel moment, Justine era principala ei sursă de preocupare. Deşi nu-i spusese nimic, prin oraş apăruseră zvonuri despre ea şi Seth Gunderson. Olivia se bucurase, căci Seth era exact genul de bărbat care i s-ar fi potrivit încăpăţânatei sale fiice.

- Ce pot să fac? O să strâng din dinţi şi o să merg mai departe, dar o să-mi vină teribil de greu să-l numesc pe Warren ginere, mai ales că avem aproape aceeaşi vârstă.

-Seth Gunderson e la curent cu această... propunere? Acesta era marele mister, se gândi Olivia.

- Nu ştiu.
- Eşti îngrijorată?
- Cum aş putea să nu fiu? replică ea posomorâtă. -Toate o să se rezolve, o să vezi, spuse Jack luând-o

pe după umeri.

Olivia încercă să-şi umple mintea cu gânduri pozitive. Totuşi, nu era limpede dacă Jack se referea la situaţia ei sau a lui.

capitolul 12

Charlotte era ferm convinsă că Tom Harding avusese un motiv anume ca să-i încredinţeze bunurile lui cele mai preţioase. Trebuia să găsească un moştenitor sau, în caz că nu reuşea, să se asigure că obiectele respective erau expuse într-un muzeu. îşi lua misiunea în serios - atât de serios, încât ar fi fost dispusă să încalce şi legea.

Timp de câteva zile întoarse problema pe toate părţile. întrucât Tom fusese în grija statului, teama ei cea mai mare era că şaua, pistoalele, afişul şi scenariile de televiziune aveau să fie confiscate şi vândute la licitaţie pentru a se recupera costurile spitalizării lui. Conform legislaţiei din statul

ce făcuse, aşa că într-o zi de luni, la amiază, hotărî s-o viziteze la serviciu. Era de neconceput ca Olivia să ceară arestarea propriei mame.

Când îşi vârî capul pe uşă, primul lucru pe care-1 remarcă fu mirosul plăcut de cărţi vechi şi esenţă ue lămâie. Olivia ridică privirea şi se încruntă.

- Bună, mamă.
- Ai un minut? Cum Olivia, preocupată de dosarele din faţa ei, avu nevoie de câteva clipe ca să se concentreze asupra lui Charlotte, aceasta adăugă: Dacă vrei să revin altă dată, îţi spun doar că m-am întors la depozitul lui Tom şi am luat nişte lucruri de acolo. Nu mai puteam amâna, Janet îmi tot cerea cheia.

-Mamă! strigă Olivia, acoperindu-şi urechile cu palmele. Nu pot să aud aşa ceva!

- Le-am luat ca să fie în siguranţă. Ştim amândouă ce se va întâmpla odată ce serviciile sociale descoperă că Tom avea un patrimoniu. Pur şi simplu nu puteam îngădui asta.

Olivia se ridică în picioare, o privi stăruitor cateva momente, apoi se aşeză oftând.

- Mda... S-ar putea susţine, fără mari şanse de succes, că obiectele respective nu aveau nici o valoare înainte

- Of, mamă, e o responsabilitate imensă.

De parcă Charlotte ar fi avut nevoie să-i amintească asta.

- Simt că am datoria s-o fac. îndreptându-se de spate, hotărî că era momentul să mărturisească până la capăt. Trebuie să ştii că l-am angajat pe Roy McAfee să-i caute pe moştenitorii lui Tom, în măsura în care aceştia există.
- Poftim? Când îşi reveni din şoc, Olivia expiră zgomotos. Ce ţi-a spus Roy?

-De fapt, încă n-am vorbit cu el, recunoscu Char- lotte încleştându-şi degetele pe mânerul poşetei pe care o ţinea pe genunchi. Dar am sunat să fac programare şi i-am explicat lui Corrie de ce am nevoie de ajutorul lui. O să mă primească azi după-masă.

- Mamă, te rog, nu mai spune nimănui altcuiva ce-ai făcut.
- A, stai liniştită, n-o să menţionez nici că ai fost cu mine prima dată.
- Ţi-aş fi recunoscătoare, oftă Olivia.

-Vrei să te ţin la curent cu ceea ce aflu de la Roy? Avea totuşi impresia că fiica ei nu voia să fie informată. La cum îi funcţiona mintea, jonglând mereu cu diverse chichiţe legale, era mai bine aşa. Oricum, spuse Char- lotte ridicându-se în picioare. Iţi zic atunci când Roy are noutăţi.

- Sigur, mersi, răspunse Olivia cu vizibilă uşurare.

Acum să se lămurească ce avea de făcut

Corrie vorbea la telefon. Când termină, îşi ceru scuze şi spuse:

- Roy se întoarce abia peste vreo douăzeci de minute.

-A, nu e nici o problemă. Am venit prea devreme,

zise Charlotte. Olivia avea s-o protejeze de braţul lung al legii - sau cel puţin aşa spera -, dar în privinţa lui Roy nu avea aceleaşi certitudini. Pe de altă parte, trebuia să ia o decizie, chiar dacă ideea de a merge la închisoare o făcea să tremure. Of, la naiba! mormăi ea.

- Poftim? exclamă uimită Corrie.
- Nimic, spuse Charlotte cu un oftat.

Roy, care ajunse cu cinci minute înainte de ora stabilită pentru întrevedere, o găsi în culmea agitaţiei. Corrie încercase s-o tragă de limbă, însă Charlotte îi sugerase delicat că prefera să discute doar cu soţul ei.

Acum îşi puse andrelele şi ghemul în geantă şi se îndreptă spre biroul detectivului.

Roy stătea la o masă de lucru masivă, din stejar, plină cu dosare în dezordine care abia lăsau loc computerului exilat într-o margine. Şi pe jos erau mormane de dosare, observă Charlotte. Nu crezuse că un detectiv particular avea atât de mult de lucru, mai ales intr-un orăşel liniştit precum Cedar Cove.

-Nicidecum. Charlotte radia de mândrie pentru că putea oferi această informaţie în exclusivitate. Eram prieteni buni.

-Tu şi Tom Houston? Roy părea impresionat.

- Păi... Cu un oftat răsunător, Charlotte îi explică: Pe atunci nu ştiam că era Tom Houston. Se prezenta ca Tom Harding.

Ii descrise împrejurările în care se cunoscuseră şi tot ce se întâmplase de la moartea bărbatului, inclusiv expediţia ei la depozit.

- Acum toate suvenirele sunt la tine acasă?
- Da. Nu menţionase numele Oliviei,^ dar putea să vadă că Roy avea destule întrebări de pus. îmi dau seama că fapta mea e la limita nesupunerii civice, începu ea.
- Nu mi se pare.

Charlotte nu reuşea să-şi amintească toţi acei termeni juridici sofisticaţi.

- Dar... Se opri, gândindu-se că dacă detectivul nu părea îngrijorat de caracterul ilegal al faptelor ei, nu avea nici un motiv să se agite.
- Ce-ai vrea să fac eu? se interesă Roy.

Charlotte îşi imaginase că era evident.

-Trebuie să aflu dacă Tom are moştenitori în viaţă. Ai putea să faci asta pentru mine?

- Sigur că da, spuse el fără nici o ezitare.

Nu-i venise uşor să păstreze secretul, dar Charlotte se temea că, odată ce povestea devenea publică, o mulţime de rude de mult pierdute aveau să-şi facă apariţia, dornice să revendice moştenirea.

- Cât o să dureze? întrebă ea. Acum că-1 angajase oficial pe Roy, voia să aibă rezultate cât mai repede.

-Nu-ţi pot promite un termen clar. Hai să fixăm o întâlnire de azi în două săptămâni, o să-ţi dau atunci un raport despre mersul investigaţiei.

-Nu poţi să cauţi pur şi simplu în computer? insistă ea, arătând cu mâna spre monitor.

- De acolo o să şi încep.

în vara precedentă, Charlotte urmase un curs de iniţiere în informatică. Folosise computerul Oliviei ca să-şi scrie articolele pentru Jack, dar cel mai mult îi plăcea să joace solitaire, deşi drăcia n-o lăsa să trişeze. Care mai era distracţia?

Plănuia să-şi cumpere un computer nou în curând, cu banii câştigaţi pentru contribuţiile ei la Pagina *seniorilor.* Avea tot felul de idei pentru articolele viitoare; odată ce rezolva problema asta putea să scrie chiar şi despre faptul că-1 cunoscuse pe Tom...

- Peste două săptămâni, deci? o întrebă Roy.
- Sigur, abia aştept.

a cărei fetiţă se născuse în aceeaşi lună cu Allison. îi venise teribil de greu să le vadă pe cele două, mamă şi fiică, aşa că îşi căutase o scuză să plece, însă Cathy o convinsese să rămână. Până la urmă îi fusese recunoscătoare, pentru că se simţise foarte bine.

Cathy se duse la baie să-şi spele părul în timp ce Cecilia citea instrucţiunile de pe cutie.

-Ai adus o croşetă? întrebă ea când Cathy reapăru cu un prosop înfăşurat în jurul capului.

- Nu. Avem nevoie de aşa ceva?

Cecilia nu era sigură că micul cârlig de plastic din pachet avea să le fie de folos.

- Lasă, ne descurcăm cu ăsta.
- Vrei să dau o fugă la supermarket? Aş putea să iau încă un set ca să te vopsesc şi pe tine.
- Nu de data asta, zise Cecilia. Hai mai bine să vedem. Trebuie să separ şuviţe de păr pe_ care să le trec prin găurile din casca asta de plastic... încruntată, studie accesoriile pe care le scosese din cutie.

-Ai mai aflat ceva despre Ian?

Cecilia scutură din cap. Trecuseră trei săptămâni de la aniversarea lor şi nu-i mulţumise pentru flori, nici măcar nu-i confirmase că le primise. Nu-1 contactase deloc. Nici Ian nu-i scrisese. După toate aparenţele, mesajul ei fusese recepţionat şi înţeles.

-Andrew spune că sunt miliarde de stele acolo, sus, continuă Cathy. La început a fost dezamăgit, pentru că norii îi împiedicau vederea, dar Ian i-a spus că stratul de nori de care se plângea era de fapt Calea Lactee.

-Uau!

- Andrew zice că n-a mai văzut niciodată aşa ceva.

Cecilia se uită la prietena ei şi descoperi surprinsă că

avea lacrimi în ochi.

- Ţi-e dor de el, nu-i aşa?

Cathy îşi muşcă buza şi încuviinţă din cap.

- Cecilia, şopti ea luându-i mâna şi strângând-o tare. Sunt însărcinată iar.

Ultimul cuvânt o bulversă pe Cecilia. Andrew şi Ca- thy nu aveau copii.

-Am suferit avorturi spontane la primele două sarcini, îi spuse Cathy cu o emoţie infinită în glas. Nu... nu ştiu dacă mai pot trece prin chinul ăsta a treia oară.

Cecilia se uită spre dormitor, unde trona singura ei fotografie cu Allison, pe care o preţuia ca pe lumina ochilor. Era o poză oribilă, făcută la scurt timp după naşterea fetiţei. Allison fusese

distruşi. Nu-mi pot imagina ce-o să se întâmple dacă nu reuşesc s-o duc la capăt nici de data asta...

- Ce spun doctorii?
- Că totul pare normal, dar acelaşi lucru ni l-au spus şi la sarcinile precedente.

-Avorturile spontane au avut o cauză medicală anume?

- Nu, de asta e şi atât de supărător. N-au găsit nimic în neregulă.
- Of, Cathy... Cecilia nu ştia ce să-i spună ca s-o aline.

-Nimeni nu-şi poate da seama. Se pare că nu pot

să duc o sarcină mai mult de trei luni. Muşcându-şi buza inferioară şi cuprinzându-şi trunchiul cu braţele, de parcă i s-ar fi făcut brusc frig, Cathy adăugă: Am ajuns la nouă săptămâni şi sunt îngrozitor de speriată. Ştiu că pare o nebunie, dar, când am aflat, m-am gândit să avortez.

Cecilia nu spuse nimic. Cathy avea nevoie să i se des- tâinuie, şi nu era momentul s-o critice ori să se certe cu ea.

- Mă tot gândesc că aş prefera să pierd bebeluşul devreme decât să-mi fac speranţe deşarte. Acum îmi dau seama cât de absurd e să vezi lucrurile astfel. Trăgând aer în piept, Cathy continuă: Nimeni nu ştie că sunt gravidă, nici măcar părinţii mei. Nu vreau să spun nimic înainte

în primele luni de sarcină plânsese din te miri ce. O reclamă sentimentală o putea transforma intr-un izvor de lacrimi, iar accesele durau uneori ore întregi.

- Şi ţie ţi-e teamă să faci încă un copil? o întrebă Ca- thy atingându-i braţul.

Simplul gând o făcu să încremenească de spaimă.

-Nu... n-o să-l fac. Ian ştie ce părere am despre o nouă sarcină.

Tăcu înainte de a-i mărturisi că acesta era unul dintre motivele pentru care voia să ducă la capăt procedurile de divorţ.

- Ai răbdare, o sfătui Cathy îmbrăţişând-o. Dumnezeule, exclamă ea cu un râs forţat. Părul mi s-a uscat deja!
- Sunt gata să te torturez, o informă Cecilia arătân- du-i cârligul de plastic.
- Nu uita că o să-ţi vină şi ţie rândul.

După-amiaza trecu într-o vâltoare de chicoteli, taclale şi popcorn. Când prietena ei plecă, Cecilia se simţea obosită, dar fericită. Şuviţele blonde ieşiseră foarte bine, dar, mai important, prietenia lor devenise mai puternică şi mai profundă datorită secretului pe care i-1 împărtăşise Cathy. înţelegea de ce o făcuse. Cathy ştia că, dintre toate femeiîe din grupul lor, Cecilia era singura care cunoscuse trauma şi vinovăţia ce urmau după pierderea unui copil. Nu conta că, în cazul ei, sarcina avusese doar câteva luni. Bebelusul

Cu toate astea, nu reuşesc să mi te scot din minte. Sper că putem rămâne măcar prieteni.

Mi-am petrecut ziua cu *Çat/vy* Lackey. Nu-i spune lui Andrew, dar soţia lui e parţial blondă acum, datorită mie. La un moment dat, Cathy a pomenit că *John F. Reynolds o să* acostează în portul Sydney săptămâna asta. Spuneai că-ţi doreşti să vezi Crucea Sudului. E atât de incredibilă pe cât sperai? îmi închipui că da.

Aveam de gând să mă las de şcoală. Sincer, nu văd de ce aş mai continua. Într-un ritm de două cursuri pe trimestru, o să-mi ia o sută de ani ca să obţin o diplomă. Mi-am dat seama însă că nu diploma contează. îmi place la şcoală şi, aşa *cum* zice domnul Cava- naugh, timpul petrecut învăţând nu e niciodată irosit. Chiar îmi place de domnul Cavanaugh. Aşa mi-aş fi dorit să fie şi tatăl meu, deşi, trebuie *să recunosc,* Bobby se străduieşte. Zău. Când am primit florile pentru aniversarea noastră şi am început să plâng, m-a bătut pe spate... după care a plecat. Of, asta e. Dar după aceea mi-a mărturisit că *în* fiecare an, la aniversarea divorţului lui, se îmbată. Cred că aşa voia să-mi aline suferinţa. Într-un fel ciudat, să ştii că a reuşit.

Nu sunt sigură că o să pun scrisoarea *asta* la poştă. De fapt, voiam să-ţi mulţumesc pentru flori şi să-ţi spun la rândul meu La mulţi ani.

încerce. Chiar dacă ar fi reuşit să-l găsească pe Dan, ce ar fi putut să-i spună? Nu se punea problema să-l implore să se întoarcă acasă.

Chelneriţa le aduse meniurile. Grace alese salata bucătarului şi o cafea, iar Kelly comandă un sandviş cu pui şi un pahar cu lapte.

- De ce ar face tata aşa ceva? întrebă Kelly, aşa cum o mai făcuse de o sută de ori.

Dacă Grace ar fi cunoscut răspunsul, ar fi putut să alunge vocile care-i răsunau în minte. Pe lângă propriile emoţii, trebuia să le ia în seamă pe acelea ale copiilor ei. Maryellen reacţionase cu indignare şi mânie, însă Kelly era mai curând îndurerată. Fiind cea mai tânără membră a familiei, fusese întotdeauna mai apropiată de tatăl ei. Chiar şi în copilărie, se ţinea după Dan peste tot; în adolescenţă se certa mereu cu Grace, însă, chiar şi în perioadele de revoltă acută, evitase orice conflict major cu tatăl ei.

Grace aşteptă până terminară amândouă de mâncat ca să deschidă discuţia.

- S-au împlinit şase săptămâni de la plecarea tatălui tău.

-Ştiu, zise Kelly pe un ton exasperat. Sunt atât de îngrijorată!

- Şi eu. Deşi o îngrijora mai mult ceea ce avea să facă în momentul în care îl găsea. Vreau să ştii că am vorbit cu un avocat.

- Motive legale, repetă Kelly încruntată.

Grace îi povesti că trebuise să anuleze toate cărţile de credit şi că era răspunzătoare pentru jumătate din toate datoriile pe care le contracta el. Nu menţionă şi faptul că Dan folosise cârdul VISA ca să cumpere un inel pentru altă femeie. De câte ori se gândea că soţul ei putuse să facă aşa ceva ştiind foarte bine că ea avea să afle obiectul plăţii, izbucnea în plâns.

- Tot mai crezi că tata are o iubită, nu-i aşa?

Grace detectă provocarea din glasul fiicei sale. Voia să-şi menajeze copiii, să le ascundă adevărul, dar toată şarada ajunsese s-o obosească. Dan nu făcuse nimic ca s-o menajeze pe ea, ci o expusese ridicolului şi speculaţiilor.

- Nu poţi să crezi sincer că ar face asta, insistă Kelly.
- Ba exact asta cred, replică dur Grace. Toate indiciile duc spre o singură concluzie: are o relaţie.

Kelly scutură din cap atât de tare, încât un cercel îi sări pe masă.

- Nu tata.
- Sper din tot sufletul să nu fie adevărat, spuse Grace în timp ce fiica ei îşi punea cercelul în ureche. Crezi că îmi face plăcere să te informez despre divorţ? Am fost căsătoriţi treizeci şi cinci de ani, nu e o decizie pe care s-o iau uşor.
- Mai aşteaptă, o imploră Kelly.
- Ce să aştept?

Dan, ea i-ar fi găsit o scuză. Bebeluşul nu are nici o legă- tură cu divorţul, rosti Grace ferm. Nici una.

-Mai lasă-i puţin timp, o imploră Kelly cu lacrimi în ochii săi mari şi albaştri. Au trecut doar şase săptămâni.

Şase săptămâni infernale. Cele mai lungi şase săptămâni din viaţa lui Grace. Fiica ei nu părea să înţeleagă suferinţa pe care i-o provocase dispariţia lui Dan. îi venea greu să ţină capul sus în public. îi venea greu să-i întâmpine pe clienţii bibliotecii cu un zâmbet când avea sentimentul că viaţa îi fusese sfâşiată în două. Le observa privirile pline de compătimire, le auzea şoaptele şi ştia că vorbeau despre ea.

- Bebeluşul merită să crească într-o familie unită, zise Kelly cu încăpăţânare.

Grace se întrebă dacă avea rost să sublinieze că nu ea destrămase familia. Dan fusese cel care o părăsise, nu invers.

Apoi, ca şi cum ar fi aşteptat acel moment ca să-i dea lovitura finală, Kelly scoase din poşetă o hârtie lucioasă.

- Ce e asta?
- O poză cu nepotul tău.

Inima lui Grace începu să bată mai repede.

- Ai fost la ecografie?

capitolul 13

Olivia Lockhart ieşi din Boeingul 767 şi înaintă pe pasarela mobilă. Se întorcea de la San Diego, unde petrecuse o săptămână cu fiul ei, soţia acestuia şi bebeluşul lor. Isabella Dolores Lockhart se născuse în dimineaţa zilei de 18 mai. A doua zi, nerăbdătoare, Olivia se îmbarcase în primul zbor spre California. îi fusese de ajuns o săptămână ca să se îndrăgostească nebuneşte de primul ei nepot.

Pe când îşi lua bagajul se uită în jur, întrebându-se dacă Justine întârzia. Fiica se oferise s-o ia de la aeroportul Seattle-Tacoma, şi în mod obişnuit era punctuală. Cu valiza în mână, neştiind ce să facă, Olivia se îndreptă spre cabinele telefonice.

- Cauţi pe cineva cunoscut? o întrebă un bărbat din spate.

Olivia cunoştea vocea fostului ei soţ la fel de bine cum o cunoştea pe a ei.

- Stan! Ce faci aici?
- Am venit să te iau, ce altceva?
- Dar Justine...
- Am rugat-o să mă lase pe mine să fac onorurile.

Olivia nu-şi putu ascunde surprinderea, căci se vedea rareori cu Stan. La cincizeci şi şase de ani, era încă vioi şi chipeş, remarcă ea. Zâmbi când el o sărută pe obraz şi îi luă valiza. Jurase să-l iubească pe bărbatul acela toată viaţa - şi, în

- Nu-mi spune că te transformi într-una din bunicuţele alea care au un morman de poze în geantă.

- Ba da. Am aşteptat asta prea mult timp, zise ea, gân- dindu-se că majoritatea prietenilor lor comuni aveau deja mai mulţi nepoţi.

In timp ce se îndreptau spre parcarea pe termen scurt de la nivelul inferior al aeroportului, Olivia îi povesti cu însufleţire despre bebeluş. Trecură prin faţa unui şir de vehicule până când Stan se opri în faţa unei decapotabile roşii.

Olivia tresări. Stan într-un BMW? Şi nu de orice fel, ci decapotabil? Numai fostul ei soţ ar fi putut să-şi cumpere o decapotabilă într-un oraş în care ploua non-stop trei luni pe an!

- Când ţi-ai luat-o? se interesă ea, fără a se obosi să-şi ascundă amuzamentul.
- îţi place?_
- O ador! Ii cobori capota, nu-i aşa?
- Dacă asta vrei...

Zâmbitor, se aşeză la volan, porni motorul şi făcu un adevărat spectacol din coborârea capotei. Când termină, amândoi râdeau în hohote.

- Asta îmi aminteşte de rabla aia decapotabilă pe care o aveai în facultate, chicoti Olivia. Ţii minte când capota s-a blocat la jumătatea drumului?

Sporovăiră veseli pe tot drumul. La un semafor, Olivia îi arătă primele poze ale nepoatei lor.

- S-a născut pe 18 mai, remarcă Stan. Nu ziua

Saint Helens începuse să erupă, azvârlind jeturi de gaz fierbinte, cenuşă şi pietre până la o altitudine de douăzeci de kilometri. Cenuşa care cădea din cer le transformase călătoria spre Cedar Cove într-un coşmar. Vreme de câteva ore fuseseră blocaţi pe autostradă cu trei puşti plângăcioşi şi speriaţi pe bancheta din spate. Olivia, la rândul ei, fusese îngrozită.

-Ţii minte data de 18 mai 1980, nu-i aşa? o întrebă Stan.

în replică, Olivia se cutremură. Niciodată nu mai fusese atât de fericită să ajungă acasă. Totuşi, timpul reuşise să le şteargă aspectele terifiante ale călătoriei din memorie. Acum, ori de câte ori aduceau vorba despre acele momente, exagerau dramatic şi râdeau în hohote.

- Este o frumuseţe, murmură Stan uitându-se la fotografii.

-James e fericit, iar Selina e exact soţia de care avea nevoie.

James, fiul cel mai mic, fusese foarte răsfăţat, mai ales după moartea fratelui său. Stan era îngrijorat în privinţa lui, Olivia o ştia, însă acum era adult şi îşi croia singur propria viaţă. Adeseori nu era de acord cu alegerile lui, ca atunci când se înrolase în armată fără să le spună o vorbă. Acum însă era căsătorit şi tată al unei fetiţe adorabile. Şi aceste decizii le luase fără să-şi consulte părinţii.

spaniolă învăţase fiul ei de când o cunoscuse pe Selina. îşi dădea seama că nu fusese atras doar de tânăra care avea să-i devină soţie, ci şi de familia acesteia. James avusese doar zece ani atunci când părinţii lui divorţaseră şi, cu toate că Olivia şi Stan se străduiseră să creeze o atmosferă amiabilă, fiul lor suferise enorm. Orice copil suferea, Olivia putea să vadă consecinţele divorţului în fiecare zi la tribunal.

- Ce mai face Justine? o întrebă Stan, schimbând pe neaşteptate subiectul.
- De ce? Ce ţi-a spus când aţi vorbit?

-Nu mare lucru, spuse el încruntat. Tot se vede cu tipul ăla, Saget?

- A cerut-o în căsătorie.

Toată lumea din oraş aflase de inelul cu diamant cumpărat de Warren. Totuşi, Justine nu pomenise nimic despre propunerea acestuia.

Stan înjură în timp ce schimba banda de mers.

- O să accepte?
- Nu mi se confesează pe tema lui Warren Saget, zise Olivia ridicând din umeri.

-Stai de vorbă cu ea, îi ceru Stan vehement. Eşti mama ei, o să te asculte mai mult decât mă ascultă pe mine. O să fie un dezastru dacă se mărită cu Saget.

- Dar, dar nu e usor s-o conving si pe ea de

-O să discut cu Justine, promise ea. Din nefericire, nu avem o comunicare prea bună. Dar am educat-o astfel încât să gândească înainte de a lua o decizie şi trebuie să avem încredere că va da dovadă de înţelepciune.

- E mai greu decât pare.

Olivia nu avea nevoie să-i spună el asta.

Când intrară pe autostradă soarele ieşi din nori, însă vântul şi zgomotul traficului le îngreunau conversaţia. Drumul de o oră prin Tacoma şi peste Narrows Bridge trecu repede, mai ales că Stan puse un CD cu rock-and-roll din anii ’60. Olivia se lăsă legănată de amintirile fericite ale tinereţii, aşa că fu aproape dezamăgită în momentul în care ajunseră pe Ligbthouse Road.

-O! exclamă ea când văzu hârbul lui Jack parcat în faţa casei, lângă maşina lui Justine.

- Cineva cunoscut?

-Jack Griffin, redactorul-şef de la The *Chronicle.*

-Nu e tipul cu care aveai întâlnire în seara când te-am sunat? o întrebă el privind-o pieziş. E prietenul tău?

-A, nu. Jack e un prieten, atâta tot.

-Asta a zis şi Justine când am întrebat-o prima oară despre Saget, mormăi Stan. Iar acum face presiuni asupra ei să se logodească.

-Mă bucur tare mult că m-am întors, zise ea, lăsân- du-i pe Stan şi Jack să hotărască singuri dacă o urmau în casă.

- Mor de nerăbdare să aflu totul despre bebeluş. Nu te superi că l-am trimis pe tata să te ia, nu?
- Câtuşi de puţin.

Dimpotrivă, îşi zise Olivia, îi plăcuse chiar prea mult.

Charlotte Jefferson abia aştepta ca fiica ei să se întoarcă din California, căci avea o sumedenie de lucruri să-i povestească. Deşi ştia că Olivia avea să fie epuizată după călătorie, nu mai putea amâna nici un minut să-i dea veştile.

Ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat când sosi pe Lighthouse Roade fusese să găsească o casă plină. Fireşte, recunoscu SUV-ul lui Justine, iar Fordul Taurus semăna cu cel pe care-1 conducea Jack Griffin, însă BMW-ul roşu o nedumeri total.

Olivia deschise uşa cu o mină îngrijorată, dar se rela- xă vizibil când o zări. După o scurtă îmbrăţişare, o conduse înăuntru. Pe masă se afla o cutie de pizza, alături de o sticlă de vin.

- Mi-aţi lăsat şi mie ceva? glumi Charlotte.

-Adu-i bunicii tale un pahar, îi ceru Olivia lui Justine.

- Stan! Charlotte era încântată să-si vadă fostul

Charlotte înţelese abia atunci că Stan o luase pe Olivia de la aeroport. Şi mai înţelese ceva: cei doi bărbaţi nu se simpatizau deloc. Ce interesant!

- Şi eu trebuie să plec, anunţă Justine. îşi sărută bunica şi îi dădu paharul de vin, apoi dispăru pe uşă.

Jack nu dădea semne că s-ar fi grăbit să plece. Cum voia să discute cu fiica ei între patru ochi, Charlotte se pregăti pentru o vizită mai lungă decât intenţionase.

- Povesteşte-mi despre bebeluş, o îndemnă pe Olivia. Lui James şi Selinei le-a plăcut păturica pe care am tricotat-o? Sper că ai adus o mulţime de poze.

- Sigur că da. Vai, mamă, e un copilaş superb!

-Ne vedem miercuri? zise Jack cu un aer dezamăgit.

Olivia ezită o clipă, apoi încuviinţă. După toate aparenţele tocmai acceptase o întâlnire amoroasă, lucru care o bucură enorm pe Charlotte. Nu voia ca fiica ei să îmbătrânească singură, iar Jack Griffin i se părea un tip de ispravă.

-Ar trebui s-o întind şi eu, spuse Jack fără mare entuziasm, de parcă spera că Olivia avea să-l roage să rămână.

Cum ea n-o făcu, Jack îi aruncă lui Charlotte o privire prin care îi sugera că voia să rămână între patru ochi cu Olivia, însă doamna în vârstă nu se

Potrivit informaţiilor obţinute de Roy, Cliff fusese inginer la Boeing şi optase pentru o pensionare anticipată. Se mutase pe peninsula Kitsap cu cinci ani în urmă.

- Bănuiam eu că Tom are rude în zonă, spuse Char- lotte_radiind de mândrie.
- Intr-adevăr.

-N-am vrut să par băgăcioasă, aşa că i-am scris lui Cliff să-l întreb dacă vrea să stăm de vorbă.

Expediase scrisoarea chiar în ziua în care aflase veştile, dar, spre dezamăgirea ei, nu primise răspuns.

- E grozav, mamă.
- Sunt de aceeaşi părere.

Charlotte îşi termină vinul, după care, înţelegând că fiica ei era prea obosită, hotărî că era momentul să plece. Aruncă o privire la pozele bebeluşului şi îşi strânse lucrurile. Olivia protestă de formă, însă o conduse rapid spre uşă.

-Mă bucur că ai avut o călătorie plăcută, iar ce mi-ai povestit despre James m-a făcut fericită.

- Mersi, mamă. Olivia o îmbrăţişă. Ai fost la fel de entuziasmată atunci când ai devenit prima oară bunică?

Nu trecuse atât de mult timp încât Charlotte să fi uitat.

- Harding, mormăi o voce aspră.

-Jefferson, repetă ea în acelaşi stil. Charlotte Jeffer- son. Neprimind nici o reacţie, continuă: Vă sunt ca să văd dacă mi-aţi primit scrisoarea.

Ştia că, după toate probabilităţile, o primise, dar părea cea mai uşoară modalitate ca să intre în subiect.

- Am primit-o.

Charlotte tăcu o clipă, dorindu-şi să-şi fi făcut un plan de discuţie.

- Am picat într-un moment prost?
- E un moment la fel de bun ca oricare altul. Ca să fie clar, nu mă interesează nimic ce are legătură cu bunicul meu.

Charlotte se încruntă a dezaprobare.

- Sunt sigură că o să vă răzgândiţi atunci când o să vedeţi ceea ce am.
- Doamnă Jefferson, îmi dau seama că sunteţi bine intenţionată, dar...

-Ştiaţi că bunicul dumneavoastră a decedat recent chiar aici, la Cedar Cove?

- Spuneaţi asta în scrisoare.
- Domnule Harding, m-am expus unor riscuri considerabile ca să vă găsesc.

-Nu sunt nerecunoscător, dar...

Charlotte bănui că în continuare o lua peste picior, dar hotărî să-i dea un răspuns direct.

- M-am gândit, dar nu mă mai ţin genunchii ca să urc şi să cobor tot timpul scările de la pivniţă.

-Eu vă sugerez să restituiţi toate obiectele statului. Lăsaţi autorităţile să le vândă şi să recupereze cheltuieli' le pe care le-au făcut cu bunicul meu.

-Nu puteţi spune asta! ţipă ea indignată. Stimate domn, e vorba de bunicul dumneavoastră!

- Mi-a fost bunic în aceeaşi măsură în care i-a fost tată tatălui meu. Cu alte cuvinte, deloc. Tata l-a văzut de trei ori în toată viaţa lui. Eu n-am avut niciodată plăcerea, nu că mi-aş fi dorit neapărat.
- Tocmai de aceea ar trebui să aflaţi despre el cât mai multe lucruri, insistă Charlotte.
- Sincer, nu-mi pasă. Şi ce dacă era un actor de filme şi emisiuni de televiziune cu cowboy din anii patruzeci şi cincizeci? Cowboy-ul Cântător, pufni el plin de dispreţ. Ei bine, draga mea doamnă Jefferson, nu dau doi bani pe asta.
- Sângele lui curge prin venele dumneavoastră!

-Aş prefera să nu curgă. După cum ziceam, n-a existat ca tată şi bunic pentru noi, şi mă îndoiesc că i-a păsat de mine câtuşi de puţin.

-Mă văd obligată să vă contrazic. In mod normal, Charlotte nu era atât de certăreaţă, dar refuza să-l lase pe acest - pe acest tânăr prost

pe care le-am luat din depozit. Aţi putea găsi ceva ce să vreţi să păstraţi.

- Cum ar fi gamela Cowboy-ului Cântător? Nu, mersi.
- Mă refeream la şaua lui şi la pistolul cu şase focuri.
- Aveţi o şa?
- Da. Charlotte presupunea că era singurul lucru care l-ar fi putut interesa pe nepotul lui Tom.
- înţeleg că furtul unei arme e delict federal.

-încercaţi să mă speriaţi? se zbârli ea, făcându-1 să

râdă.

- Bine, spuse Cliff în cele din urmă, de parcă i-ar fi făcut o concesie majoră. O să arunc o privire la toate prostiile alea.

-Vă asigur că nu sunt nişte prostii. Avea în minte câteva muzee care s-ar fi bătut pentru şansa de a expune câteva dintre obiectele pe care le ţinea ea sub pat.

- E o chestiune de interpretare.

-Veniţi dumneavoastră la Cedar Cove sau vreţi să i vin eu?

- De obicei nu invit spărgătorii să mă viziteze acasă.

Charlotte nu era deloc amuzată

Comunitatea din centru semăna mai curând cu o fa- milie, se gândea Grace adesea. Patronii firmelor se ajutau reciproc şi încurajau populaţia să cumpere pe plan local. Intr-o perioadă în care marile conglomerate se mutau în orăşelele de provincie şi distrugeau firmele independente, cele din Cedar Cove prosperau. La acest fenomen contribuiseră şi biblioteca, portul de agrement şi clădirea nou-nouţă a primăriei, care se înălţa pe un deal abrupt ca un înger protector. Clopotele băteau la fiecare oră; unii localnici le apreciau, în timp ce alţii condamnau zgomotul.

în condiţiile în care Dan lipsea de aproape două luni, Grace era mai recunoscătoare ca oricând că avea această slujbă. Dincolo de motivele financiare, activitatea continuă şi intensă o ajuta să-şi alunge gândurile negre - cel puţin timp de opt ore pe zi.

- Bună ziua, doamnă Sherman.

Jazmine Jones, o fetiţă de cinci ani cu o isteţime precoce şi doi incisivi lipsă, se ridică pe vârfuri şi îşi puse mâinile pe blatul ghişeului.

- Pun pariu că ai venit pentru ora de lectură a poveştilor.
- Da. Citiţi dumneavoastră azi sau doamna Bailey?
- Doamna Bailey.
- E bine, dar... Apoi, ca şi cum n-ar vrut s-o ofenseze pe Loretta Bailey, micuţa Jazmine se uită peste umăr şi şopti: Dumneavoastră citiţi mai frumos.

-Ce e? o întrebă Grace, care ieşise deja de după tejghea.

- E aici.

-Aici? „E incredibil![1]* se gândi ea. Unde?

- In port.

Grace se năpusti spre uşă, cu Maryellen împleticin- du-se pe urmele ei.

- L-ai văzut?
- Nu. John Malcom l-a văzut.

în timp ce gonea spre ţărm, Grace încercă să-şi aducă aminte cine era John Malcom. în cele din urmă îşi aminti. John şi Dan lucraseră împreună cu mulţi ani în urmă. Şi John îşi pierduse locul de muncă din cauza controversei legate de huhurezul pătat. Se interzisese tăierea lemnelor pe suprafeţe imense de pădure pentru a fi salvată această specie pe cale de dispariţie, dar cu această ocazie fuseseră distruse sursele de venit ale unor comunităţi din arealul Parcului Naţional Olympic.

-Unde e? răcni Grace.

- La debarcaderul feribotului pentru pasageri.

-A urcat deja pe feribot? întrebă ea printre gâfâieli.

- Nu, strigă la rândul ei Maryellen.

-Am încercat, răspunse el evitând privirea lui Grace. îmi pare foarte, foarte rău. Am stat cu ochii pe el, aşa cum mi-ai cerut. Acum cinci minute, o camionetă a oprit la marginea trotuarului, iar Tom s-a urcat înăuntru. N-am putut să-l opresc.

Grace se prăbuşi pe o bancă, încercând să-şi odihnească picioarele umflate.

-Ia-o de la început, îl rugă ea când îşi mai linişti respiraţia.

Frustrarea şi mânia erau aproape insuportabile. Dan se afla atât de aproape, provocând-o să-l găsească, umilind-o în faţa întregului oraş!

- Eşti sigur că era tata? vru Maryellen să ştie.
- Da. Am lucrat cu el ani de zile. Ştiu bine cum arată Dan Sherman, crede-mă.

-Cum ai ajuns să fii amestecată în treaba asta? îşi întrebă Grace fiica.

- Mi-am luat pauza de prânz mai târziu decât de obicei. Am închis galeria şi am hotărât să merg la Java and Juice ca să beau un caffe latte, explică Maryellen.

-Am auzit că Dan a fost dat dispărut, zise John. La The Pelican’s Nest se vorbeşte o grămadă despre asta şi despre ce-ar fi putut păţi.

Bodega respectivă era una dintre cele mai populare din oraş.

-Da. Spune-mi cum arăta camioneta. Grace voia să obţină cât mai multe informaţii despre Dan, avea să se ocupe de genunchi mai târziu.

- Ar fi trebuit să notez numărul de înmatriculare, dar totul s-a întâmplat atât de repede, că nu mi-a trecut prin minte, recunoscu John spăsit.

-Ai văzut figura şoferului? se interesă Maryellen.

- Nu, îmi pare rău.

Maryellen se aşează lângă mama ei şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Grace o mângâie liniştitor pe spate. Copleşită de propria nefericire, nu observase cât de mult o afecta pe Maryellen dispariţia tatălui său. Kelly îşi exprimase mult mai clar emoţiile, iar Grace presupusese că fiica mai mare reuşise să se adapteze situaţiei, în măsura în care acest lucru era posibil.

- Nu vă pot spune cât de rău îmi pare, spuse iarăşi John.

-N-ai văzut cine conducea camioneta? îl întrebă Grace pentru ultima dată.

- Nu era cineva din părţile astea, oricum.
- Bărbat, sau femeie?

John ezită şi îşi feri privirea.

- Femeie

Cursurile îţ plăceau foarte mult, mai ales cel de algebră avansată. Intr-o după-amiază de duminică, deşi era liberă să facă orice voia, alese să rezolve nişte probleme din manual. Probleme pe care nici măcar nu le primise ca temă. Asta spunea multe despre entuziasmul ei. De curând, un student o numise în batjocură animăluţul favorit al profesorului. I se părea ridicol, întrucât domnul Cavanaugh nu părea genul care să aibă discipoli preferaţi. Cu toate astea, nu-şi putuse înăbuşi satisfacţia. Niciodată, de când se ştia, nu trăise o asemenea senzaţie de aprobare şi succes.

Se bucura să-i poată prezenta aceste realizări lui Ian. îşi reluaseră schimbul de e-mailuri şi scrisori. în ziua precedentă primise o vedere din Australia. Nu alesese o imagine cu faimoasa operă din Sydney, cu peisajele deşertice saucu Bariera de Corali, nici cu ursuleţi koala sau canguri. în loc de asta, Ian îi trimisese o fotografie a cerului pe timp de noapte. Erau vizibile Calea Lactee şi ceea ce păreau a fi milioane şi milioane de stele. Mesajul era plin de laude pentru notele ei bune, cu promisiunea unei sărbătoriri pe măsură odată ce ajungea acasă.

Cathy tot nu-i spusese nimic lui Andrew despre sarcina ei, iar Cecilia îi respecta dorinţa de discreţie. Fiecare zi în care prietena ei ducea sarcina mai departe era un triumf. Prima dată avusese un avort spontan la opt săptămâni, iar a doua oară la douăsprezece. Această sarcină durase deja mai mult, dar Cathy nu putea avea încredere că totul mergea bine - oricum, nu pentru moment. Cecilia era singura persoană căreia i se

şi amploarea pagubelor provocate portavionului sunt încă necunoscute. Vă vom ţine la curent.

Cecilia icni şi scăpă cutia de supă, al cărei conţinut se vărsă pe blat şi apoi pe podea. înşfăcând nişte prosoape de hârtie, se apucă să şteargă, însă tocmai atunci sună telefonul.

- Alo, ţipă ea în receptor.
- Ai auzit? o întrebă Cathy.
- Da, chiar acum. Ce ştii?

-Nimic. Doar că s-a produs o explozie. Am sunat-o pe tipa care e ofiţer de legătură, dar şi ea abia aflase. Marina militară a stabilit la bază o zonă de întâlnire pentru rudele echipajului, astfel încât să aşteptăm veştile acolo. Le vom primi mai repede decât acasă.

- Am plecat.

Cecilia nu pierdu timpul gândindu-se dacă era în regulă să meargă la bază. Deşi se despărţise de lan de câteva lui, era totuşi soţia lui.

-Ăsta e unul dintre motivele pentru care te-am sunat, zise Cathy. Ai putea să treci să mă iei?

-Ajung la tine cât de repede pot. In acel moment, Cecilia fu izbită de un gând. Cathy, e totul OK?

-Cred... nu ştiu, bolborosi aceasta.

- Cath? Ai face bine să-mi spui

adăugă ofiţerul, dar nu se cunoştea precis numărul răniţilor.

Pe seară li se spuse că totul era sub control. Incendiul fusese stins, iar portavionul era în siguranţă. Apoi veni momentul pe care-1 aşteptau cu toţii. Comandantul bazei veni în faţa mulţimii pentru a citi lista răniţilor.

- Locotenent Wayne Van Buskirk. Aspirant Jeremiah Smith. Maistru militar clasa a III-a Alfred Hussey. Arti- lerist Clasa I Gerald Frederickson. Artilerist clasa a III-a Charles Washington. Marinar Janet Lewis...

Cathy şi Cecilia se agăţară una de alta. Fiecare nume reverbera prin încăperea imensă ca un tunet, urmat de un icnet sau un ţipăt de îngrijorare. Cecilia îşi auzi propriul ţipăt; picioarele i se înmuiară şi se prăbuşi pe un scaun.

-Ian.

Nu era pregătită să facă faţă acestei situaţii. Cathy o luă de mână şi Cecilia i-o strânse atât de tare, încât degetele i se albiră.

- Te aştept aici, îi zise Cathy.

Cecilia nu auzise instrucţiunile date de comandant, îmbrăţişând-o, prietena ei îi spuse că trebuia să meargă în capătul hangarului şi să discute cu ofiţerul de legătură.

în timp ce-şi croia drum prin mulţimea de rude

Ofiţerul îi adresă un zâmbet liniştitor.

- Soţul dumneavoastră a suferit nişte zgârieturi şi nişte vânătăi.
- E... e în spital?

-Nu. Militarul desprinse o foaie de hârtie şi i-o în- mână. Motivul pentru care discutăm cu rudele tuturor răniţilor este acela de a vă informa că puteţi vorbi cu apropiaţii dumneavoastră.

- Să vorbesc? întrebă ea derutată.

-Avem aparate telefonice în sala alăturată. Dacă mergeţi acolo, veţi fi chemată în scurt timp. Daţi-i ofiţerului această foaie.

Avea să vorbească direct cu Ian. Cecilia îşi înăbuşi imboldul de a plânge de bucurie. Pe când aştepta în anticameră cu alte câteva soţii, îşi dădu seama cât de norocoasă era pentru că soţul ei nu avea decât nişte răni minore.

Fu chemată peste câteva minute. Ridică receptorul şi strigă:

- Ian?

-E în regulă, iubito. Sunt bine, zău. îi povesti pe scurt ce se întâmplase şi îi spuse că probabil avea câteva coaste rupte. Sunt rezistent, ştii asta.

- Da, sigur, glumi ea printre lacrimi.
- Cum ai aflat de accident?

- Sigur, îi promise ea.

Abia aştepta să primească mesajele lui. Era ca şi cum ar fi fost iarăşi în faza de curtare, doar că de data asta, în loc să iasă în oraş, făceau schimb de e-mailuri şi vederi. Acest mod de comunicare, deopotrivă comod şi intim, o ajuta să-şi amintească toate motivele pentru care se îndrăgostise de el.

Peste un minut trebuiră să pună capăt convorbirii, deşi Cecilia nu era nici pe departe pregătită să o facă.

- Te iubesc, îi spuse soţul ei.
- Şi eu te iubesc.

Urmă un moment prelung de tăcere.

- Mai spune-o o dată, Cecilia. Am nevoie s-o aud.
- Te iubesc, Ian Randall.

în culmea fericirii, se întoarse în sala principală, unde o aştepta Cathy. Prietena ei o scrută neliniştită.

-Are două coaste rupte şi îl doare îngrozitor, dar altfel e OK. Deşi Ian se străduise să-şi ascundă suferinţa, ştia destul de bine prin ce trecea. Eşti gata să mergem la spital?

- Da, zise Cathy, cu faţa luminată de uşurare. Insă am impresia că totul e în regulă. Cumva, atunci când am aflat că Andrew nu e rănit, am înţeles că nu am nici un motiv de teamă.

Pentru numele lui Dumnezeu, avea s-o dovedească. Nu fiicelor ei, ci ei înseşi. Cu siguranţă, Dan lăsase nişte urme. Erau acolo, în camera aceea, unde altundeva? La câtă literatură poliţistă citise, ar fi trebuit să se gândească la asta mai devreme. Dovezile pe care le căuta erau probabil ceva banal, ceva ce se afla chiar în faţa ochilor ei. Ceva tangibil... Proba faptului că Dan trăia cu altă femeie.

Deschise dulapul şi smulse o cămaşă cu atâta forţă, încât umeraşul rămase să oscileze ca un pendul. Căută în buzunar, apoi azvârli cămaşa pe jos şi luă alta.

Nimic.

Se crezuse foarte deştept şi era convins că distrusese toate dovezile, însă ea nu avea să se lase păcălită.

A doua cămaşă se alătură celeilalte pe covor. In scurt timp, podeaua era acoperită cu un maldăr de haine. Apucă în braţe cât de multe putu şi le cără până în vestibul, apoi deschise uşa cu o furie care o făcu să se trântească de perete şi, de pe prima treaptă a verandei, aruncă hainele soţului ei în noapte. Avu nevoie de mai multe drumuri, până când jumătate din dulap se golise, iar toate obiectele de vestimentaţie ale lui Dan erau răs-pândite pe verandă şi pe alee.

Aproape împiedicându-se în poalele cămăşii de noapte, dădu un şut unei cămăşi de gală şi o trimise în beznă, după care veni rândul salopetei

să înfrunte faptul că bărbatul pe care-1 iubise nu mai voia să fie cu ea.

Ce-i spusese Dan? Că pentru el iadul însemna ultimii treizeci şi cinci de ani pe care îi trăise cu ea. I-o aruncase în faţă fără ocolişuri, fără să-i pese că vorbele lui erau la fel de brutale ca o armă.

-Te urăsc, şopti ea în timp ce se urca la loc în pat. Te urăsc. Se ghemui în poziţie fetală şi începu din nou să plângă până când rămase fără lacrimi.

Grace se trezi la prima geană de lumină. Rămase în aceeaşi poziţie, cu genunchii lipiţi de burtă. Nu putea să şteargă amintirea nopţii precedente. Se purtase ca o sălbatică în timp ce-şi curăţase viaţa de orice urmă a lui Daniel Sherman.

Un sunet se auzi din hol. Dan? I-ar fi stat în caracter să apară tocmai atunci, se gândi ea posomorâtă. Ticălosul ar fi fost capabil să se înfiinţeze şi să se poarte de parcă n-ar fi fost nimic ieşit din comun.

- Mamă? Eşti bine?
- Mamă?

Maryellen şi Kelly. Doamne, de ce veniseră? Nu voia s-o vadă în halul acela.

Când Maryellen intră în dormitor, Grace, care nu-şi putea stăpâni hohotele de plâns, îşi acoperi ochii

Nerăbdarea din glasul fiicei sale o făcea pe Grace să se topească. Kelly credea din toată inima că Dan le iubea pe toate. Că în orice moment avea să se întoarcă şi să le ofere o explicaţie logică a dispariţiei sale.

- Ştii unde e tata? o întrebă Maryellen cu blândeţe.

-Nu.

- Tăticule, unde eşti? ţipă Kelly izbucnind în plâns.

Grace nu avea un răspuns. Tot ce putea spune, zărind

cu coada ochiului sclipirea de aur din capătul celălalt al dormitorului, era că, atunci când plecase, Dan nu se obosise să-şi ia şi verigheta.

Justine nu se putea concentra asupra sarcinilor de la bancă. Făcuse deja două greşeli, şi nu era decât ora unsprezece. Nu aşa ar fi vrut să-şi înceapă săptămâna. Orice ar fi făcut, gândurile ei se îndreptau spre reuniunea promoţiei. Comitetul de organizare se întrunise vineri seară pentru o cină şi discuţii. Totul fusese pus în mişcare cu câteva săptămâni înainte, iar acum rămăsese mai puţin de o lună până la eveniment.

Justine nu intenţionase să se implice atât de mult. O învinovăţea pe Lana Rotschild pentru că o bătuse la cap să-şi ofere ajutorul şi-şi învinovăţea mama pentru că o încurajase. Ar fi vrut să se

Seth. Trebuia să fie Seth. îşi înălţă capul repede, cu un zâmbet larg.

Numai că nu Seth intrase în sediul băncii, ci War- ren, care ducea un buchet uriaş într-o vază de sticlă. Toţi ochii din încăpere se întoarseră spre el când se îndreptă hotărât spre biroul ei.

Dacă Justine ar fi putut să alunece de pe scaun şi să se ascundă sub masa de lucru, ar fi făcut-o. îi promisese un răspuns, termenul trecuse de mai multe ori, însă tot nu ştia ce să facă.

- Bună, iubito, o salută el tare, ca să fie sigur că toată lumea îl auzea.
- Salut, Warren, replică ea fără entuziasm.
- Am venit să te invit la masă.
- îmi pare rău, dar am o întâlnire la prânz, spuse ea străduindu-se să-şi păstreze calmul.

Era adevărat, dar nu menţionase că era o întâlnire cu una dintre casierite, care urma să dureze numai cinci minute.

- încă aştept, să ştii, zise el cu un oftat.

-Ce? Justine închise dosarul la care lucra.

-Tot nu mi-ai spus ce decizie ai luat.

-Ţi-am spus că, dacă mă presezi, răspunsul e nu, spuse ea pe un ton coborât.

- La naiba, ar fi cazul să ne căsătorim, dacă tot

-Nu. Nu când era în liceu, oricum. Problema era de dată mai recentă.

-Trebuie să vorbim, spuse el imperativ.

- Warren, începu ea, făcând tot posibilul să nu-şi arate frustrarea. Nu pot să-mi iau liber în mijlocul zilei doar pentru că tu vrei să stăm la taclale.

-Ai putea dacă te-ai mărita cu mine, pentru că n-ai avea nevoie să munceşti.

- Nu mai rosti nici un cuvânt, spuse ea privindu-1 cu ochi mijiţi.

-Bine, bine. Zâmbind, Warren ridică o mână în semn de împăciuire. Haide, nu durează decât un minut. Puse florile pe colţul mesei ei de lucru şi clipi din ochi implorator.

Nu-i stătea în fire să se poarte aşa. Justine îşi dădu seama că era important, cel puţin pentru el. In mod normal dovedea o aroganţă ieşită din comun.

-Bine, zise în cele din urmă, făcându-i semn să se aşeze.

-Aş prefera un loc mai discret, şopti el privind peste umăr.

Justine se uită la ceas.

-Voiam să vorbim despre căsătoria noastră, spuse el uitându-se pe geam.

-Warren!

- Cred că ştiu de ce nu te poţi hotărî.

„Excelent", se gândi ea. Dacă el avea vreo idee, era

dornică să4 asculte.

-Eşti îndrăgostită de Seth Gunderson, continuă Warren.

Pentru o clipă Justine fu atât de şocată, încât nu putu deschide gura. Apoi, când reuşi să-şi învingă jena, spuse pe un ton ferm:

-Nici nu se pune problema! Cum îndrăzneşti să sugerezi...

- Nu te supăra. Ai putea să mă asculţi înainte să te aprinzi, spuse el apucând volanul cu ambele mâini, într-un semn clar de tensiune.
- Bine.

Asta o făcuse să-l placă pe Warren. Deşi în general era insensibil şi orb la nevoile ei, din când în când demonstra că o cunoştea mai bine decât se cunoştea ea însăşi.

-Nu trebuie să-ţi ascunzi sentimentele pe care le nutreşti faţă de Seth.

-Chiar aşa? o fixă Justine cu încruntătură, ai

- A fost o demonstraţie destul de convingătoare.
- Aşa mă gândeam şi eu.
- Mai e ceva? Trebuie să mă întorc la muncă.
- Tu vrei inelul, iar eu vreau să ţi-1 ofer. Cu toate astea, încă eziţi. Cred că ştiu de ce. Cum Justine nu comentă, Warren spuse: îţi pot da toate lucrurile pe care meriţi în viaţă, dar suntem amândoi conştienţi că există un lucru pe care nu ţi-1 pot oferi.

-Warren...

-Ascultă-mă până la capăt. îl vrei pe Seth Gunder- son. Eşti tânără şi sănătoasă şi, la naiba, nu sunt orb. Privirea lui o fixă preţ de o clipă, apoi se mută spre fereastră când adăugă: Dar pot fi.

-Nu înţeleg, murmură ea încruntată.

Warren îşi trecu braţul peste spătarul scaunului ei.

- Iubito, tu vrei sex. Ce femeie n-ar vrea? Ei bine, fă-o, ai binecuvântarea mea. Călăreşte-1 până-1 laşi fără suflare dacă asta te face fericită, şi după aceea întoarce-te la mine.

Cruzimea vorbelor lui o făcu să icnească.

-Mă îndemni la adulter?

- Dacă nu cu Seth, cu altul. Tu alegi.
- Nu aşa vreau să fie căsnicia mea!

-Singurul lucru pe care ţi-1 cer e să-mi spui cine

mesele de la pensiunea lor erau adevărate capodopere ale artei culinare.

Jack şi Bob erau prieteni de peste zece ani; Bob şi Peggy administrau pensiunea Thyme and Tide de şapte ani. Era situată pe Lighthouse Road, la nici doi kilometri de casa Oliviei. Clădirea albă cu etaj, cu gard din fier forjat, se numise Conacul înainte ca soţii Beldon s-o cumpere. Potrivit legendei locale, un comandor din marina militară o construise la începutul secolului douăzeci. Avea două turnuleţe, câte unul la fiecare capăt al casei, iar cel mai înalt dispunea de o platformă cu balustradă de unde se putea admira priveliştea.

Pensiunea avusese succes încă de la început, datorită ospitalităţii soţilor Beldon şi, nu în ultimul rând, măiestriei culinare dovedite de Peggy.

Jack sosi cu un buchet de flori şi o foame de lup.

-Bine ai venit, spuse Peggy întâmpinându-1 cu un sărut pe obraz. Te vedem prea rar. Oaspeţii urmează să sosească târziu, aşa că putem să ne destindem în voie câteva ore. Ochii i se mijiră într-un zâmbet când adăugă: întotdeauna mă bucur să am şansa de a hrăni pe cineva care-mi apreciază străduniile.

- Invită-mă la cină oricând vrei, promit să fiu la înălţime, râse el.

-Am auzit cumva soneria?

-E groaznic să fii pensionar. Casa trebuie zugrăvită la vară, şi Peggy crede că sunt în stare să mă ocup eu de asta.

- Glumeşte, nu?
- Sper, oftă Bob aşezând u-se pe un scaun. îţi poţi închipui că suntem deja la mijlocul lui iunie?
- Şi ce-i cu asta? întrebă nedumerit Jack.

Prietenul său părea jenat, de parcă ar fi spus ceva ce

n-ar fi trebuit.

-Nimic. Doar un regret ca multe altele. Hai să nu vorbim despre asta.

Jack se încruntă; pe de altă parte, puţini oameni înţelegeau regretele mai bine ca el.

- Aşadar eşti aici de aproape un an, spuse Bob întin- zând mâna după paharul de ceai.

Jack încuviinţă. Un an. Mai precis, avea să-l împlinească în octombrie. La cât fusese de ocupat cu ziarul, lunile trecuseră pe neobservate. Parcă nu mai departe de câteva săptămâni se aflase prima dată în sala de tribunal unde prezida Olivia. Era şocat să constate că trecuseră de fapt şase luni de atunci.

- Ce părere ai acum despre Cedar Cove?
- E oraşul meu favorit, spuse Jack zâmbind larg.

Lui Jack îi convenea de minune. După o săptămână de ploi intermitente, seara era caldă, cu un cer senin şi o briză uşoară care purta până la ei aerul sărat al oceanului.

-Aşa, zise Peggy luând loc pe scaunul de răchită de lângă Bob. Cum o mai duce ziarul?

- înfloritor.

Jack era mândru de asta. Făcuse o mulţime de schimbări în ultimele opt luni, adăugase un al doilea număr săptămânal şi, în general, îşi urmase instinctele. Una dintre cele mai populare inovaţii îi aparţinuse lui Char- lotte Jefferson. Pagina *seniorilor* realizată de ea se bucura de un succes extraordinar. Mama Oliviei era o ziaristă înnăscută, iar articolul ei din fiecare miercuri era plin de informaţii savuroase despre viaţa comunităţii. Dacă nepotul doamnei Samuel venea în vizită, Charlotte relata evenimentul. Dacă făta căţeluşa familiei Robertson, Charlotte scria despre micuţi, asigurându-le astfel o adopţie rapidă. Prezenta, de asemenea, reţete şi sfaturi de gospodărie de pe vremuri. Cine ar fi crezut că oţe- tul are atâtea utilizări? Scria despre istoria locală, cu un interes aparte pentru evenimentele din preajma celui de-al Doilea Război Mondial. Pe deasupra, în toate contribuţiile, indiferent de temă, insera opinii inteligente şi bine cumpănite.

- Şi tu? îl întrebă Peggy. Şi tu înfloreşti?

-Eu?

miercurea următoare. Din acel moment nu mai avusese- ră nici un contact. Oftă, amintindu-şi cum venise de la aeroport alături de soţul ei, în decapotabila roşie cu capota coborâtă, cu muzica răsunând din boxe. Nu aveau ochi decât unul pentru celălalt. Oricine i-ar fi zărit ar fi crezut că erau amanţi. Jack nu era genul care să fugă de provocări, însă era destul de inteligent cât să evite un eşec garantat - aşa cum ar fi fost dacă s-ar fi îndrăgostit de o femeie care nu-şi încheiase relaţia cu fostul soţ.

- Credeam că Stan s-a recăsătorit, i se adresă Bob lui Peggy.

_____Păi (îs.

- Asta nu schimbă sentimentele Oliviei faţă de el, insistă Jack.

- Ai întrebat-o şi pe ea?

Jack scutură din cap. Dornic să schimbe subiectul, zise:

- Ce noutăţi aveţi de la odrasle?

Soţii Beldon aveau doi copii; Hollie, cea mai mare, locuia la Seattle, iar Marc era în Kansas.

-Sunt amândoi bine, spuse Peggy. Şi Eric al tău?

Eric nu făcea nici un efort să păstreze legătura, dar Jack nu se putea plânge. Fusese un tată absent, dacă nu fizic, cel puţin spiritual, în cea mai mare parte a copilăriei şi adolescenţei fiului său.

-Jack? Glasul amicului său îl făcu să ridice privirea. Ai de gând să te holbezi toată noaptea la cărţile alea sau decartezi?

- Decartez.
- Te preocupă ceva anume?
- Cum ar fi?

Bob rânji. La experienţa lui de viaţă, nu-i fusese greu să intuiască.

- Cum ar fi Olivia.
- Sunt chiar atât de uşor de citit? se îmbufnă teatral Jack.

-Nu mai uşor decât eu şi Peg, chicoti Bob.

- Nu e nimic grav între voi, nu?

Jack nu voia să insiste pe acel subiect, dar gândul că prietenii săi aveau probleme îl deprima. Dintre cunoscuţii lui erau singurul cuplu care îşi găsise fericirea şi se agăţase de ea în toţi anii de căsnicie, fie ei buni sau răi.

- Suntem OK. Dar tu?
- Sunt şi eu OK, doar un pic dezamăgit.
- Olivia?

Jack încuviinţă, punând totodată capăt discuţiei.

Când terminară primul joc, Peggy le servi cina. Mâncarea era delicioasă, îşi zise Jack, dar compania îi stârnea o plăcere încă şi mai mare.

unei suferinţe cumplite, se dezlănţuise asupra lui. Nu era drept, o ştiuse încă de atunci, dar nu fusese în stare să-şi stăpânească reacţiile. întrucât era la rândul lui sub imperiul şocului, Ian nu-i fusese de mare ajutor. Anul care trecuse le oferea acum o nouă perspectivă asupra rolului pe care-1 jucaseră amândoi în distrugerea aproape completă a căsniciei lor.

-Stai să aduc un biscuit pentru bebeluşi, spuse Cathy îndreptându-se spre bucătărie.

- Nu e nevoie, zise Carol.
- Ba da, lasă-mă şi pe mine s-o răsfăţ puţin. Cathy îi aruncă o privire Ceciliei şi-i şopti: Vino să mă ajuţi.

Cecilia sări de pe scaun şi o urmă. Carol părea confuză şi puţin ofensată, dar, în mod limpede, Cathy avea ceva important să-i spună.

- Andrew ştie de bebeluş, murmură Cathy de îndată ce intrară în bucătărie.
- Cum a aflat?

-I-am spus eu. Trebuia s-o fac. Voia să ştie de ce am renunţat la slujbă. Am încercat s-o dau cotită, dar ne-am promis să nu ne minţim niciodată unul pe altul, aşa că... i-am explicat că sunt gravidă.

’ -Şi?

- Păi, se teme, la fel ca mine, şi e cam supărat pentru că nu i-am spus mai devreme, zise Cathy

-Şi mi-e mi-ar prinde bine una, mărturisi Carol.

Poate că armata avea eroii ei, dar soţiile reprezentau coloana vertebrală a marinei militare, se gândi Cecilia. Femeile acelea, printre care se număra şi ea, îşi sprijineau soţii şi ţara şi se sprijineau reciproc.

-Nu ştiu cum o să fie sarcina asta, dar ştiu că eu şi Andrew o să facem faţă situaţiei, oricare ar fi ea, spuse ferm Cathy.

„Dacă biata Cathy poate fi atât de curajoasă, atunci pot şi eu“, se gândi Cecilia. „Vino acasă, Ian. Te rog, ai grijă de tine şi vino acasă cât mai repede.*[1]

capitolul 16

Dacă n-ar fi fost Olivia, Grace ar fi renunţat de mult la cursul de aerobic de miercuri seara. Dar, după dispariţia lui Dan, constatase că exerciţiile fizice reprezentau un antidot excelent la stres. Niciodată nu mai transpirase atâta. Dovedea o energie debordantă; dacă pe vremuri rămânea mereu ultima, acum dădea tonul întregii clase.

- O să mor dacă mă mai chinui mult să ţin ritmul cu tine, se plânse Olivia pe când se îndreptau spre duşuri. Ce te-a apucat?

-Chiar trebuie să mă întrebi?

- Păi, înţeleg că eşti supărată din cauza lui Dan

- Bine.

In timp ce făcea duş şi se schimba, medită la faptul că nu stătuse de vorbă pe îndelete cu prietena ei de câteva săptămâni. Ii era dor de o conversaţie adevărată, care să însemne mai mult decât două-trei cuvinte în trecere.

O găsi pe Olivia în separeu când intră în local. Se aşeză vizavi de ea şi luă meniul plasat, ca întotdeauna, în spatele cutiei de şerveţele.

- Nu aici stăteam şi în liceu?

Grace se gândi câteva clipe.

-Aici era? Nu ţin minte, dar e posibil.

- Dar ţii minte cum mi-a dat papucii Kenny Thomas chiar aici, în Pancake Palace? zise Olivia.
- Măgarul!

Amintirile le făcură să zâmbească. Amuzamentul lui Grace se topi însă când îşi dădu seama că acolo obişnuia să se vadă cu Dan în timpul liceului. Cât de diferită ar fi fost viaţa ei dacă el ar fi părăsit-o atunci sau dacă ea ar fi avut curajul să-i dea înapoi inelul! Chiar şi pe vremea aceea, când nu era decât o adolescentă, simţise că relaţia lor nu avea să meargă bine. în adâncul sufletului, şi Dan o ştia. Apoi însă, chiar înainte de absolvire, Grace descoperise că era gravidă. Dan insistase să se căsătorească, iar ea decisese că aceasta era decizia corectă.

-Am cinat aici cu Kelly zilele trecute, spuse într-

Unul dintre efectele dispariţiei lui Dan fusese strân- gerea legăturii dintre Grace şi fiicele ei. Vorbeau cel puţin o dată pe zi, încurajându-se şi oferindu-şi susţinere reciprocă. După ultimul episod hotărâseră că nu mai puteau suporta să nu ştie unde se afla Dan. Cum aveau o nevoie la fel de disperată ca ea să descopere adevărul, fetele se oferiseră să contribuie la plata detectivului particular.

-Săptămâna trecută i-am înnoit contractul lui Roy McAfee. Aşteptarea asta mă scoate din minţi.

Grace decisese, după primul lui raport, că nu-şi mai permitea serviciile detectivului, dar, odată cu trecerea timpului, înţelesese că nici ea, nici fetele nu-şi permiteau să *nu* îl angajeze. Trebuia să ştie ce i se întâmplase cu soţul ei, şi aceasta părea să fie singura cale.

- Fetele sunt de acord?
- Tocmai ele m-au convins. Vor un răspuns cu tot atâta ardoare ca mine, aşa că s-au oferit să participe la plata detectivului.

Costa mult, dar, aşa cum spusese Maryellen, glumind numai pe jumătate, tratamentul unei depresii grave ar fi costat mult mai mult.

Ceva se rupsese în sufletul lui Grace în noaptea în care golise dulapul lui Dan. Probabil că ar fi trebuit să se interneze la psihiatrie. îşi atinsese limitele, lucru de care fetele îşi dăduseră seama înaintea ei.

- Dar instinctul îţi spune că are pe altcineva?

- Da. Pe măsură ce analizez trecutul, văd tot mai multe indicii.

- Cum ar fi?

- îl cunoşti pe Dan. Nu-i păsa de aparenţe, însă de curând am început să-mi amintesc detalii de prima dată când a plecat.

- De exemplu?

- în dimineaţa aceea mi s-a părut la fel ca întotdeauna, dar ulterior mi-am dat seama că se pieptănase şi-şi răsese barba, în condiţiile în care de obicei se bărbierea de cu seară.

- Urma să se vadă cu ea?

-Aşa presupun.

- Şi de data asta?

Grace revăzuse cu ochii minţii ultima lor dimineaţă împreună de o sută de ori.

-Nu-mi amintesc precis, dar cred că se bărbierise. Ceea ce-şi amintea era mirosul slab de aftershave pe ca- re-1 lăsase Dan în urmă când îşi luase sufertaşul şi pornise spre uşă. Anul trecut l-am întrebat dacă se simţea vinovat de ceva, pentru că se purta cumva... ascuns.

Dan îi aruncase o privire şocată, de parcă l-ar fi prins în flagrant delict. Firește, negase vehement, iar Grace îl crezuse, tocmai pentru că voia atât de mult să-l creadă.

- Ai aflat ceva de la Roy?

- M-a sunat în după-amiaza asta, spuse Grace mototolind şerveţelul în pumn.

- Şi? Ochii Oliviei se măriseră de nerăbdare.

unor presiuni enorme. Nu era din fire un om rău, deşi uneori era capabil să se poarte cu cruzime. Oricine va fi fost femeia aceea, o iubea foarte mult.

- E ca şi cum ar fi dispărut de pe faţa pământului.
- Ştiu. Tot ce vreau e un răspuns, şopti Grace. Ştiu că e greu de crezut, mai ales după toate chinurile prin care trecem din cauza lui, dar îi doresc lui Dan să fie fericit.

Grace nu reuşise să umple golul din sufletul soţului ei, iar situaţia se înrăutăţise după Vietnam. Apoi, naşterea lui Kelly păruse său dea un nou scop în viaţă. Timp de câţiva ani fuseseră fericiţi. Dan o încurajase pe Grace să facă studii superioare şi fusese un tată minunat pentru fete. Formaseră o echipă, o familie adevărată. Acum, totul se risipise în vânt.

- Ce faci dacă nu primeşti răspunsurile pe care le cauţi? o întrebă Olivia.

Grace ştia că era foarte posibil să nu le primească. Dan nu părea dornic să-i spună de ce plecase - cel puţin, nu direct. Poate că de asta hotărâse să treacă prin Gedar Cove: voia să fie văzut. îi transmitea astfel că îşi ducea viaţa mai departe şi că, la rândul ei, trebuia să se reorienteze.

- în cazul ăsta, o să mă descurc aşa cum m-am descurcat până acum.

După încheierea conversaţiei, Olivia puse dezamăgită receptorul în furcă. Poate că-1 jignise cumva, se gândi, deşi nu ştia când şi în ce fel. Trebuise să anuleze ultima lor întâlnire din cauza unei şedinţe la barou, şi el păruse aproape uşurat; în plus, n-o mai sunase de atunci.

Peste cinci minute se auzi soneria de la uşă. Se grăbi să deschidă şi fu uimită să-l vadă pe Jack Griffin în prag, semănând izbitor cu Cary Grant în Mâna *lui dreaptă.*

-Jack? Ce faci aici?

-M-am mai gândit, spuse el cu un zâmbet timid. Mi-ar face mare plăcere să vin la petrecere.

- Minunat.
- Pot să intru?

-Ah, bineînţeles! îl pofti s-o urmeze în bucătărie, unde tocmai pregătise un ibric de cafea. Brioşele erau încă în tavă, abia scoase din cuptor. Este o reţetă de familie, îl informă ea întinzându-i o brioşă. Mama nu conteneşte să-mi aducă aminte cât de bune sunt tărâţele pentru persoanele vârstnice.

- Brioşe cu tărâţe şi mere? Mama ta a prezentat reţeta intr-unui din primele ei articole.
- Exact.

Olivia îşi luă şi ea o brioşă şi i se alătură la masă.

- Nu asta te-am întrebat.

- Ştiu. Ar fi vrut să-i poată explica, dar sentimentele ei erau atât de complexe, încât uneori nici ea însăşi nu putea să le descifreze. Trăgând aer în piept, spuse: Ai dreptate, suntem divorţaţi. II iubesc, dar nu e acelaşi gen de dragoste ca pe vremea când eram soţ şi soţie.

Jack îşi mută privirea spre un punct din spatele ei, ca şi cum n-ar fi înţeles răspunsul. Sau poate îl înţelesese, dar nu-i plăcea concluzia. Olivia se gândi că nu se exprimase atât de clar pe cât ar fi vrut. Legătura dintre ea şi Stan însemna mai mult decât copiii pe care-i aduseseră pe lume, mai mult decât băiatul pe care-1 înmormântaseră. însemna tot ceea ce împărtăşiseră. Ştiau unul despre celălalt nişte lucruri de care nu mai avea habar nimeni pe lume.

Din punct de vedere legal erau despărţiţi. Stan avea altă soţie şi o nouă familie, dar decizia judecătorească nu le separase complet inimile.

-Nu pricep, spuse Jack încruntat. Văzând ce sentimente ai faţă de fostul tău soţ, nu înţeleg cum mai ai loc pentru altcineva în viaţa ta. De fapt, ar trebui să fiu mai precis, adăugă el îndreptându-şi umerii. Ai loc pentru mine? Neprimind răspuns, insistă: Nu e o întrebare atât de grea.

-Nu e, îl asigură Olivia. Mi-ar plăcea foarte mult să fie.

- Chiar? Jack se holbă la ea neîncrezător.

Jack îşi adâncise degetele în părul ei şi o strângea la piept în timp ce-i explora gura tot mai adânc. Trecuseră ani buni de când n-o mai atinsese un bărbat astfel, se gândi Olivia. îşi neglijase latura senzuală, o lăsase să intre în adormire, însă acum Jack o trezise într-un mod de-a dreptul spectaculos.

Un zgomot o făcu să încremenească. Jack întrerupse sărutul şi şopti:

- Vine cineva!
- Mamă!

Olivia se dădu înapoi atât de brusc, încât aproape căzu de pe scaun.

-Justine.

- Salut. Din pragul bucătăriei, tânăra îşi mută privirea de la unul la celălalt. Nu v-am întrerupt nu?

-Nu! strigă Olivia. Adică... Se uită la Jack şi - fir-ar să fie - roşi.

Spre mirarea ei, Justine începu să râdă.

- Serios, mamă, ce mare chestie? Dacă vreţi să continuaţi ce făceaţi înainte, daţi-i drumul, aveţi binecuvântarea mea. O să mă întorc într-un moment mai potrivit.

-Ăăă...

ei. Abia atunci se întrebă care putea fi motivul acelei vizite inopinate.

- De când sunteţi împreună, tu şi Jack?
- Nu suntem împreună.

-Te aştepta acasă când te-ai întors din California, ai uitat?

- N-am uitat.

Toate aceste întrebări o stinghereau la culme. Nu era nimic clar între ea şi Jack. Bine, se puseseră de acord să iasă împreună, însă era prea devreme ca să ştie cum avea să evolueze relaţia lor.

- în ziua aceea am stat de vorbă cu el. A pretins că sunteţi doar prieteni, iar eu, ca o fraieră ce sunt, l-am crezut.
- Păi *suntem* prieteni, zise Olivia.
- Da, sigur, chicoti fiica ei.

-Justine!

- Şi-ncă ce prieteni!
- Of... Dacă trebuie neapărat să ştii... asta e o evoluţie foarte recentă.
- Cât de recentă?

-Datează de acum... douăzeci de minute, spuse Olivia uitându-se la ceas.

- Mamă!

- O să stau cam o oră, nu mai mult.

-Vine şi Warren? o întrebă Olivia părând concentrată asupra tăvii cu brioşe.

- Probabil că nu, dar în continuare suntem împreună.

Deci temerile Oliviei fuseseră justificate. Ar fi vrut

s-o întrebe cum îşi vedea viitorul alături de Warren, însă era prea mare riscul ca, printr-un cuvânt nepotrivit, să dezechilibreze relaţia delicată pe care o construise cu fiica sa.

- Adevărul e că în ultima vreme nu ne înţelegem prea bine, adăugă Justine.

Intr-un fel, Olivia se bucura s-o audă, deşi se mustră imediat pentru reacţia egoistă. Pe de altă parte, nefericirea vizibilă a fiicei sale o întrista. Dacă Warren era omul pe care şi-l dorea...

- Există un motiv anume? o iscodi ea cu prudenţă.
- Of, chiar nu ştiu. Suntem diferiţi, spuse Justine posomorâtă.

„Şi din generaţii diferite[11], completă Olivia în gând.

- Poate că ar fi util să-ţi aminteşti ce te-a atras la el în primul moment.
- Mă tot gândesc la asta de ceva timp. Mâinile

Olivia era la curent doar cu două căsătorii, dar se abţinu să comenteze. Din ce auzise, Warren Saget avea o fată mai tânără cu patru ani decât Justine.

- Copiii lui sunt mari.
- Cu alte cuvinte, nu l-ar interesa să se apuce acum de schimbat scutece.
- Se poate spune şi aşa. Pentru mine, Warren înseamnă protecţie, siguranţă, zise Justine pe un ton grav. Mă simt bine în compania lui. Mi se pare că toate aspectele care mă deranjau în celelalte relaţii nu există de data asta. întotdeauna s-a purtat frumos cu mine şi n-a trebuit să-mi fac griji pentru... ştii tu.

Olivia nu era sigură că ştia; totuşi, preferă să nu ceară detalii.

- îmi pari tristă, murmură ea întinzându-se să-şi mângâie fiica pe obraz.
- Sunt tristă, repetă Justine de parcă ar fi avut o revelaţie. Aşa e.

Olivia căută febril o remarcă liniştitoare, un sfat matern potrivit, însă mintea ei era goală. în fiecare zi, la tribunal, dădea sentinţe care afectau modul în care îşi duceau existenţa familii întregi, dar, când venea vorba de propria ei fiică, nu ştia cum să procedeze.

- Ai decis să te desparţi de el?

Fusese o greşeală. Justine se răsti iritată:

- Asta ţi-ar plăcea să fac, nu?

- E luna viitoare, zise distrată Justine în timp ce-şi căuta cheile de la maşină. Nu cred că Seth o să participe, dacă asta te interesează.
- Nu mă interesează, minţi Olivia. Dar, dacă tot veni vorba, de ce n-o să fie prezent?

Era surprinsă că Justine pomenise de bunăvoie numele lui Seth Gunderson. In general, făcea tot posibilul să evite subiectul.

- E în Alaska, iar asta e cea mai aglomerată perioadă a anului. N-o să poată să-şi ia un concediu de patru sau cinci zile şi să ia avionul pentru o întâlnire de promoţie.
- Probabil că nu, încuviinţă Olivia.

Din senin, Justine îşi adună tot curajul şi, privind-o în ochi, spuse:

-M-aş expune unui risc teribil dacă m-aş îndrăgosti de Seth.

- De ce?
- Of, mamă, gândeşte-te un pic. Nu am nimic în comun cu el. E tocmai genul de bărbat pe care vreau să-l evit. E pescar, adică n-are nici o şansă să evolueze cumva în carieră. In plus, trăieşte pe o barcă. Am mai multe feţe de masă decât are el farfurii. Pur şi simplu nu ne... asortăm.
- Dar eşti atrasă de el?
- Mă scoate din minţi, oftă Justine strângându-şi braţele în jurul corpului.
- Să-l iubeşti înseamnă să-ţi asumi un risc, spuse Olivia reluându-i practic vorbele.
- Ştiu asta, mamă!
- Of, draga mea. Gândeşte-te mai bine. Tot ce e de preţ în viaţă presupune un risc.

*

25 iunie

Scumpa mea Cecilia,

Probabil te miră să primeşti o scrisoare de la mine. Mă obişnuisem să scriu e-mailuri pentru că e mai uşor şi mult, mult mai rapid. Astăzi însă, e-mailul mi se pare prea impersonal. Nu mi se pare corect să stau *în* faţa unui computer. Nu azi, 25 iunie.

Tu n-ai zis nimic, dar sunt sigur că te gândeşti la Allison Marie. Dacă ar fi trăit, ar fi împlinit un anişor. Şi anul ăsta, la fel ca anul trecut, tăticul ei este pe mare.

Nu ştiu cum să-mi exprim mai limpede părerea de rău că n-am fost prezent la naşterea lui Allison. Aş fi făcut orice, aş fi dat orice ca să am şansa de a-mi ţine fetiţa în braţe măcar o dată. Nu numai că n-am fost lângă tine atunci, dar nici n-am putut să-mi văd copilaşul, şi asta e o durere care n-o să-mi treacă până la sfârşitul vieţii.

Faptul că ai rămas însărcinată anul trecut n-a fost cu adevărat o surpriză, căci mi-o doream în secret. M-am îndrăgostit nebuneşte de tine de când te-am cunoscut şi, în ciuda despărţirii, asta nu s-a schimbat. Allison Marie a fost un dar de la Dumnezeu. Nu ştiu de ce a trebuit să moară sau ce scop a slujit scurta ei existenţă, dar ştiu că nu *regret* absolut deloc că ne-am căsătorit împreună am zămislit un copilaş minunat şi tot

a fost atât de scurtă. Datorită lui Allison, tu eşti *soţia* mea şi eu sunt soţul tău şi aşa vom fi în continuare. Te iubesc mult de tot.

Ian

capitolul 17

Charlotte începuse să-şi piardă răbdarea cu Cliff Har- ding. O asigurase că avea să vină în oraş să vadă obiectele din depozitul lui Tom, dar asta fusese cu o lună în urmă. Cliff continua să amâne întrevederea. Deşi scuzele lui erau plauzibile, Charlotte îşi dădea seama că pur şi simplu nu trata chestiunea ca pe o prioritate.

- în locul tău m-aş duce până acolo să văd care-i treaba, îi spuse prietena ei Laura la câteva zile după petrecerea de aniversare.

Charlotte era împreună cu membrele cercului de tricotat la Clubul Seniorilor. Cu câteva săptămâni în urmă pomenise despre faptul că discutase cu nepotul lui Tom, dar fără să dea detalii. N-ar fi recunoscut, nici măcar în faţa prietenelor sale apropiate, că săvârşise un delict.

- Şi eu aş face la fel, interveni Evelyn. Din câte spuneai, nu e foarte departe.
- Dar tot trebuie să conduc pe autostradă.

Orice şosea cu mai mult de două benzi o îngrozea pe Charlotte. Maşinile treceau pe lângă ea în goană şi, indiferent de banda pe care se afla, părea să-i enerveze pe ceilalţi şoferi, mai ales dacă respecta cu strictete viteza legală. Chiar aşa

-Sunt întru totul de acord, zise Bess dând energic din cap.

- Erai prietenă cu bunicul lui. Ar trebui să se bucure că are ocazia să-ţi mulţumească.
- N-am putut să nu observ că nu şi-a vizitat nici bunicul, spuse Helen aplecându-se către Bess.
- O să-l sun din nou, decise Charlotte. Şi o să-l anunţ că mă duc să-l văd.

întâlnirea lor tot fusese amânată vreme de cinci săptămâni. Cliff Harding îi oferise diverse pretexte, fie o călătorie de afaceri, fie o iapă pe cale să fete. Charlotte nu-şi putea imagina care avea să fie scuza de data asta. Nu, Laura avea dreptate, trebuia să preia iniţiativa.

Când ajunse acasă, îşi puse deoparte andrelele şi sculul şi se îndreptă hotărâtă spre telefon.

Nepotul lui Tom răspunse pe un ton mai amabil decât de obicei.

-Sunt Charlotte Jefferson, spuse ea.

- Da, doamnă Jefferson. Tocmai voiam să vă sun.

„Precis[11], se gândi Charlotte. Probabil ca să-i toarne

încă o scuză de doi bani.

- îmi pare rău că vă deranjez din nou, dar, din

De ce părea amuzat? în opinia ei era o ascunzătoare perfectă. Nici un spărgător, în cazul în care ar fi reuşit să treacă de motanul vigilent, n-ar fi avut ideea să caute printre chiloţeii ei din bumbac. Toate lucrurile cât de cât importante din casa lui Charlotte ajungeau invariabil acolo. Carnetul de economii, de pildă, era vârât în ciorapii medicinali. Nici un hoţ nu putea s-o prindă pe picior greşit.

- La ce oră veniţi? îl întrebă.
- Pe la patru e în regulă?
- E perfect.

Charlotte îi dădu indicaţii de orientare, apoi conversaţia se încheie.

Deoarece voia să-l întâmpine cum se cuvine, se apucă să facă biscuiţi după o reţetă pe care o luase în urmă cu trei ani, la o întrunire a seniorilor. Bărbaţii păreau să aprecieze în mod deosebit biscuiţii cu bucăţele de ciocolată, nucă de cocos şi pecan.

Tocmai ce terminase de copt ultima tavă când auzi soneria. îl luă în braţe pe Harry pentru a-1 împiedica să evadeze şi se grăbi spre uşă. în timp ce motanul îi torcea la ureche, începu să deschidă cele trei încuietori. Ultima fusese montată recent, din dorinţa lui Charlotte de a îngreuna cât mai mult misiunea spărgătorilor. Chiar dacă nu-şi permitea un sistem de securitate modern, ţinea să-şi ia toate măsurile de precauţie posibile.

Bărbatul din prag avea cam un metru optzeci şi

Observă că nu trebuise să-l îndemne să se servească.

-Ce ştiţi despre bunicul dumneavoastră? îl întrebă, în timp ce turna cafea în ceştile delicate de porţelan.

- Numai ce mi-a povestit tata, mormăi el. Şi, ca să fiu sincer, nu erau lucruri prea măgulitoare. Tom Harding a fost un nemernic şi un fustangiu.

-Asta nu ştiu. L-am cunoscut doar în ultimele săptămâni de viaţă.

- Ştiaţi că şi-a părăsit familia ca să-şi construiască o carieră în cinematografie? Bunica şi tatăl meu au trăit din mila publică şi au murit săraci în timp ce Tom Houston, Cowboy-ul Cântător, ducea o existenţă de star. Puteţi înţelege de ce nu mă interesează efectele lui.

Charlotte nu reuşea să asimileze aceste informaţii. Bărbatul din relatarea lui Cliff nu semăna cu cel pe care-1 cunoscuse ea.

-Atunci când am intrat în legătură cu el, Tom suferise un atac cerebral şi nu mai putea să vorbească.

- Spuneaţi că a cerut să fie transferat la Cedar Cove?
- Aşa am înţeles.

Charlotte se întinse să ia un biscuit. Ar fi trebuit să evite caloriile în exces, dar erau pur şi simplu

Justine îşi cumpărase o rochie albastră mulată pentru întâlnirea de promoţie, dar nu ştia pe cine spera să impresioneze. Pe când ieşea pe uşă, se gândi că singura ei consolare era aceea că Seth Gunderson nu avea să fie acolo. Altfel ar fi aflat: ca trezorier al comitetului de organizare, întocmise o listă cu cei care se înscriseseră şi cei care plătiseră. Seth nu făcuse nici una, nici alta.

Nu-i plăcea să se ducă fără însoţitor, dar asta nu făcea decât să reflecte situaţia din liceu. În toţi acei ani fusese un outsider: creierul clasei, şefa de promoţie, eleva cu cele mai mari şanse să reuşească în viaţă, conform votului colegilor. Dintre bursele care i se oferiseră alesese o facultate prestigioasă de pe Coasta de Est şi urmase parcursul ce-i fusese trasat, însă nu cunoscuse niciodată fericirea.

Detestase viaţa în campus, departe de Cedar Cove. După absolvire se angajase la First National Bank, iar de-a lungul anilor promovase într-un ritm constant. Acum era cea mai tânără şefă de sucursală din istoria orăşelului şi unul dintre cei mai tineri directori ai băncii. Justine adora provocările pe care le presupunea funcţia ei şi juca un rol activ în finanţarea proiectelor de dezvoltare a comunităţii, însă viaţa personală i se părea un dezastru absolut.

Warren ar fi însoţit-o la reuniune dacă ar fi insistat. Nu o făcuse, de teamă ca foştii ei colegi să nu creadă că era tatăl ei sau, mai rău, un fost profesor pe care nu-1 recunoşteau.

Fusese o idee proastă să vină. Instinctele îi spuseseră asta cu luni în urmă, şi ar fi trebuit să le asculte.

-Justine! Lana Rotschild se repezi la ea şi o îmbrăţişă de parcă nu s-ar mai fi văzut de ani de zile, deşi lucraseră împreună la decorarea sălii chiar în acea dimineaţă. Arăţi splendid!

-Mersi. Rochia albastru metalic avea mâneci scurte şi un decolteu adânc în formă de V. Lungă până la genunchi, se mula pe silueta ei zveltă. O cumpărase dintr-un impuls, fără să acorde prea mare atenţie evenimentului. Ai nevoie de ajutor? o întrebă pe Lana, dornică să pară ocupată şi să se integreze într-un grup.

-Totul e sub control. Nu vreau de la tine decât să te distrezi. Oricum, m-ai ajutat enorm până acum, spuse Lana întinzându-i insigna.

Cum nu mai avea nici un pretext ca să zăbovească la uşă, justine intră în sală. Câteva cupluri dansau, nişte femei se strânseseră într-o parte să stea de vorbă, iar un grup de bărbaţi în cealaltă parte - exact ca la petrecerile din liceu. Gândindu-se că puţin vin ar fi relaxat-o, comandă un pahar de zinfandel de la bar şi se postă la marginea ringului de dans. La fel făcuse şi cu zece ani în urmă.

- Bună, Justine.

Seth Gunderson se afla în faţa ei, bronzat şi cu părul atât de blond, încât era aproape alb. Ochii

- Eşti surprinsă să mă vezi. De fapt, m-ara surprins pe mine însumi atunci când m-am hotărât să iau avionul în ultimul moment.

„Surprinsă" era prea puţin zis, în ceea ce o privea pe Justine.

- Vrei să dansezi?

încremenită, se holbă la el. Nici o fiinţă de pe cuprinsul pământului nu avea dreptul să arate atât de bine. Ca să-l refuze ar fi avut nevoie de o voinţă uriaşă, pe care n-o putea mobiliza în acel moment. Sigur că voia să danseze cu el! Să fie în braţele lui, să alunece împreună în ritmul muzicii...

Se mulţumi să dea din cap şi să-şi pună paharul pe o măsuţă din apropiere, ştiind că nu era cazul să-şi asume riscul unui răspuns elaborat.

Seth o conduse pe ringul de dans şi o cuprinse în braţe, după care începură să se legene în ritmurile melodiei lente interpretate de orchestră. Se potriveau perfect din punct de vedere fizic, îşi zise Justine. La aproape un metru optzeci şi cocoţată pe tocuri, era mai înaltă decât majoritatea bărbaţilor, dar Seth tot o depăşea cu vreo zece centimetri. Odihnindu-şi capul pe umărul lui, se delectă cu parfumul proaspăt, care-o trimitea cu gândul la aerul rece din Alaska.

Era prima dată când dansau împreună.

- Ai venit singură? şopti el.

-Da.

- Lana m-a invitat să stau cu ea şi cu Jay.
- Ce chestie! Jay m-a invitat să stau cu el şi cu Lana.

Deci soţii Rotschild se amuzau să joace rolul de peţitori. De data asta, Justine nu avea nimic împotrivă.

- Bufetul se deschide abia la nouă.
- Ştiu, spuse ea.

Seth nu mai avu nevoie s-o invite iar la dans. De îndată ce muzica începu, se apropiară unul de celălalt de parcă ar fi fost sub efectul unei atracţii magnetice.

Cu excepţia momentelor în care se opriră să stea de vorbă cu diverşi prieteni, nu ratară nici un dans. Când bufetul fu în sfârşit gata, îşi luară ceva de mâncare şi câte un pahar de vin şi se aşezară la masa de opt persoane.

în scurt timp începură să circule poze cu copiii colegilor de clasă. Justine îi arătă lui Seth o fotografie de-a nepoatei ei nou-născute.

-James s-a însurat? Când?

- La începutul anului. Isabella e o frumuseţe, nu-i aşa?

Justine era ferm hotărâtă să nu aibă copii, dar, pe

măsură ce studia pozele pe care i le întindeau comesenii, se simţea tot mai bulversată.

- Arăţi de parcă mai ai puţin şi plângi, remarcă el.

-Nici vorbă!

Dădu să se îndepărteze, dar Seth o prinse de mână şi o trase în braţele lui. Ar fi putut să opună rezistenţă, însă nu o făcu. Ştia că urma un sărut şi era pregătită să participe cu fiecare fibră a trupului ei.

Când Seth îşi lipi buzele de ale ei, ţinându-i capul între palme, Justine avu senzaţia că aprinsese un chibrit lângă o canistră de benzină.

-Nu e o idee bună, gemu ea încercând să se retragă.

- E o idee groaznică, încuviinţă el zâmbind.

De data aceasta Justine capitulă şi se lăsă în voia sărutului pasional.

-Trebuie să ne oprim, bolborosi ea peste câteva clipe.

- Petrecerea... murmură el.

-Da... da, trebuie să ne întoarcem. Tremurând de excitaţie, Justine îşi lipi faţa de gâtul lui, iar Seth o ţinu strâns în braţe, aşteptând să i se potolească răsuflarea agitată. Chiar e o idee proastă, spuse ea într-un târziu.

De ce?

Trecuseră peste trei luni de la dispariţia lui Dan. încet, încet, Grace se obişnuise să trăiască singură, încercând să uite că bărbatul cu care fusese măritată atâţia ani le abandonase pe ea şi pe fiicele lor. Nu putea înţelege de ce nu aşteptase să-şi vadă primul nepot. Kelly era convinsă că tatăl ei avea să se întoarcă înainte de naşterea bebeluşului, însă Grace nu-şi făcea speranţe.

Roy McAfee continua să-i furnizeze rapoarte de două ori pe săptămână, dar deocamdată nu aflase mare lucru. Dan nu mai fusese văzut în oraş, şi probabil nici nu avea să mai apară. Grace presupunea că voise să-i transmită un mesaj pe care ea îl recepţionase sută la sută.

Joi seară, după ce închise biblioteca, se îndreptă spre maşină, pe care o lăsase lângă Waterfront Park. în acea zi era programat un concert din seria evenimentelor sponsorizate de comercianţii din oraş. Dan detesta aceste manifestări; prin urmare, Grace nu asistase la nici un concert în cei câţiva ani de când se organiza festivalul.

Familii cu copii, vârstnici cu scăunele portabile, adolescenţi în grupuri gălăgioase - cu toţii participau voioşi la acea reuniune a comunităţii locale. Auzind o melodie de-a Dianei Ross, Grace începu să fredoneze. Dintr-odată, îşi dădu seama că nimic n-o împiedica să participe şi ea la eveniment.

Dan nu-i interzisese niciodată să se ducă, însă

în fuste mini, cu tunsori paj şi şaluri din pene roz, The Blondells interpretau melodiile celor de la The Su- premes din anii ’60. Energia şi buna lor dispoziţie o făcură să zâmbească.

-Grace! Charlotte Jefferson îşi ridică mâna ca să-i atragă atenţia. Stătea pe unul dintre scaunele aşezate în semicerc, cu o pătură aşternută în faţă. Hai aici. Mai târziu vreau să vorbim, de acord?

- Sigur.

Recunoscătoare pentru invitaţie, Grace se aşeză pe pătură sprijinindu-se de piciorul scaunului lui Charlot- te. Spatele avea so doară în curând, dar voia să se bucu- re de concert cât mai mult posibil.

-Muzica e superbă, zise Charlotte când se anunţă o pauză.

- Intr-adevăr.
- Ştii, mă gândeam la tine zilele trecute. Am să-ţi propun ceva.

-Mie?

- Am vorbit cu Olivia, şi ea crede că e o idee bună. Spune că e tocmai ce îţi trebuie. Cum Grace o privea intrigată, Charlotte continuă: O prietenă de-a mea se mută într-un cămin pentru vârstnici şi are nevoie să găsească un stăpân iubitor pentru Buttercup.
- Buttercup?
- Harry mi-e un tovarăş atât de loial... Văzând că eşti singură, m-am gândit... Charlotte părea

- Ca s-o mai alin, o să-l duc pe Buttercup în vizită la fosta lui stăpână din când în când.

-Vai, ce drăguţ din partea ta! Olga o să-ţi fie foarte recunoscătoare.

în weekendul acela, golden retrieverul îşi făcu in- trarea în viaţa lui Grace. Ca pentru a-i potoli temerile, din momentul în care trecu pragul dădu de înţeles că era mulţumit de noile condiţii şi că urma să se adapteze perfect.

- Ei, Buttercup, zise ea scoţându-i lesa. Ce părere ai.

Căţeluşa dădu din coadă şi începu să exploreze camerele una după alta. Se opri în mijlocul sufrageriei şi sări în vechiul fotoliu al lui Dan, apoi, privind-o pe Grace cu ochii săi negri, îşi aşeză botul pe labe.

Grace nu-şi putu înăbuşi un hohot de râs. Dintre toate locurile în care-şi putuse face sălaş, căţeluşa alesese scaunul lui Dan! Cumva ştiuse că era disponibil.

- O să fim prietene bune, nu-i aşa, Buttercup?

Patrupedul păru să înţeleagă şi aceste cuvinte.

Grace îşi turnă o cană de cafea, îşi luă caietul de

cuvinte încrucişate şi se aşeză în scaunul de lângă cel ocupat de noua sa prietenă.

Participaseră împreună la un miting politic despre care Jack scrisese un reportaj, iar altă dată Olivia îi însoţise la interviul cu doamna care croşeta feţe de masă pentru Târgul Fermierilor organizat în fiecare sâmbătă. Acel articol apăruse în ediţia de miercuri a ziarului. In vinerea precedentă, Jack o scosese la cină la Willcox House, o pensiune din Seabeck pe care le-o recomandaseră Bob şi Peggy Beldon. Fuseseră cazaţi în camera pe care o ocupase cândva Clark Gabie şi primiseră la masă nişte feluri delicioase. Şi de data asta, Jack scrisese un articol.

Era momentul să iasă doar de plăcere şi nu în scopuri profesionale, decise ea. Lăsându-se pe spătar, îşi luă telefonul şi alese numărul lui Jack din lista de contacte.

- Bună.
- Bună şi ţie, replică el sincer încântat s-o audă.

-Vreau să-ţi fac o ofertă de nerefuzat, spuse Olivia

sărind peste introducere.

- Sună interesant.
- Iţi promit că aşa va fi.

-Abia aştept, chicoti el. Care e planul?

-închide ochii, şopti ea seducător. Imaginează-ţi că stai la o terasă în golf.

- *Barry Manilow!* Te rog, nu Barry Manilow!
- Dar mie îmi place.

Acum era rândul lui să ofteze.

-Nu ştiu dacă relaţia asta are vreo şansă.

- In regulă, facem un compromis în privinţa muzicii.
- Dacă-ţi place Manilow, subiectul e închis.
- Bine, zise ea pe un ton conciliant. Eric Clapton?
- Il prefer pe Bob Dylan. De acord?
- De acord. Pot să continui?
- Dă-i drumul, îi ceru Jack, de parcă ea ar fi ridicat obiecţii până atunci.
- Stăm la terasă admirând apusul peste golf şi sorbim din paharele de vin pe fundalul muzicii lente. După scurtă ezitare, Olivia decise să întrebe: Trebuie să ne certăm şi în privinţa vinului?

-Nu. Tu îl alegi.

- Bine. Un gewurztraminer fructat şi plăcut.
- Hm... nu e cam dulce? Eşti sigură că n-ai prefera...
- Credeam că nu ne certăm pe seama vinului. Poţi să bei ce vrei tu, iar eu o să beau ce vreau eu.
- Perfect.
- Un chelner apare cu meniul, continuă ea.
- Dacă meniul are şnur cu ciucuri, nu-mi permit să mănânc acolo.

-N-are ciucuri.

- Bierul de tine! înseamnă că nu vrei să-ţi povestesc despre porţia de fettucini cu fructe de mare. Creveţii picanţi, scoicile fierbinţi şi bucăţile de homar amestecate într-un sos Alfredo cremos...
- Eşti plină de cruzime, Olivia Lockhart.
- Stai să vezi cât de crudă pot fi, spuse ea râzând încântată.

-Ador aluziile deocheate, murmură el. Deci, unde, când şi cum?

- Seara asta la şapte.

-Nu... nu pot, spuse Jack după o clipă de şovăire.

- La şase?

-Nici atunci.

- Bine, la opt, dar e cam târziu pentru mine.
- Ce-ai zice de mâine-seară?

-E imposibil, am o şedinţă. Dar de ce nu poţi ieşi seara asta?

- Pur şi simplu nu pot.

-Jack, ai cumva altă întâlnire? îl întrebă Olivia râzând. Nu-şi făcuseră jurăminte, erau liberi să se vadă şi cu alte persoane, doar că ea n-o făcuse.

Jack păru să chibzuiască înainte de a-i răspunde.

- Nu chiar, spuse în cele din urmă.

- Stai să văd dacă am priceput. Eşti supărată pentru că nu pot să ies cu tine aşa, pe nepusă masă.

- Nu, Jack, nu e nici pe departe vorba de asta. îndrep- tându-se în scaun, Olivia continuă: îmi pare rău dacă am văzut în relaţia noastră mai mult decât era de fapt...

-Olivia...

-Nu, te rog. înţeleg.

- Nu înţelegi.
- Ba da.

Jack voia ca totul să se desfăşoare după regulile lui, ceea ce însemna că relaţia lor nu putea fi decât super- ficială. Ţinea să-şi păstreze secretele, iar ea trebuia să se plieze fără nici un comentariu.

- Olivia...
- îmi pare rău că nu poţi ajunge la cină, spuse ea, în- trerupându-1 încă o dată. O să găsim o altă seară. „Poate peste zece ani“, adăugă în gând.
- Nu-mi închide telefonul! strigă el. Cum Olivia, şocată, nu răspunse, Jack urmă: Ştiu ce vrei să faci. Data viitoare când te sun şi-ţi propun să ieşim împreună, o să găseşti un pretext ca să refuzi. O dată şi încă o dată şi încă o dată, până pricep mesajul. La naiba, Olivia, n-o să permit asta!

-Atunci o să fiu sinceră cu tine. Jack, nu cred că e o idee bună să ne mai vedem.

- De ce? Pentru că nu pot veni la cină seara

In momentul în care Grace intră cu maşina pe alee, Buttercup se năpusti afară pe uşiţa batantă din spatele casei şi alergă s-o întâmpine.

- Bună, fetiţo.

Se aplecă *s-o* scarpine între urechi, apoi se îndreptară împreună spre cutia poştală. Pe lângă două reviste şi câteva facturi, primise şi ultimul număr din *Bremerton Sun.*

- Eşti gata pentru cină? o întrebă pe căţeluşă în timp ce descuia uşa bucătăriei.

Buttercup merse la castronul ei şi lipăi nişte apă, apoi îşi aşteptă stăpâna să scoată din dulap punga cu hrană pentru câini. Grace umplu vasul patrupedului, după care se aşeză să-şi examineze corespondenţa.

Nimic deosebit. Puse revistele pe masă, moment în care observă că beculeţul robotului telefonic pulsa. Curioasă, apăsă pe buton.

-Grace, aici Roy McAfee. Sună-mă când ajungi acasă.

„Dan!“ Probabil că Roy aflase ceva despre Dan. Cu mâna tremurândă, căută prin listă numărul lui Roy şi-l apelă.

Corrie, soţia şi secretara detectivului, îi făcu legătura imediat.

- Roy, sunt Grace Sherman. L-ai găsit pe Dan?

- Potrivit documentelor din arhive, Daniel Clayton Sherman, cu domiciliul pe Rosewood Lane numărul 28, Cedar Cove, Washington, a solicitat înmatricularea unei rulote.
- Când? întrebă Crace. Vreau data exactă.
- Pe şaisprezece iunie anul trecut.

Data nu avea nici o semnificaţie, se gândi ea confuză.

-Nu... nu ştiu nimic despre vreo rulotă.

- L-am sunat pe cel de la care a cumpărat-o şi am aflat că a plătit cu bani gheaţă. E un vehicul mare, lung de aproape şapte metri şi jumătate. Vânzătorul şi-a amintit cu uşurinţă, pentru că Dan i-a achitat în bancnote noi de o sută de dolari.
- Despre ce sumă e vorba?
- Conform vânzătorului, treisprezece mii.

-Peşin?

Nu *aveau* treisprezece mii de dolari disponibili. Tot ce reuşiseră să pună deoparte era blocat în acţiuni şi certificate de depozit.

-Tipul a insistat asupra faptului că erau bancnote de o sută de dolari. Vederea unei sume atât de mari l-a zguduit.

- De unde a putut Dan să facă rost de banii ăştia?

-N-am idee.

Nici ea.

- Dacă a avut treisprezece mii de dolari despre care nu ştiai nimic, este posibil să fi dispus de o sumă mult mai mare.
- Dar unde ar fi putut ascunde toţi banii ăştia?

-Aveţi cumva o casetă de valori?

- Da... nu. Nu mai ştiu.

Avuseseră una la un moment dat, dar de ani de zile nu se mai ocupase de prelungirea contractului.

- Spune-mi un lucru, îi ceru Roy. Cine lua corespondenţa în fiecare zi?
- Dan.
- Eram sigur. O altă posibilitate este ca el să aibă o căsuţă poştală despre care tu să nu ştii nimic.

Atâtea secrete! Oare cum putuse să trăiască alături de el peste treizeci de ani şi să-l cunoască atât de puţin?

- In darea de seamă a băncii nu se pomeneşte despre o casetă de valori? întrebă ea.

-Nu, dar dacă Dan are una pe numele lui, banca nu e obligată s-o raporteze. Unele bănci o fac, dar altele aşteaptă o decizie judecătorească în acest sens.

- Vom avea nevoie de o decizie judecătorească?
- O să vedem la momentul potrivit.
- Bine.

în acel moment sună telefonul. Ezită preţ de o clipă, dar, convinsă că era una din fete, răspunse.

- Bună, mamă.

Avusese dreptate. Era Kelly.

- Bună, scumpo. Cum te simţi?
- Gravidă. Mai am şase săptămâni.

Timpul trecuse foarte repede pentru Grace, dar se îndoia că fiica ei avea aceeaşi percepţie.

- Vreo veste de la tata?

Era uimitor modul în care fetele păreau să adulmece informaţiile de ultimă oră despre Dan.

- Mamă? insistă Kelly.
- Poţi să organizezi o convorbire în trei cu sora ta.

Spre deosebire de Grace, Kelly avea această opţiune

pe telefon.

- Ai aflat ceva?
- Sun-o şi pe Maryellen, o să vă spun amândurora în acelaşi timp.

-Bine.

Grace aşteptă cu ochii închişi câtă vreme Kelly tacea legătura. La început voise să-şi protejeze

- Cât? se interesă Maryellen.

-Treisprezece mii. în bancnote noi de o sută de dolari.

Kally icni. Maryellen îşi ţinu răsuflarea.

- Habar n-am de unde a făcut rost de atâţia bani, continuă Grace. E un mister la fel de mare ca acela al dispariţiei lui.
- Nu e posibil ca femeia cealaltă să fi cumpărat rulota? întrebă Maryellen pe un ton blând.

-Atunci de ce n-a înmatriculat-o pe numele ei?

-Poate că a vrut ca tu să afli despre asta, sugeră Maryellen.

- Taci din gură! ţipă Kelly. Nu există nici o altă femeie. Tata n-ar face asta.
- Maturizează-te, ripostă Maryellen. Când o să încetezi să-l priveşti ca pe un sfânt de pe icoană? N-a părăsit-o doar pe mama, dacă nu te-ai prins. Ne-a părăsit şi pe noi două.

-Nu spune asta, bolborosi Kelly printre lacrimi. Nu cred. N-o s-o cred niciodată.

- Fetelor, vă rog...

Grace însăşi mai avea puţin până să izbucnească în plâns.

- Tot mai crezi că tata o să apară ca prin farmec înainte să naşti? îşi întrebă Maryellen sora. Coboară cu picioarele pe pământ! Nu-i pasă de nici una din noi.

De la întâlnirea promoţiei, Justine nu-şi mai găsise liniştea. Ii spusese lui Seth că avea de gând să se mărite cu Warren, dar omisese să-i dea această informaţie şi principalului interesat.

Vineri seara, Warren o invitase să cineze la D.D.'s, pe faleză. Se gândea să-i spună atunci, insistând asupra unei logodne prelungite. Până la urmă, aveau să se obişnuiască unul cu altui şi cu ideea căsătoriei.

- Arăţi superb, zise Warren sărutând-o pe obraz.

Venise s-o ia de la serviciu. După o zi de lucru de zece

ore era foarte obosită, aşa că nu se regăsea în complimentul lui.

Cum banca era aproape de restaurant, propuse să meargă pe jos, însă Warren stărui să ia maşina. Deşi i se părea ridicol, justine nu voia să înceapă seara cu o ceartă.

Când Warren îi deschise portiera, descoperi un pacheţel împachetat frumos pe locul pasagerului.

- Ce e asta?
- Deschide-1 şi o să vezi.

-Nu mai vreau alt cadou. Te rog, Warren, nu e nevoie.

- E singura cale prin care îţi pot dovedi că voi fi

exagera adesea cu băutura; în acele situaţii ea îl conducea acasă şi petrecea noaptea în camera lui de oaspeţi. Ştia ce credeau localnicii şi era mulţumită să le alimenteze bârfele. Warren îi aprecia discreţia. Serile de acest gen erau atât de frecvente, încât îşi păstra un rând de haine de schimb acasă la el.

După ce găsi cu greu un loc în parcarea aproape plină, Warren o conduse în barul restaurantului şi o invită să se aşeze într-un separeu cu vedere la golf.

El bău rapid două pahare de scotch. Tocmai îl comandase pe al treilea, când Seth Gunderson intră în încăpere.

Privirea şocată a lui Justine o întâlni pe a lui. Habar nu avusese că încă mai era în oraş, şi nu s-ar fi gândit nici în ruptul capului că l-ar fi putut întâlni acolo. Seth înclină scurt capul în semn de salut, după care se îndreptă spre bar şi se aşeză cu spatele la ea.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă Warren.

-Nimic, îl asigură ea, întorcându-se să contemple peisajul.

-Cine e tipul? Warren aruncă o privire spre Seth. Părând să înţeleagă, îşi goli paharul dintr-o sorbitură. La naiba, mormăi el clătinând din cap.

- Stai liniştit, Warren. Sunt cu tine, nu cu Seth.

L-ar fi liniştit de-a binelea dacă i-ar fi spus pe loc că

- O să clarific situaţia aici şi acum.

-Nu! Warren, nu! încercă să-l prindă de braţ când ieşea din separeu, însă el se dovedi mai rapid.

îngrozită, Justine îl privi îndreptându-se spre bar. După toate aparenţele, îl invita pe Seth să li se alăture. Seth refuză, însă Warren stărui. Justine ar fi vrut să se ascundă sub masă când văzu că Seth cedă şi, luându-şi berea, îl urmă pe Warren spre separeul lor.

- Ia loc, spuse Warren jovial.

Seth ezită. Fie se aşeza lângă Warren, fie se strecura pe banchetă lângă ea. Alese ultima variantă, aşa că Jus- tine era captivă între cei doi bărbaţi. Observă că Seth lăsase între ei cât de mult spaţiu era posibil. Warren, pe de altă parte, se apropie de ea şi o cuprinse cu braţul pe după umeri.

- înţeleg că vă cunoaşteţi din liceu.
- Eram prieteni încă de dinainte, murmură ea când Seth nu catadicsi să răspundă.

-Ţi-a plăcut la întâlnirea de promoţie? îl întrebă Warren direct pe acesta.

- Unele aspecte au fost agreabile, spuse Seth fixând-o pe Justine cu privirea. Oricum, trebuie să te felicit. Justine mi-a zis că e de acord să se mărite cu tine.

Warren îşi încordă braţul pe umerii ei ca pentru a-i transmite cât de mulţumit era. Apoi

-Nu se petrece absolut nimic, te asigur, îl informă Seth.

- Poate. Dar nu sunt aici ca să vă judec. Ştiu ce simte Justine pentru tine, Gunderson. E îndrăgostită până peste cap.

-Nu face asta, îl imploră ea observând expresia sumbră de pe chipul lui Seth.

-Nici tu nu eşti în stare să-ţi ascunzi sentimentele, Gunderson, continuă Warren.

-Justine a acceptat deja să se mărite cu tine, îi aminti Seth.

-Adevărat, dar ştim amândoi că e o femeie pe care un bătrân ca mine n-o poate mulţumi.

- Of, Doamne!

In viaţa ei nu fusese umilită în halul acela. Justine încercă să iasă din separeu, dar, cu Warren într-o parte şi Seth de cealaltă, evadarea era imposibilă.

Seth sări de pe banchetă de parcă ar fi luat foc.

- Nu mai vreau să particip nici o secundă la conversaţia asta absurdă!

-Nu te grăbi, spuse Warren cu un zâmbet amabil. încercam pur şi simplu să-ţi demonstrez ce vederi largi am. Dacă o vrei pe Justine, o poţi

era sora pe care Cecilia n-o avusese niciodată. Spera că legătura pe care şi-o făuriseră în ultimele luni avea să dureze până la sfârşitul vieţii. Prietena ei îi oferise nişte lecţii preţioase despre curaj şi speranţă, lecţii care-i fuse- seră de mare folos atunci când avusese loc explozia de pe *John* F. *Reynolds.*

- Cred că l-am văzut pe Andrew, strigă Cathy.

Andrew Lackey coborî de pe pasarela de acces şi

se uită în jur. Ţipând fericită, Cathy se repezi spre el cu braţele desfăcute. Soţul ei o prinse de talie şi, ridicând-o de pe sol, o sărută apăsat.

Stingherită, Cecilia îşi mută privirea spre marinarii care coborau de pe vas, căutându-1 pe Ian, însă acesta nu se zărea nicăieri. Când se întoarse spre prietena ei, scena înduioşătoare îi umezi ochii. Andrew îi mângâia tandru pântecul cu un zâmbet de fericire şi uşurare că perioada cea mai grea trecuse. Deşi nu exista nici o garanţie, riscul unui avort spontan era mult mai scăzut acum.

Dintr-odată, Cecilia îl văzu pe Ian. Se oprise în capătul pasarelei, scrutând mulţimea în căutarea ei.

-Ian! strigă ea fluturându-şi mâinile ca să-i atragă atenţia. Aici! Sunt aici!

îşi croi drum prin mulţime până la el şi i se

- Eşti sigură? în ce mă priveşte, las totul în seama ta. Nu mă înţelege greşit, vreau să avem copii, dar e mai important ca *tu* să te simţi în stare să duci o altă sarcină.

Cecilia îşi sprijini capul pe umărul lui când se puseră în mişcare.

- M-am gândit mult la asta în ultimele luni. Aş vrea să continui cu şcoala.

-Ar trebui, Cecilia. Eşti foarte deşteaptă şi te descurci excelent la matematică.

-Dar vreau şi o familie. Familia noastră. Parcă aş aştepta totuşi vreo doi ani.

-Cum vrei tu.

-Ce bine ar fi fost dacă erai la fel de conciliant şi acum câteva luni, îl tachină Cecilia. Dându-şi seama că nu trebuia să-l critice, deoarece fusese la fel de încăpăţânată ca el, continuă pe un ton serios: O să mă duc s-o caut pe judecătoarea aceea.

- De ce?

-A avut curajul să ne spună că trebuie să rămânem împreună. Nu s-a exprimat chiar aşa, dar ăsta era mesajul. Vreau să-i mulţumesc.

- Şi eu vreau, zise Ian aplecându-se s-o sărute tandru pe creştet.

îşi puse în grabă un trening, o sună pe Maryellen şi bău o cană de nes. Era gata să iasă pe uşă, dar îşi aminti că trebuia să lase câinele afară.

-Buttercup! Când golden retrieverul ieşi alene din dormitor, deloc mulţumit să-şi întrerupă somnul, îi promise: Mă întorc repede. O să fiu bunică! proclamă ea în culmea încântării.

Maryellen era deja la maternitate când ajunse Grace. La rândul ei, mama lui Paul, Margaret, era înarmată cu aparatul de fotografiat şi ghergheful la care broda de zor.

- Am mai trecut prin asta, explică ea în timp ce căuta prin cutia cu jurubiţe de diverse culori.
- Nu-mi vine să cred că fac asta, murmură Maryellen strângând între palme paharul de cafea de la automat. Nu m-am mai trezit atât de devreme din liceu, când aveam repetiţii cu echipa de majorete.
- Unde sunt Paul şi Kelly?
- Acolo, zise Maryellen arătând spre o uşă dublă.

Grace se îndreptă spre biroul asistentelor ca să ceară

amănunte, dar tocmai atunci apăru Paul.

-Acum o examinează ca să vadă cât s-a dilatat. Se descurcă perfect.

-Şi tu? îl întrebă Grace.

Grace nu avea un răspuns. Kelly se agăţase de speranţa că tatăl ei avea să apară de îndată ce se năştea bebeluşul, refuzând să accepte că o abandonase în cel moment crucial.

- Nu vine, şopti Maryellen aplecându-se în faţă. Tata n-o să intre pe uşa aceea şi n-o să avem o reuniune veselă de familie, nu-i aşa?

-Probabil că nu. Kelly o să se acomodeze cu situaţia până la urmă. Acum însă, are altele pe cap.

-Mie-mi spui, murmură Maryellem.

Epuizată, Grace se lăsă pe spătarul tare din plastic şi închise ochii. Ar fi vrut să fie cu fiica ei, dar îşi dădea seama că acele clipe speciale îi erau rezervate lui Paul. Cât despre Maryellen, aceasta, divorţată de mult, nu arătase nici un interes pentru maternitate, după cum nu părea dornică nici să se recăsătorească. Uneori se întreba dacă nu cumva Maryellen îşi suspendase viaţa emoţională ca să se concentreze asupra carierei. Spera din tot sufletul ca aceste alegeri să nu-i aducă regrete mai târziu.

La şapte şi jumătate, Kelly fu gata să nască. Paul le aduse vestea, după care ieşi din sala de aşteptare cu viteza fulgerului. Maryellen, Grace şi Margaret se adunară pe holul din faţa sălii de naşteri. în scurt timp, tensiunea fu disipată de ţipătul unui bebeluş.

Paul apăru peste câteva minute.

Agitaţia se potolise. Margaret făcuse poze, apoi se întorsese acasă, unde o aştepta soţul ei. Maryellen se dusese la galeria de artă, refuzând ca un detaliu precum faptul că devenise mătuşă să-i strice programul. Grace, pe de altă parte, nu se grăbea deloc să plece de la spital.

- Mamă, şopti Kelly din pat. E perfect, nu-i aşa?

-E un boţ de aur, murmură Grace sărutându-1 pe Tyler pe creştet.

- Nu te superi că i-am dat numele tatei, nu?
- Nici vorbă. Nu ştiu unde e tatăl tău şi e posibil să nu aflu niciodată, dar de un lucru sunt sigură. Te iubeşte şi ar fi foarte mândru să ştie că micul Tyler este tizul lui.
- Chiar crezi asta?
- Din tot sufletul.

-Iţi mulţumesc, mămico, spuse fiica ei, după care închise ochii.

Grace continuă să-şi legene nepotul ţinându-1 aproape de inimă. Plecarea lui Dan crease un gol imens în viaţa ei şi îi provocase o suferinţă teribilă, dar acum simţea că nimic nu mai conta.

Obligată să-şi înfrunte îndoielile şi temerile, învăţase un lucru esenţial: tot ce-i era necesar ca să fie fericită se găsea înlăuntrul ei. Nepotul ei, băieţelul acela perfect, îi dăduse inspiraţia şi curajul de a continua. Ii dorea tot binele din lume soţului ei, oriunde se afla şi indiferent cu cine. Strângând pleoapele, Grace decise că era pregă-

Seth era ocupat să cureţe vopseaua de pe barcă. Cu paşii îngreunaţi de ruşine şi de teamă, Justine se opri pe chei în dreptul lui. Neştiind ce să facă cu mâinile, şi le vârî în buzunarele de la spate ale jeanşilor.

- Bună, Seth.

El se opri din lucru şi ridică spre ea o privire severă.

- Bună, Justine.

Nu părea impresionat de prezenţa ei. In definitiv, de ce-ar fi fost?

- Probabil că te întrebi ce cauţi aici.
- Nu în mod special.

-Vreau să-mi cer scuze pentru seara aceea, zise ea încercând să-i ignore răceala.

-Nici o problemă, am şi uitat.

Se întoarse la treburile lui, de parcă n-ar mai fi fost nimic de spus. Părea hotărât să nu uşureze cu nimic sarcina lui Justine.

- Eşti... eşti dezgustat de mine?

Se răsuci să-i arunce o privire.

- Nu e treaba ta ce părere am despre tine sau despre Warren.
- Ba da, pentru că... pentru că... La naiba,

Justine nu menţiona eforturile pe care le depusese Warren ca s-o facă să se răzgândească; oricum, toate fuseseră zadarnice.

- Presupun că n-a încasat prea uşor vestea.
- încă nu-i vine să mă creadă, dar o să-mi accepte decizia odată cu trecerea timpului.

In definitiv, nu avea de ales, se gândi ea.

- Şi acum ce urmează? o întrebă Seth.

Răspunsul depindea numai de el, dar Justine nu-i putea spune asta, aşa că se mulţumi să ridice din umeri în semn de neştiinţă... şi speranţă.

- Ce-a vrut să însemne asta?
- Ce? întrebă ea candid.
- Ridicatul din umeri.
- Nu ştiu, oftă Justine. Pur şi simplu încercam să-ţi spun că sunt aici.
- Aici? făcu el nedumerit.
- Mi-ai spus odată că pot să vin la tine atunci când mă despart de Warren. Ei bine, iată-mă.
- Am spus asta?

-Asta sau ceva foarte asemănător.

- Dacă îţi închipui că o să...
- Da, îl întrerupse ea.

-Atunci trebuie să te informez că... Seth se opri brusc. Poftim? Ce-ai zis?

- Când? Acuma? Am zis „Da“.
- Care era întrebarea?

- Nu cred în logodnele lungi.
- Se întâmplă ca nici eu să nu cred, replică ea râzând în hohote.

Uşa casei de la numărul 16 de pe Lighthouse Road era deschisă. Olivia stătea pe verandă cu broderia în mână şi telefonul portabil alături. îi plăcea să-şi petreacă serile de vară acolo, în balansoarul din răchită care-i aparţinuse mamei sale, delectându-se cu peisajul munţilor la apus.

Soneria telefonului o trezi din visare.

-Mamă, eu sunt, Justine. Fii atentă aici. Am nişte veşti şi nu vreau să te superi pe mine.

- De ce m-aş supăra?
- Păi, pentru că...

Olivia auzi o voce masculină care bombănea în fundal.

-Justine?

- Mamă, m-am măritat.

Broderia căzu din poala Oliviei când aceasta sări ţeapănă în picioare.

- Te-ai măritat?

Deci Warren o convinsese în cele din urmă. Felicitări, adăugă ea, făcând tot posibilul să pară entuziasmată. Spusese mereu că, dacă fiica sa alegea să devină soţia lui Warren Saget, avea să zâmbească şi să-i ureze bun venit mirelui în

- Eşti supărată pe noi, mămico?

-Sunt surprinsă, dar... încântată.

- Seth nu crede în logodnele lungi.

-Nici în perioadele lungi de curtare, după cât se vede.

- A, nu, uite cum s-a întâmplat. Odată ce ne-am decis să ne căsătorim, era logic să cerem autorizaţia de la tribunal, după care tu sau pastorul Flemming aţi fi putut oficia ceremonia, dar ar fi durat trei zile.

-Asta e legea în statul Washington, îi aminti mama ei.

- Ştiu. Numai că noi nu aveam la dispoziţie trei zile.

„Devine tot mai interesant[1]*, se gândi Olivia.

- De ce?
- Seth trebuie să ajungă în Alaska duminică seară şi n-o să mai poată veni timp de cinci săptămâni, deci fie o făceam acum, fie aveam de aşteptat.
- Şi nu voiai să aştepţi?

-Nu puteam, mamă! Pur şi simplu nu puteam. Nici el nu voia să aştepte. Ştiu că e cea mai impulsivă chestie pe care am făcut-o vreodată, dar ştiu la fel de bine că am procedat corect. Sunt sigură de asta. Ah, mamă, îl iubesc atât de mult! Te implor, nu te supăra pe noi. O să facem o a doua ceremonie cu tine şi cu bunica şi cu tata mai

pe care tocmai le primise. Fiica ei se măritase. Cu Seth Gunderson. Era o veste extraordinară!

Primul ei imbold fu să-l sune pe Stan, dar se gândi că oricum avea s-o contacteze el de îndată ce afla noutăţile chiar de la Justine. Faptul că ambii lor copii aleseseră să se căsătorească în lipsa părinţilor spunea ceva despre familia lor, nu?

Formă numărul lui Charlotte, însă aceasta nu era acasă; îi lăsă un mesaj prin care o ruga s-o sune de îndată ce se întorcea.

în cele din urmă hotărî să-şi reia lucrul la ghergheful de brodat. Cu picioarele cocoţate pe balustrada verandei, înfigea acul ritmic, zâmbind visătoare. Cine ar fi crezut că justine era capabilă de un gest atât de spontan?

Când un Taurus albastru, rablagit, parcă în faţa casei, se întinse să vadă dacă era cine credea ea.

într-adevăr, Jack coborî din maşină şi se opri timid pe trotuar. Oare se aştepta ca Olivia să fugă înăuntru şi să pună zăvorul? Sau să-l invite ceremonios să intre? Nu făcu nici una, nici alta.

- Bună, Olivia, spuse el apropiindu-se de trepte.
- E o zi superbă, nu-i aşa? replică ea cu o cordialitate atent măsurată.
- Aşa e.
- Cu ce te pot ajuta? îl întrebă, convinsă că nu era o vizită de curtoazie.
- Te deranjează dacă mă aşez?
- Nu, ia loc.

mari, dar nu putea să tolereze existenţa unor secrete între ei.

Jack privi golful peste care soarele apunea încet, colorând apa în nuanţe de roz.

-M-am mutat în Cedar Cove ca să încep o viaţă nouă. Dar trecutul reuşeşte întotdeauna să ne prindă din urmă, nu-i aşa?

Olivia încuviinţă. Putea să vadă în fiecare zi dovada acestei afirmaţii, din păcate.

- Bob m-a sfătuit să-ţi spun pur şi simplu - şi m-a certat că n-am făcut-o de la început. Dar mi-a fost teamă că dacă afli, n-o să mai vrei să mă vezi.

-Alte secrete, Jack?

- Nu, doar motivul pentru care n-am putut merge la cină atunci.
- Nu e nevoie.

Cu toate astea, Olivia era curioasă.

-Eu cred că e nevoie, ripostă el. Cel puţin dacă urmează să continuăm această relaţie, ceea ce eu îmi doresc din tot sufletul.

-Am o problemă cu secretele. Le detest.

Ştia că multe dintre sentimentele acestea aveau legătură cu căsnicia ei de mult încheiată.

Avusese nevoie de mult curaj ca să-i spună adevărul. Olivia se ridică din balansoar şi, luându-l de mână, se aşează lângă el.

-M-am aflat în faţa multor judecători în decursul timpului, dar niciodată n-am avut o relaţie cu unul, zâmbi Jack. Ca să fiu sincer, nu ştiam cum o să priveşti această relaţie după ce afli.

- Să ştii că asta explică multe lucruri.
- Cum aşa?
- Păi... M-am gândit că trebuie să fie un motiv pentru care nu-ţi place Barry Manilow.

-Vrei să spui că numai un beţiv nu bar aprecia? chicoti Jack. Bucuros că o făcuse să râdă, adăugă: Chiar dacă mintea mi-a stat la murat douăzeci de ani, am reuşit să-mi păstrez simţul umorului, slavă Domnului.

-E foarte bine. O să ai mare nevoie de el aici, în Cedar Cove.

Jack îi duse mâna la buze.

- Prieteni?
- De cel mai bun soi.
- Iubiţi?
- Nu-ţi forţa norocul.

Cu un oftat teatral, Jack spuse:

- Sunt liber seara asta pentru cină, dacă vrei.
- Ei bine, să ştii că am un motiv de sărbătorit

%mpkkjOJi6u-li

uskdm HMnaaelM (k dftag&ste!

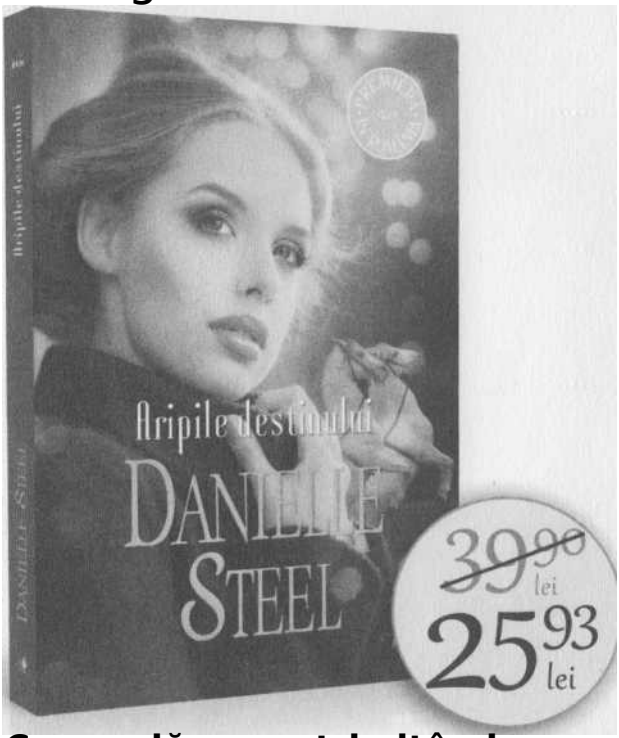

Comandă acum trimiţând un sms cu textul

„carte" la 1800 (tarif normal)

şiveiji contactat